

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Heleny Kutzlerové a přísedících Ing. Dany Nehasilové a Ing. Evy Dohnalové v hlavním líčení konaném dne 31. října 2019

takto:

Obžalovaný

Ing. Tomáš Perutka, narozený dne xxx v Ostravě, projektový manažer xxx, trvale bytem xxx,

j e v i n e n , ž e

dne **28. 5. 2012** v budově sídla Správy státních hmotných rezerv, IČ: 481 33 990, se sídlem Šeříková 1/616, 150 85 Praha 5, (dále jen SSHR), coby místopředseda pověřený řízením SSHR, tedy ústředního orgánu státní správy podle ustanovení § 2 zákona číslo 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, v rámci plnění úkolů místopředsedy pověřeného řízením SSHR (tedy jako úřední osoba podle ustanovení § 127 odst. 1 písm. d) trestního zákoníku), vědomě v rozporu se Smlouvou o ochraňování státních hmotných rezerv číslo 2004 08 84, uzavřenou dne **30. dubna 2004** (dále jen Smlouva) mezi SSHR na jedné straně jako ukladatelem a společností VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft, se sídlem Germeringer Str. 1, 821 25 Krailling, Spolková republika Německo, zemský okres Starnberg, vedené v obchodním rejstříku Mníchovským místním soudem pod číslem HBR13080055, podnikající na území České republiky prostřednictvím organizační složky VIKTORIAGRUPPE

Aktiengesellschaft – organizační složka, IČ: 270 93 948 se sídlem Pražská 636, 252 41 Dolní Břežany (dále jen VG) na straně druhé jako ochraňovatelem,

ve znění Dodatku číslo 11 ke Smlouvě (dále jen Dodatek 11), uzavřeného dne **18. února 2010**, který zavazoval společnost VG hradit SSHR skutečné náklady za uvolněnou skladovací kapacitu o velikosti 125.000 m³ na ropu v centrálním tankovišti ropy v Nelahozevsi (dále jen CTR Nelahozeves) provozovanou společností MERO ČR, a.s. (dále jen MERO),

navrhl společnosti VG ukončit povinnost hradit skutečné náklady za užívání volné skladovací kapacity v CTR Nelahozeves, a to uzavřením příslušného dodatku ke Smlouvě, a následně dne **21.6.2012** bez oboustranně odsouhlaseného, oběma smluvními stranami podepsaného dodatku ke Smlouvě, který byl ze strany Ing. Perutky jakožto zástupce SSHR podepsán dne 3. 10. 2012, avšak nikdy nebyl podepsán ze strany zástupce společnosti VG, dal svým podřízeným pokyn k tomu, aby od **1.6.2012** fakturu za pronájem nádrže v CTR Nelahozeves již neodesílali, v důsledku čehož SSHR od uvedené doby nepožadovala po společnosti VG úhradu nákladů za uvolněnou skladovací kapacitu v CTR Nelahozeves, kterou SSHR muselo společnosti MERO hradit,

a takto jednal i přesto, že podle smluvního ujednání odst. 8, článku VI. „Majetkové sankce a ostatní ujednání“ Dodatku 11 neměla společnost VG povinnost úhrady nákladů pouze ve dvou případech, tedy zaprvé, pokud by tuto skladovací kapacitu SSHR využila k uložení svého zboží, nebo zadruhé ji pronajala třetí osobě, přičemž si byl vědom toho, že ani jedna z těchto alternativ smluvního ujednání v době jeho rozhodnutí nenastala, neboť SSHR skladovací kapacitu třetímu subjektu nepronajala a ani k pronájmu třetímu subjektu kroky nečinila a k naskladnění vlastní hmoty SSHR v době jeho rozhodnutí nedošlo,

a k ukončení fakturace přistoupil přesto, že si byl plně vědom toho, že SSHR skladovací kapacitu do okamžiku naskladnění ropy nevyužije a že jeho rozhodnutí představuje pro SSHR pouze finanční újmu a nedůvodně zvýhodňuje společnost VG,

a z pozice své funkce si byl vědom také toho, že naskladnění hmoty je proces, který s sebou nese několikaměsíční vyjednávání o samotném nákupu, a že podle smluvního ujednání odst. 8, článku VI. „Majetkové sankce a ostatní ujednání“ Dodatku 11 nebylo zapotřebí ukončení povinnosti společnosti VG hradit náklady za uvolněnou skladovací kapacitu vůbec smluvně upravovat, neboť podle tohoto ustanovení by k ukončení této povinnosti došlo faktickým úkonem, který by spočíval v tom, že SSHR by do nádrže hmotu naskladnila, tedy dnem fyzického naskladnění hmoty do této uvolněné skladovací kapacity,

a dále takto jednal, ačkoliv mohl vědět, že jeho předchůdce v pozici předsedy SSHR Ing. Ladislav Zabo návrh společnosti VG ze dne 13. května 2011, který měl zajistit ukončení povinnosti společnosti VG hradit náklady za uvolněnou skladovací kapacitu v CTR Nelahozeves, jako nedůvodný odmítl,

následně dne 29. 3. 2013 svým podpisem schválil obsah referátníku označeného jako „*Dodatek č. 14 ke smlouvě ochraňování SHR číslo 2004 0884 u společnosti VIKTORLAGRUPPE Aktiengesellschaft – a.s.*“ pod č.j. 01755/13-SSHR, a předložil jej osobně předsedovi SSHR Ing. Ondřeji Páleníkovi,

Shodu s prvopisem potvrzuje Romana Mikulková.

MBA, genpor. v.v. k podpisu, kterým se pod bodem C) měnila Smlouva ve znění svých dodatků tak, že: „*V souvislosti s ukončením pronájmu skladovací kapacity v CTR Nelahozeves ke dni 31.5.2012 se stává ustanovení odst. 8, článku VI. „Majetkové sankce a ostatní ujednání“ smlouvy obsolentní, a proto se smluvní strany dohodly, že se toto ustanovení ruší bez náhrady s tím, že v článku VI. smlouvy se bude u odst. 8 uvádět „Vypuštěno.“ Smluvní strany tímto prohlásují, že vůči sobě nemají žádné závazky vyplývající z ukončení pronájmu skladovací kapacity v CTR Nelahozeves a dále prohlásují, že žádné takovéto závazky vůči sobě nebudou uplatňovat ani v budoucnu.*“; ačkoliv si byl vědom toho, že sám fakturaci plateb vůči společnosti VG bez právního důvodu nechal od 1. 6. 2012 zastavit, a že do uvedené doby k naskladnění ropného produktu do volné skladovací kapacity v CTR Nelahozeves nedošlo a že SSHR neučinila takové kroky, aby mohla stanovit reálný termín, kdy SSHR do volné kapacity CTR Nelahozeves hmotu naskladní, a že k žádné náhradě mezi stranami smlouvy nedošlo, čímž vědomě nehájil zájmy České republiky, protože řádně nehošpodařil se svěřeným majetkem a nebránil jeho ztrátám, jak mu ukládá ustanovení § 14 odst. 1 a § 47 odst. 1, 2 zákona číslo 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích, ve znění pozdějších předpisů, tedy spravovat cizí majetek s péčí řádného hospodáře,

čimž České republice zastoupené Správou státních hmotných rezerv způsobil škodu minimálně ve výši **49.659.840 Kč** tím, že od měsíce června 2012 svým pokynem zastavil odesílání faktur společnosti VG a až na konci března 2013 Ing. Ondřej Páleníkov, MBA, genpor. v.v. předložil k podpisu naposledy citovaný dodatek č. 14, kterým v souladu s již citovaným dodatkem č. 11 teprve mohlo dojít k řádnému ukončení povinnosti společnosti VG hradit SSHR skutečné náklady za uvolněnou skladovací kapacitu o velikosti 125.000 m³ na ropu v CTR Nelahozeves,

t e d y :

porušil podle zákona mu uloženou povinnost opatrovat a spravovat cizí majetek, a tím jinému způsobil škodu velkého rozsahu,

č í m ž s p á c h a l:

zločin porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1, 3 trestního zákoníku.

a o d s u z u j e s e

Podle § 220 odst. 3 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **3 (t ř í) let**.

Podle 81 odst. 1 tr. zákoníku za použití 82 odst. 1 tr. zákoníku se výkon takto uloženého trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu **5 (p ě t i) let**.

Podle § 228 odst. 1 tr. řádu je obžalovaný Ing. Tomáš Perutka povinen nahradit poškozené České republice - Správě státních hmotných rezerv, IČ: 481 33 990, se sídlem Šeříková 1/616, 150 85 Praha 5 majetkovou škodu v celkové výši **49.659.840 Kč**.

Podle § 229 odst. 2 tr. řádu se poškozená Česká republika – Správa státních hmotných rezerv odkazuje se zbytkem svého nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Shodu s prvopisem potvrzuje Romana Mikulková.

Naproti tomu se obžalovaný

Ing. Ondřej Páleník, MBA, genpor. v.v. ,

nar. xxx ve Zlatých Moravcích, podnikatel, trvale bytem xxx,

podle § 226 písm.b) tr. řádu

z p r o š ť u j e o b ž a l o b y

státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze ze dne 21.8.2018 č.j. VZV 11/2017-148, která mu kladla za vinu, že:

dne **9. dubna 2013** v budově sídla Správy státních hmotných rezerv, IČ: 481 33 990, se sídlem Šeříková 1/616, 150 85 Praha 5, (dále jen SSHR), coby předseda SSHR, tedy orgánu státní správy podle ustanovení § 2 zákona číslo 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, v rámci plnění svých úkolů (tedy jako úřední osoba podle ustanovení § 127 odst. 1 písm. d) trestního zákoníku), v rozporu se Smlouvou o ochraňování státních hmotných rezerv číslo 2004 08 84, uzavřenou dne **30. dubna 2004** (dále jen Smlouva) mezi SSHR na jedné straně jako ukladatelem a společností VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft, se sídlem Germeringer Str. 1, 821 25 Krailling, Spolková republika Německo, zemský okres Starnberg, vedené v obchodním rejstříku Mníchovským místním soudem pod číslem HBR13080055, podnikající na území České republiky prostřednictvím organizační složky VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft – organizační složka, IČ: 270 93 948 se sídlem Pražská 636, 252 41 Dolní Břežany (dále jen VG) na straně druhé jako ochraňovatelem,

ve znění Dodatku číslo 11 ke Smlouvě (dále jen Dodatek 11), uzavřeného dne **18. února 2010**, který zavazoval společnost VG hradit SSHR skutečné náklady za uvolněnou skladovací kapacitu o velikosti 125.000 m³ na ropu v centrálním tankovišti ropy v Nelahozevsi (dále jen CTR Nelahozeves) provozovanou společností MERO ČR, a.s. (dále jen MERO) v uvedené době ve výši 4.953.600,- Kč měsíčně, přičemž smlouvu bylo možné vypovědět až po uplynutí sedmileté lhůty, která začínala běžet ode dne účinnosti tohoto dodatku,

poté, co mu byl předložen k podpisu Dodatek číslo 14 ke Smlouvě (dále jen Dodatek 14) měnící pod bodem C) Smlouvu, respektive Dodatek 11, tak, že: „*V souvislosti s ukončením pronájmu skladovací kapacity v CTR Nelahozeves ke dni 31.5.2012 se stává ustanovení odst. 8, článku VI. „Majetkové sankce a ostatní ujednání“ smlouvy obsolentní, a proto se smluvní strany dohodly, že se toto ustanovení ruší bez náhrady s tím, že v článku VI. smlouvy se bude u odst. 8 uvádět „Vypuštěno.“ Smluvní strany tímto prohlašují, že vůči sobě nemají žádné závazky vyplývající z ukončení pronájmu skladovací kapacity v CTR Nelahozeves a dále prohlašují, že žádné takovéto závazky vůči sobě nebudou uplatňovat ani v budoucnu.“ a dále předložen Dodatek 11, a měl tak před podpisem Dodatku 14 posoudit předložený materiál a vyhodnotit všechny důsledky, které s uzavřením Dodatku 14 byly spojeny, tedy že jeho uzavřením dojde ke zrušení povinnosti společnosti VG hradit SSHR náklady za uvolněnou skladovací kapacitu v CTR Nelahozeves,*

tak přesto dne 9. dubna 2013 Dodatek 14 jménem SSHR uzavřel,

Shodu s prvopisem potvrzuje Romana Mikulková.

a to i přes nedoporučující stanovisko Mgr. Aleny Č., ředitelky odboru legislativního a právního, které bylo přílohou referátu k Dodatku 14 vedeného na SSHR jako „*Dodatek č. 14 ke smlouvě ochraňování SHR číslo 2004 0884 u společnosti VIKTORLAGRUPPE Aktiengesellschaft – o.s.*“ pod č.j. 01755/13-SSHR, a za situace, kdy referátník informace k důvodům úpravy zrušovacího ustanovení článku VI odst. 8 Dodatku 11 vůbec neobsahoval, přesto nevyužil dotčené odbory k podání odborného stanoviska k odůvodnění úpravy zrušovacího ustanovení, aby se dověděl, že podpis Dodatku 14 a zrušení ustanovení článku VI odst. 8 Dodatku 11 je pro SSHR ekonomicky nevýhodné pro bezdůvodné vzdání se příjmů, a to, že SSHR nemá dostatečné finanční prostředky na nákup celého množství 100 000 tun ropy a to, jaké kroky do uvedené doby SSHR pro nákup ropy učinila a jaké učinit fakticky měla, aby mohl vyhodnotit, že volná skladovací kapacita zůstane na náklady SSHR nevyužita a tedy prázdná, a dále to, aby zjistil, proč nebylo po společnosti VG požadováno plnění v podobě úhrady nákladů za uvolněnou skladovací kapacitu v CTR Nelahozeves, tedy že jeho předchůdce v rozporu s ustanovením článku VI, odst. 8, Dodatku 11 dal pokyn svým podřízeným, aby neodesílali fakturu společnosti VG,

a takto postupoval, ačkoliv podle ustanovení odst. 8, článku VI. „Majetkové sankce a ostatní ujednání“ Dodatku 11, který mu byl předložen, společnost VG neměla povinnost úhrady nákladů za uvolněnou skladovací kapacitu v CTR Nelahozeves pouze ve dvou případech, pokud by tuto uvolněnou skladovací kapacitu SSHR využila k uložení svého zboží nebo ji pronajala třetí osobě,

a mohl tak vědět, že ani jedna z těchto alternativ smluvního ujednání v době uzavření Dodatku 14 nenastala, neboť SSHR skladovací kapacitu třetímu subjektu nepronajala a k naskladnění vlastní hmoty SSHR do volné skladovací kapacity nedošlo, a že naskladnění hmoty je časově náročný proces, který s sebou nese několikaměsíční vyjednávání o potřebném objemu finančních prostředků, nákupu a jeho schvalování, a že podle smluvního ujednání odst. 8, článku VI. „Majetkové sankce a ostatní ujednání“ Dodatku 11 nebylo zapotřebí, a bylo proti smyslu Dodatku č. 11, zrušení povinnosti společnosti VG vůbec upravovat, když podle uvedeného ustanovení k ukončení této povinnosti by došlo faktickým úkonem, který by spočíval v tom, že SSHR by do nádrže hmotu naskladnila, tedy dnem fyzického naskladnění hmoty do této uvolněné skladovací kapacity,

namísto toho měl činit kroky k tomu, aby měl všechny informace potřebné k posouzení podpisu Dodatku 14 a aby společnost VG svým smluvním závazkům dostala a své závazky představující náklady za uvolněnou skladovací kapacitu v CTR Nelahozeves vůči SSHR zpětně od 1.6.2012 vyrovnala,

a dále takto jednal, ačkoliv mohl vědět, že jeho předchůdce v pozici předsedy SSHR Ing. Ladislav Zabo za obdobných podmínek návrh společnosti VG ze dne 13. května 2011 na ukončení povinnosti hradit náklady za uvolněnou skladovací kapacitu jednoznačně odmítl,

a takto jednal, ačkoliv si byl vědom toho, že Bezpečnostní rada státu vydala dne 20. října 2011 usnesení číslo 31/D/2011, ve kterém uložila předsedovi SSHR povinnost realizovat provedení nezávislého externího auditu smluv mezi SSHR a VG, který měl za cíl vyhodnotit aktuální stav způsobu ochraňování ropy a ropných produktů, tuto povinnost však vědomě ignoroval,

Shodu s prvopisem potvrzuje Romana Mikulková.

provedení nezávislého auditu nezajistil, čímž se připravil o informace o rizicích obchodní spolupráce mezi SSHR a společností VG v souvislosti s uzavřeným Dodatkem 11, dále o varianty řešení těchto rizik s možnostmi jejich eliminace a v neposlední řadě též doporučení dalšího postupu s vyčíslením dopadů jednotlivých ekonomických, právních a odborných variant obchodní spolupráce mezi SSHR a společností VG,

a nevyčkal ani na závěry jím zadaného interního auditu ze dne 17. ledna 2013 vybraných platných smluv SSHR, který se zabýval právními a ekonomickými riziky smluvních vztahů mezi SSHR a společností VG,

čímž vědomě porušil povinnosti dané mu Směrnicí předsedy Správy státních hmotných rezerv číslo 31 ze dne 29. listopadu 2012, ve znění směrnice předsedy Správy státních hmotných rezerv číslo 2 ze dne 19. února 2013, ve které je předsedovi SSHR uloženo plnění povinností a rozhodování o záležitostech, které jsou mu vyhrazeny příslušnými právními předpisy, zejména zákonem číslo 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích, ve znění pozdějších předpisů, tedy vědomě porušil povinnosti hájit zájmy České republiky, řádně hospodařit se svěřeným majetkem a bránit jeho ztrátám, uložené jemu ustanovením § 14 odst. 1 a § 47 odst. 1, 2 zákona číslo 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích, ve znění pozdějších předpisů, tedy povinnostmi spravovat cizí majetek s péčí řádného hospodáře, tím že uzavřením Dodatku 14 zrušil bez náhrady ustanovení článku VI odst. 8 Dodatku 11 a tedy povinnost společnosti VG hradit náklady za uvolněnou skladovací kapacitu zpětně ke dni 1.6.2012, čímž postupoval v rozporu s jeho povinností pečovat o majetek České republiky coby řádný hospodář,

čímž České republice zastoupené Správou státních hmotných rezerv způsobil škodu tím, že neučinil kroky k tomu, aby společnost VG uhradila náklady spojené s volnou skladovací kapacitou v CTR Nelahozeves za měsíce červen 2012 až březen 2013 ve výši nejméně **49.536.000,- Kč**, a jeho jednání podpisem Dodatku 14, kterým zrušil ustanovení článku VI odst. 8 Dodatku 11 stanovící povinnost společnosti VG hradit náklady za uvolněnou skladovací kapacitu v CTR Nelahozeves bylo způsobilé přivodit škodu za období od dubna 2013 do 18.2.2017 až do výše **232.819.200,- Kč**,

v čemž byl obžalobou spatřován jednak zločin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. b) trestního zákoníku a jednak zločin porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1, 3 trestního zákoníku,

neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.

Odůvodnění

1. Obžalobou státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze ze dne 21. 8. 2018 byl Ing. Tomáš Perutka stíhán pod bodem 1) pro zločin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. b) trestního zákoníku a pro zločin porušení povinnosti při

Shodu s prvopisem potvrzuje Romana Mikulková.

správě cizího majetku podle § 220 odst. 1, 3 trestního zákoníku. Pod bodem 2) kladla obžaloba Ing. Ondreji Páleníkovi, MBA, genpor. v.v. za vinu spáchání zločinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. b) trestního zákoníku a zločinu porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1, 3 trestního zákoníku.

2. Žalovaného jednání se dle obžaloby měl Ing. Tomáš Perutka dopustit tím, že dne 28. 5. 2012 v budově sídla Správy státních hmotných rezerv, IČ: 481 33 990, se sídlem Šeríková 1/616, 150 85 Praha 5, (dále jen SSHR), coby místopředseda pověřený řízením SSHR, tedy ústředního orgánu státní správy podle ustanovení § 2 zákona číslo 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, v rámci plnění úkolů místopředsedy pověřeného řízením SSHR (tedy jako úřední osoba podle ustanovení § 127 odst. 1 písm. d) trestního zákoníku), vědomě v rozporu se Smlouvou o ochraňování státních hmotných rezerv číslo 2004 08 84, uzavřenou dne 30. dubna 2004 (dále jen Smlouva) mezi SSHR na jedné straně jako ukladatelem a společností VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft, se sídlem Germeringer Str. 1, 821 25 Krailling, Spolková republika Německo, zemský okres Starnberg, vedené v obchodním rejstříku Mnichovským místním soudem pod číslem HBR13080055, podnikající na území České republiky prostřednictvím organizační složky VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft – organizační složka, IČ: 270 93 948 se sídlem Pražská 636, 252 41 Dolní Břežany (dále jen VG) na straně druhé jako ochraňovatelem, ve znění Dodatku číslo 11 ke Smlouvě (dále jen Dodatek 11), uzavřeného dne 18. února 2010, který zavazoval společnost VG hradit SSHR skutečné náklady za uvolněnou skladovací kapacitu o velikosti 125.000 m³ na ropu v centrálním tankovišti ropy v Nelahozevsi (dále jen CTR Nelahozeves) provozovanou společností MERO ČR, a.s. (dále jen MERO) v uvedené době ve výši 4.953.600 Kč měsíčně, přičemž smlouvu bylo možné vypovědět až po uplynutí sedmileté lhůty, která začínala běžet ode dne účinnosti tohoto dodatku, navrhl společnosti VG ukončit povinnost hradit skutečné náklady za užívání volné skladovací kapacity v CTR Nelahozeves, a to uzavřením příslušného dodatku ke Smlouvě, a následně dne 21.6.2012 dal bez oboustranně odsouhlaseného, oběma smluvními stranami podepsaného a pořadovým číslem 12 a výše očíslovaného dodatku svým podřízeným pokyn k tomu, aby od 1.6.2012 fakturu za pronájem nádrže v CTR Nelahozeves již neodesílali, v důsledku čehož SSHR od uvedené doby nepožadovala po společnosti VG úhradu nákladů za uvolněnou skladovací kapacitu v CTR Nelahozeves, kterou SSHR muselo společností MERO hradit, a takto jednal i přesto, že podle smluvního ujednání odst. 8, článku VI. „Majetkové sankce a ostatní ujednání“ Dodatku 11 neměla společnost VG povinnost úhrady nákladů pouze ve dvou případech, tedy zaprvé, pokud by tuto skladovací kapacitu SSHR využila k uložení svého zboží, nebo zadruhé ji pronajala třetí osobě, přičemž si byl vědom toho, že ani jedna z těchto alternativ smluvního ujednání v době jeho rozhodnutí nenastala, neboť SSHR skladovací kapacitu třetímu subjektu nepronajala a ani k pronájmu třetímu subjektu kroky nečinila a k naskladnění vlastní hmoty SSHR v době jeho rozhodnutí nedošlo a v dohledné době nemělo dojít, neboť ani on a ani jiní nečinili žádné konkrétní kroky k tomu, aby reálně k naskladnění hmoty SSHR do prázdné skladovací kapacity v CTR Nelahozeves v době, která by nezpůsobila SSHR finanční újmu, vůbec došlo, přičemž před tímto jeho návrhem k ukončení povinnosti hradit skutečné náklady za užívání volné

skladovací kapacity v CTR Nelahozeves měl k dispozici pouze stanovisko Ing. Petra H. ze dne 4. května 2012, ředitele odboru hmotných rezerv, k možnému využití skladovací kapacity v CTR Nelahozeves pro SSHR k uložení ropy, které není doporučujícím stanoviskem k ukončení povinnosti společnosti VG hradit náklady za uvolněnou skladovací kapacitu v CTR Nelahozeves, neboť jeho návrh byl učiněn ještě před samotným projednáním Bezpečnostní rady státu (dále jen BRS) týkající se určení druhu nákupu nouzových zásob ropy a ropných produktů a nebylo tedy zřejmé, jakou hmotu bude smět SSHR poptávat, přitom prázdná skladovací kapacita v CTR Nelahozeves byla využívána pro uskladnění surové ropy typu REB (ruská exportní směs), dalšími odbornými stanovisky k ukončení povinnosti VG hradit skutečné náklady za volnou skladovací kapacitu v CTR Nelahozeves a k neodesílání faktur ve věci nákladů za volnou skladovací kapacitu v CTR Nelahozeves nedisponoval a k zaujetí stanoviska nevyzval ani žádného pracovníka SSHR, ačkoliv coby místopředseda pověřený řízením SSHR měl k dispozici několik odborných pracovníků v rámci jednotlivých odborů a oddělení dotčených touto problematikou, aby se dověděl, že jeho rozhodnutí je v rozporu se smluvním ujednáním Dodatku 11, odst. 8, článku VI., a dopad jeho rozhodnutí není podložen žádnou ekonomickou a ani provozní potřebou SSHR, a současně si byl plně vědom toho, že SSHR nemá dostatečné finanční prostředky na nákup 100.000 tun ropy a skladovací kapacitu SSHR do okamžiku naskladnění ropy nevyužije a že jeho rozhodnutí představuje pro SSHR pouze finanční újmu a nedůvodně finančně zvýhodňuje společnost VG, a z pozice své funkce si byl vědom toho, že naskladnění hmoty je proces, který s sebou nese několikaměsíční vyjednávání o finančních prostředcích, samotném nákupu a jeho schvalování, a že podle smluvního ujednání odst. 8, článku VI. „Majetkové sankce a ostatní ujednání“ Dodatku 11 nebylo zapotřebí ukončení povinnosti společnosti VG hradit náklady za uvolněnou skladovací kapacitu vůbec smluvně upravovat, neboť podle tohoto ustanovení by k ukončení této povinnosti došlo faktickým úkonem, který by spočíval v tom, že SSHR by do nádrže hmotu naskladnila, tedy dnem fyzického naskladnění hmoty do této uvolněné skladovací kapacity, a dále takto jednal, ačkoliv mohl vědět, že jeho předchůdce v pozici předsedy SSHR Ing. Ladislav Zabo za obdobných podmínek návrh společnosti VG ze dne 13. května 2011, který měl zajistit ukončení povinnosti společnosti VG hradit náklady za uvolněnou skladovací kapacitu v CTR Nelahozeves, jako nedůvodný odmítl, přičemž předsedu vlády České republiky požádal o zařazení Návrhu na doplnění nouzových zásob ropy a ropných produktů vytvářených a udržovaných dle zákona číslo 189/1999 Sb., o nouzových zásobách ropy a ropných produktů, o řešení stavů ropné nouze a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, ve smyslu Směrnice Rady 2009/119/ES, až dne 11.6.2012, přičemž tímto návrhem k projednání na BRS doporučil zástupcům BRS ze tří variant první variantu, která představovala nákup 100.000 tun ropy, která by byla uskladněna do CTR Nelahozeves, ačkoliv tato varianta z pohledu nákladů za ochraňování nebyla pro SSHR nejvýhodnější, následně dne 29. 3. 2013 svým podpisem schválil obsah referátníku označeného jako „Dodatek č. 14 ke smlouvě ochraňování SHR číslo 2004 0884 u společnosti VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft – o.s.“ pod č.j. 01755/13-SSHR, a předložil jej osobně předsedovi SSHR Ing. Ondreji Páleníkovi, MBA, genpor. v.v. k podpisu, kterým se pod bodem C) měnila Smlouva ve znění svých dodatků tak, že: „V souvislosti s ukončením pronájmu skladovací kapacity v CTR Nelahozeves ke dni 31.5.2012 se stává ustanovení odst. 8, článku VI. „Majetkové sankce a ostatní ujednání“ smlouvy obsolentní, a proto se smluvní strany dohodly, že se toto ustanovení ruší bez

náhrady s tím, že v článku VI. smlouvy se bude u odst. 8 uvádět „Vypuštěno.“ Smluvní strany tímto prohlašují, že vůči sobě nemají žádné závazky vyplývající z ukončení pronájmu skladovací kapacity v CTR Nelahozeves a dále prohlašují, že žádné takovéto závazky vůči sobě nebudou uplatňovat ani v budoucnu.“, ačkoliv si byl vědom toho, že do uvedené doby k naskladnění ropného produktu do volné skladovací kapacity v CTR Nelahozeves nedošlo a že SSHR neučinila takové kroky, aby mohla stanovit reálný termín, kdy SSHR do volné kapacity CTR Nelahozeves hmotu naskladní, a že k žádné náhradě mezi stranami smlouvy nedošlo, čímž vědomě nehájil zájmy České republiky, protože řádně nehošpodařil se svěřeným majetkem a nebránil jeho ztrátám, jak mu ukládá ustanovení § 14 odst. 1 a § 47 odst. 1, 2 zákona číslo 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích, ve znění pozdějších předpisů, tedy spravovat cizí majetek s péčí řádného hospodáře, čímž České republice zastoupené Správou státních hmotných rezerv způsobil škodu tím, že svým pokynem zastavil odesílání faktur společnosti VG, a to za měsíce červen 2012 až březen 2013 ve výši 49.536.000 Kč, a jeho jednání bylo způsobilé za období od dubna 2013, kdy byl uzavřen Dodatek 14, který předložil předsedovi SSHR k podpisu, do 18.2.2017, přivodit škodu do výše 232.819.200 Kč, tedy že jako úřední osoba v úmyslu způsobil jinému škodu a jinému neoprávněný prospěch, vykonával svou pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu, a způsobil takovým činem škodu velkého rozsahu a porušil podle zákona mu uloženou povinnost opatrovat a spravovat cizí majetek, a tím jinému způsobil škodu velkého rozsahu.

3. Ing. Ondrej Páleník, MBA, genpor. v.v. , se pak měl žalovaného jednání dopustit způsobem citovaným ve zprošťující části výroku tohoto rozsudku.
4. Dokazováním provedeným u hlavního líčení však soud oproti obžalobě dospěl k odlišným skutkovým i právním závěrům, vyjádřeným ve výroku tohoto rozsudku, týkajícího se obžalovaného Ing. Perutky. U obžalovaného Ing. Páleníka soud uzavřel, že žalované jednání není trestným činem.
5. **Obžalovaný Ing. Tomáš Perutka** v přípravném řízení toliko uvedl, že se cítí být nevinný a dále využil svého práva nevypovídat. U hlavního líčení pak k věci podrobně vypovídal, když uvedl, že celoživotně vykonával celou řadu funkcí v rámci státní správy a to po dobu delší než 30 let a vždy byl hodnocen svými nadřízenými kladně. Po celá léta práce pro stát byl veden snahou vykonávat svou práci co nejlépe a s péčí řádného hospodáře. O to více jsou pro něj zarážející smyšlené a vykonstruované skutečnosti, pro které je žalován, a touto skutečností se cítí být ponížěn a velmi výrazně dotčen.

Do funkce místopředsedy Správy státních hmotných rezerv (dále také jako Správa či SSHR) nastupoval k 1. 11. 2011 v domnění a hlubokém přesvědčení, že tuto funkci bude vykonávat po boku tehdejšího předsedy Správy pana Ing. Zaba. Po cca dvou týdnech po nástupu do funkce mu Ing. Zabo oznámil, že hodlá na svoji funkci rezignovat pro vážné zdravotní důvody. Obžalovaný musel strpět absenci jmenovaného předsedy Správy až do konce října roku 2012. Po celou tuto dobu byl obžalovaný svědkem poměrně masivní mediální kampaně,

v rámci které probíhaly ve všech možných sdělovacích prostředcích a odborných periodikách spekulace na téma „kdo zastane funkci stálého předsedy“. V této souvislosti, byl představiteli Ministerstva průmyslu a obchodu ujistěn o tom, že tato naléhavá situace bude uspokojivým způsobem řešena. Z tohoto důvodu obžalovaný nečinil žádná personální opatření vůči svým nejbližším spolupracovníkům. Opatření nečinil také z toho důvodu, že byl ujistěn dosluhujícím předsedou Správy panem Ing. Zabo, že se může opravdu spolehnout na stanoviska, doporučení a informace dodávané právě těmito podřízenými pracovníky. V uvedených souvislostech pak obžalovaný vypovídal k okolnostem výpovědi smlouvy o nájmu z nádrže nacházející se v centrálním tankovišti ropy v Nelahozevsi u společnosti MERO a samozřejmě také navazujícího Dodatku č. 14. Portfolio činnosti Správy státních hmotných rezerv je opravdu velmi široké, celkový obrat v ročních zásobách v době působení obžalovaného převyšoval hodnotu 40 mil. Kč, což je dostatečně vypovídající z hlediska rozsahu smluvních ujednání a dodatků na ně navazujících, které bylo potřeba ošetřit v souvislosti s tímto obratem. Pozice at' už místopředsedy Správy nebo samotného předsedy Správy je primárně pozicí zastřešující tento úřad, at' už směrem dovnitř, ale zejména také navenek. Správa státních hmotných rezerv přijímá opatření v oblasti hospodářských opatření pro krizové stavy v souladu se zákonem 241/2000, má také významný podíl na legislativním procesu, pokud jde o zákony vztahující se do působnosti Správy státních hmotných rezerv. Podstatný je zákon č. 189/1999 o nouzových zásobách ropy, v souvislosti s jehož novelou budu obžalovaný hovořit v otázce záměru pořídit 100 000 tun ropy. Správa dále zajišťuje pořizování, obměnu obilí, luštěnin, oleje, másla a celé řady dalších komodit, které by stát jistě potřeboval v případě nouze. Pak jsou to kovy, kaučuk a celá řada komodit, které skutečně vyžadují velkou pozornost v péči o ně. Ze všech uvedených důvodů obžalovaný proto seznal po poměrně krátké době, že by ocenil, kdybych měl možnost vypracovat externí audit smluv. Je to standardní krok každého manažera poté, co nastoupí do instituce, která disponovala tak obrovským rozsahem smluv a dodatků k nim v převážné většině takových, u jejichž zrodu nestál. To je hlavní důvod, proč cítil potřebu provést nezávislým orgánem, tzn. nezávislým subjektem externí audit. Bylo standardní povinností a posléze také nařízením vlády uloženou povinností veškeré auditní služby převyšující hodnotu 1.000.000 Kč bez DPH ponechat k posouzení nadřízeného orgánu, v případě Správy také úřadu vlády. Obžalovaný s uvedeným oslovil tehdejšího ministra průmyslu a obchodu pana dr. Martina Kubu. Jeho stanovisko s poměrně významným časovým odstupem bylo však k údivu obžalovaného zamítavé. Obžalovaný ho proto druhým dopisem požádal o vysvětlení jeho stanoviska, protože tu potřebu opravdu považoval za vysoce naléhavou, speciálně, pokud jde o oblast smluvní spolupráce se společností Viktoriagruppe, protože ta právě v době, kdy obžalovaný působil v pozici místopředsedy pověřeného řízením, byla taktéž předmětem poměrně silné mediální kampaně.

K otázce ukončení smlouvy o nájmu se společností Viktoriagruppe, která byla vyjádřena v Dodatku č. 11 ke zmíněné smlouvě z roku 2004 č. 0884, obžalovaný uvedl následující. Tento požadavek, který obžalovaný obdržel v květnu roku 2012 od tehdejšího obchodního ředitele pana Boury v písemné podobě. Byl jednoznačným a exaktním vyjádřením požadavku zástupce vlastníka těchto skladových kapacit, aby jim byla předána k dispozici nádrže o kapacitě 125.000 m³, a to za účelem provedení periodické technické revize. Ta byla zástupcem

společnosti MERO ohraničena termínově na dobu od 1. 6. 2012 do 10. 12. 2012. Ve společnosti MERO, respektive v centrálním tankovišti ropy v Nelahozevsi se nachází 24 nádrží různého objemu různé velikosti, z nichž jen 4 tam jsou o kapacitě 125.000 m³. Naprosto zásadní je informace, že za tuto celkovou kapacitu Správa státních hmotných rezerv hradila výdaje za ochraňování paušální sazbou za všech 24 zásobníků a to bez ohledu na rozsah využití. Podstatná je smlouva, která byla podepsána tehdejším vedením správy v únoru roku 2010 a byla to smlouva záměnová č. 0074/00. Smlouva hovořila o tom, že SSHR vyprázdní zmíněný 125 000 m³ zásobník, odprodá ropu a za ni nakoupí adekvátní množství nafty motorové, které uloží v zásobníku ve Spolkové republice Německo ve městě Krailling. Obžalovaný se domnívá, že tato smlouva nemusela vůbec vzniknout, protože neexistoval žádný důvod, který by měl vést tehdejší vedení Správy k odčerpání ropy ze zmíněného a později také pronajatého zásobníku spol. Viktoriagruppe. V zásadě se dá říci, že tím došlo v jistém smyslu k nehospodárnému jednání, protože se uvolnil zásobník s ropou, za který tak jako tak byla placena paušální sazba ve výši cca 44 mil. Kč měsíčně. Záměr k odčerpání ropy z tohoto zásobníku a k návozu nafty motorové recipročně do Spolkové republiky Německo v Kraillingu byl odůvodňován bývalým vedením Správy tak, že se v první řadě mělo jednat o snahu vyvážit poměr mezi ropou a ropnými deriváty v celkovém portfoliu uložených zásob. Obžalovaný je přesvědčen, že nic nebránilo tomu ponechat stav věcí, jaký byl do té doby a požádat vládu cestou Bezpečnostní rady státu tak, jak posléze učinil obžalovaný, tedy požádat o zakoupení nafty motorové a tu uložit v zásobnících společností ČEPRO, tedy na území ČR. Uložení nafty motorové ve skladovém areálu v německém Kraillingu bylo od samého počátku předmětem ostrých výhrad dohledových orgánů, tj. Bezpečnostní informační služby. O této informaci byl obžalovaný spraven kompetentními pracovníky Ministerstva průmyslu a obchodu hned v počátku svého působení, ale je to také dohledatelné v utajované části výroční zprávy Bezpeční informační služby za rok 2011, která mu pracovníky Ministerstva průmyslu a obchodu byla předložena k nahlédnutí, neboť v té době byl držitelem oprávnění seznamovat se s utajovanými skutečnostmi na stupeň tajné podle zákona 412/2005.

Dále se obžalovaný vyjádřil k žádostem ze strany společnosti Viktoriagruppe vůči SSHR, kterými zástupce spol. Viktoriagruppe žádal Správu o vyvázání se ze smluvního vztahu na pronájem uvolněné skladové kapacity u spol. MERO. První žádost došla bývalému předsedovi panu Zabovi již v květnu roku 2011, což je pozoruhodné právě ve vztahu se zmíněnou záměnovou smlouvou z roku 2010, protože to nekoresponduje s obchodním záměrem spol. Viktoriagruppe, totiž reálně uvolněnou skladovou kapacitu využít. Jak se následně ukázalo, tato skladová kapacita nebyla nikdy spol. Viktoriagruppe nijak využita. Druhá žádost spol. Viktoriagruppe dospěla k rukám bývalého předsedy pana Zaba v měsíci září 2011, tedy stále 2 měsíce před příchodem obžalovaného do funkce. O těchto skutečnostech nebyl obžalovaný nikým informován. Proto v dubnu roku 2012 na v pořadí již třetí žádost spol. Viktoriagruppe reagoval standardním způsobem, tzn., tuto žádost předal kompetentním pracovníkům odboru hmotných rezerv k rukám tehdejšího ředitele pana Ing. H. s požadavkem na vypracování stanoviska k žádosti ve formě dopisu, který bude odpovědí na požadavek pana jednatele Novotného. Zmíněný dopis z května roku 2012 byl doložitelným způsobem zpracován a co do svého obsahu také schválen podřízenými, panem ředitelem odboru Ing. H. a panem vedoucím oddělení pohonných hmot Ing. B.. Obsahoval

několik podstatných skutečností. Jednak vůli obžalovaného ukončit smluvní vztah vůči uvolněné skladovací kapacitě, ale také důraz na skutečnost, že toto bude učiněno v kontextu s obsahem závěrečných ustanovení Dodatku č. 11, tj. vypracováním dodatku, což se následně také stalo a obžalovaný vydal pokyn svým podřízeným, aby koncept tohoto Dodatku č. 14 začali zpracovávat.

Z hlediska peněžního plnění za poskytované služby ze strany společnosti Viktoriagruppe jsou podstatné poznámky ke změně záměnové smlouvy. Společnost disponovala skladovými kapacitami nejenom na území Spolkové republiky Německo, ale také na území ČR ve městě Chlumec nad Cidlinou. V této souvislosti obžalovaný zmínil rozdíl v sazbě za ochraňování, který společnost Viktoriagruppe strpěla, respektive byla ochotna v rámci smluvní spolupráce se SSHM akceptovat. Ten rozdíl je poměrně významný, protože zásoby nafty motorové ochraňované na území ČR kalkulovala v částce 39 Kč za 1 tunu a měsíc, zatímco ochraňování nafty motorové na území SRN si společnost Viktoriagruppe cenila ve výši 32 Kč za 1 tunu a měsíc. Z tohoto úhlu pohledu obžalovaný vyvozuje dva podstatné závěry. Jeden souvisí s celkovým kontingentem nafty motorové. Na základě smluvního ujednání záměnové smlouvy č. 0074/2010, měl být v Kraillingu naplněn zásobník do výše 118 000,3 m³ nafty motorové. Nikdy po dobu platnosti této smlouvy se tak nestalo a skladový areál v Kraillingu v kontextu této smlouvy byl naplněn jen do výše 73 000 m³. I toto bylo součástí předmětného dopisu pana jednatele Novotného v dubnu roku 2012, ve kterém obžalovaného opakovaně žádal, aby projevil vůli a nádrž v německém Kraillingu doskladnil na smluvně stanovenou výši. Obžalovaný to po celou dobu svého působení u SSHM kategoricky z několika důvodů odmítal. Zaprvé neviděl nejmenší důvod pro ukládání nafty motorové mimo území českého státu, vědom si skutečnosti, že ČR disponuje dostatečnými skladovými kapacitami na svém území, ať už ve zmíněné spol. ČEPRO, ale konec konců tomu mohlo tak být právě i ve skladovém areálu společnosti Krailling v Chlumci nad Cidlinou. Tím druhým důvodem byly již zmíněné velmi kategorické výhrady zástupců MPO potažmo orgánů BIS ke skladování zásob strategické povahy mimo území ČR.

Dodatek č. 14 ke smlouvě o ochraňování neobsahoval pouze doložku, která hovořila o ukončení smluvního vztahu na pronájem skladové kapacity u společnosti MERO, ale řešila dvě velmi podstatné náležitosti. Obžalovanému je líto, že o nich není zmínka v trestním spise, protože to jsou právě ty náležitosti, které svědčí ku prospěchu nejenom jeho, ale i spoluobžalovaného Ing. Páleníka. Ten podepisoval v dubnu roku 2013 dodatek prakticky totožného znění a s jehož obsahem byli oba ztotožnění právě v tom bodě, kdy se oproti dosavadnímu Dodatku č. 11 významným způsobem zpřísnily podmínky spolupráce se společností Viktoriagruppe. Zaprvé, že každá obměnová smlouva vypovídá o evidenčním stavu zásob a dále pak o možnosti ochraňovatele, v tomto případě společnosti Viktoriagruppe, s těmito zásobami nakládat v souvislosti s procesem ochraňování. Nakládat znamená dokoupit, případně ponížít evidenční stav zásob. V Dodatku č. 11 se však nacházelo ustanovení, které umožňovalo společnosti Viktoriagruppe provádět tyto obměny bez souhlasu předsedy Správy. V tomto směru byl návrh a posléze schválený Dodatek č. 14 významným zpřísněním podmínek spolupráce se společností Viktoriagruppe a negací dosavadní benevolence v nakládání se strategickými zásobami státu, když si vyměnili, že

společnost Viktoriagruppe na příště po podpisu Dodatku č. 14 bude provádět obměny toliko a výlučně se souhlasem předsedy správy. Druhá, neméně podstatná skutečnost, spočívá v tom, že s ohledem na ekonomické dopady na SSHR obžalovaný seznal, že možnost nákupu nad evidenční stav, který v té době byl 73 000 m³ v zásobníku v Kraillingu ve Spolkové republice Německo, je příliš vysoký. Uložil proto svým podřízeným, aby zahájili jednání se zástupci společnosti Viktoriagruppe na jejich razantní snížení, což se podařilo o celou polovinu. To znamená nejenže společnost Viktoriagruppe na příště musela vyžadovat souhlas předsedy Správy s jakýmkoli pohybem těchto strategických zásob, ale kromě toho již nedostali možnost dokupovat až do 20 000 m³, ale jen do výše 10 000 m³. Významné z hlediska plnění smlouvy je to v tom, že dokup samotný je finančním břemenem SSHR. Je to stát, který v případě navýšení nad evidenční stav musí vyvést zdroje a dokoupit. Stejně tak to má dopad i na celkový rozsah ochraňování, protože takto uložené zásoby nad evidenční stav generují vícenáklady i v oblasti výdajů za ochraňování. Výdaje za pořízení strategických zásob vždy pocházely z oblasti mimorozpočtových zdrojů, zatímco výdaje na ochraňování vždy pocházejí ze zdrojů rozpočtových, to znamená z těch, které jsou předmětem dotace Ministerstva financí v rámci distribuce státního rozpočtu, kapitoly 374 Správa státních hmotných rezerv. S podpisem Dodatku č. 14 nastaly z hlediska podpisu poměrně významné průtahy z obou stran. Obžalovaný referátník k tomuto dodatku podepisoval na počátku měsíce června roku 2012, jsou tam i dvě rukou psané poznámky a současně tam jsou také stanoviska, ať již ředitele odboru hmotných rezerv pana H. zhmotněné v přiložené informaci nebo stanovisko paní doktorky Aleny Č., které vyjadřuje poměrně jednoznačně její náhled na znění toho dodatku z hlediska platných zákonů ČR a také z obsahu smluvního ujednání. Průtahy s podpisem na straně společnosti Viktoriagruppe byly dle obžalovaného dány právě okolností výrazného zpřísnění podmínek spolupráce. Jiný důvod jejich neochoty podepsat v první fázi tento dodatek obžalovaný nevidí, neboť jim bylo vyhověno z hlediska jejich zájmu a jejich potřeby, tzn. vyvázat se ze smluvního vztahu na nájem skladové kapacity u společnosti MERO.

Dvě rukou psané poznámky na referátníku z června roku 2012 obžalovaný činil nejenom po zralé úvaze, ale především jsou výstupem konzultací s podřízenými pracovníky, tedy se všemi, kteří jsou na zmíněném referátníku podepsáni, ať už je to zpracovatel pan K. nebo pan vedoucí oddělení B. či pan ředitel odboru H.. Ten důvod byl naprosto zásadní a spočíval právě ve zmíněné žádosti společnosti MERO jako vlastníka skladové kapacity, ve kterém vyjádřili požadavek na předání uvolněné skladové kapacity k provedení technické údržby periodické revize. Kdyby obžalovaný pokračoval ve vystavování inkasních faktur za společnost Viktoriagruppe, dopustil by se jednoznačně protiprávního jednání, protože by pronajímal něco, co jako zástupce státu v danou chvíli neměl ve své moci, co musel jako věc předat vlastníkovvi tohoto zásobníku, tzn. společnosti MERO a to na uvedenou dobu od června do prosince roku 2012. Dalším podstatným důvodem, proč tak učinil, je usnesení č. 8 Bezpečnostní rady státu z 18. 6. 2012, ve kterém se předsedovi Správy ukládá nakoupit 100 000 tun ropy. Usnesení je datované cca dva týdny poté, co obžalovaný přijal rozhodnutí a vepsal ho do referátníku. Je ale zřejmé i doložitelné ze všech dokumentů, že otázka vypracování tohoto materiálu stejně tak jako otázka nezbytnosti doplnit zásoby ropy do strategických zásob ČR byla naprosto neoddiskutovatelná a bylo v zásadě 100 % jisté, že

Bezpečnostní rada státu nevydá jiné, než souhlasné stanovisko. Proč se vypracovával materiál na nákup ropy, je taktéž poměrně zřejmé, protože všichni na SSHR si byli vědomi, že je v kapacitách společnosti MERO v centrálním tankovišti ropy v Nelahozevsi volný 125 000 zásobník na uložení ropy. K otázce zmíněného referátníku se váže stanovisko paní dr. Aleny Č., které bylo vypracováno jejím podřízeným panem Mgr. P. dne 1. 6. 2012 a ve kterém paní dr. Č. jako tehdejší vedoucí oddělení legislativně právního doslovně uvádí „k předloženému návrhu Dodatku č. 14 ke smlouvě o ochraňování státních hmotných rezerv č. 20040884 se spol. Viktoriagruppe Aktiengesellschaft organizační složka tímto oddělení legislativně právního uvádí, že předložený návrh dodatku je plně v souladu s platnými právními předpisy a oddělení legislativně právního k němu nemá žádné připomínky“. Stejně tak bylo přílohou zmíněného referátníku i stanovisko ředitele odboru hmotných rezerv pana H.. K samotné otázce výpovědi nájmu pro společnost Viktoriagruppe uvolněné skladové kapacity hovoří takto: „Na základě písemné informace společnosti MERO ČR, kdy v době od 1. 6. 2012 bude zahájena inspekce nádrže pronajaté dle bodu 8 článku VI smlouvy o ochraňování státních hmotných rezerv č. 20040884 společnosti Viktoriagruppe Aktiengesellschaft, tento bod pozbývá platnosti, a proto se znění uvedeného bodu ruší bez náhrady“. Tyto dvě statě, které jsou nedílnou součástí referátníku z června roku 2012. V trestním spisu je poměrně začasť uváděno, že obžalovaný i Ing. Páleník svá rozhodnutí přijímali bez předchozí porady, bez stanovisek doporučujících a bez informací, které by poskytovali v červnu roku 2012 podřízení funkcionáři. Obžalovaný je přesvědčen o tom, že tomu tak nebylo, nejenom proto, že si to nemohl dovolit s ohledem na již zmíněnou složitost řešených úkolů a jejich rozsah, ale prostě proto, že by mu to nedovolila dosavadní manažerská zkušenost. Je to něco, co popírá samotnou podstatu spolupráce s přímo podřízenými pracovníky, kterých čítala celá SSHR téměř 400. Neměl ani možnost ani úmysl činit jakákoli zásadní opatření autonomně a nezávisle na jejich stanovisku.

Opatřením, kterým obžalovaný vydal pokyn, aby se dále nepronajímal předmětný zásobník a aby byl plně k dispozici pro pozdější uložení ropy v rozsahu tak, jak bylo uloženo usnesením Bezpečnostní rady státu, měl na mysli především krok ke zpětné plné ekonomizaci provozu skladového areálu v MERO, tzn. k jeho doplnění původně na nadstav před smlouvou záměnovou v roce 2010 a pozdějším odčerpáním zásob ropy. Otázka pořízení ropy je otázkou velmi náročnou a zásadní dopad na ni má také aktuální tržní cena na světových trzích. Byl zpracováván nejen materiál za účelem pořízení 100 000 tun ropy, ale musel být zohledňován také aspekt aktuální ceny. V období od června do prosince roku 2012 nemělo vůbec smysl zvažovat uložení ropy a to kýmkoli a jakéhokoli množství do zásobníku a to z toho zásadního důvodu, že po tuto dobu byla uvolněná skladová kapacita v péči společnosti MERO a procházela již zmíněnou technickou údržbou. Nejbližší možný termín byl prosinec 2012 a období další. Cena ropy v této době oscilovala kolem hodnoty 110 dolarů za barel a teprve v roce 2014 a letech následujících doznala zásadního poklesu na své historické minimum, kdy se barel ropy obchodoval za 55 dolarů a ani v této době předseda Správy Švagr ropu nenakoupil, zásobník nedoskladnil, navíc si vyžádal souhlas Ministerstva průmyslu a vlády, aby mohl dříve uložený úkol z června roku 2012 zrušit a ropu nenakoupit. Dle obžalovaného to nebylo šťastné opatření, protože s ohledem na směrnici Evropské komise č. 119 z roku 2009, která zásadním způsobem změnila algoritmus výpočtu strategických zásob.

Touto změnou algoritmu došlo k významnému poklesu strategických zásob, což byl zásadní důvod pro rozhodnutí jít na trh, nakoupit ropu a doplnit ji do volné skladovací kapacity. Rozdíl v celkové hodnotě objemu strategických zásob byl až 5 dnů. Zákon č. 189 ukládá povinnost SSHR potažmo státu ukládat permanentně zásoby minimálně ve výši 90 dnů, počítáno na čisté denní dovozy, ale samozřejmě je velmi vhodné, aby Správa disponovala o něco větším počtem strategických zásob právě z důvodu obměny, protože v určitých obdobích samozřejmě může vykazovat ten stav pokles pod úroveň 90 dnů, což představuje porušení zákona 189/1999 o nouzových zásobách ropy.

Obžalovaný je přesvědčen, že pokud by dále pokračoval ve vystavování inkasních faktur pro společnost Viktoriagruppe a nevydal zmíněný pokyn rukou vepsanou poznámkou do referátníku o ukončení tohoto vztahu, vystavil by stát potažmo sebe takřka jistě riziku žaloby ze strany společnosti Viktoriagruppe, protože by realizoval de facto neoprávněné inkaso částek za něco, co nemohl poskytnout pronajímateli k jeho plnému využití, které deklaroval. Obžalovaný neví, proč, když zástupci společnosti Viktoriagruppe podruhé neúspěšně žádali Ing. Zaba, nevyužili prostého ustanovení Dodatku č. 11, které jim umožňovalo dát výpověď ze smlouvy, která byla stanovena pro skladový areál MERO délkou 12 měsíců počínajících běžet prvním dnem kalendářního roku následujícího po dni podání výpovědi. Výpověď by trvala do posledního dne roku 2013. Přesto zástupce společnosti Viktoriagruppe z neznámého důvodu volil formu opakovaně uplatňovaných žádostí. Výpovědní lhůta sedmiletá, která je často zmiňována v trestním spise se vztahuje ke skladovému areálu ve Spolkové republice Německo v Kraillingu. To znamená, že odvíjet od této lhůty veškeré další úvahy směřující ke kalkulaci výše škody jsou velmi zavádějící. Obžalovaný je dále přesvědčen o tom, že tehdejší ředitelka ekonomického odboru paní Ing. H., pokud by seznala, že eviduje na straně příjmů kapitoly 374 Správa státních hmotných rezerv jakýkoli schodek, zcela nepochybně by upozornila obžalovaného nebo posléze pana předsedu generála Páleníka o takovéto skutečnosti. Povinnost sestavovat nejenom plán výdajů, ale také plán příjmů, byla jednou ze základních povinností ředitelky ekonomického odboru. Dle účetních závěrek za rok 2012 i rok 2013 takovýto schodek na straně příjmů zaznamenán nebyl. Na rok 2012 byly příjmy kalkulovány ve výši 130 mil. Kč a tyto byly překročeny o cirká 17 až 18 % v daném roce, přičemž plán nikdy nesestavuje ekonomický subjekt, tzn. ředitel ekonomického odboru nebo sekce samostatně, ale čerpá z podkladu, které mu dávají k dispozici zástupci odborných útvarů, tzn. v tomto případě ředitel odboru hmotných rezerv. Ten tedy zajisté věděl, že pronájem skladové kapacity v areálu MERO bude posledním dnem měsíce května roku 2012 z již dříve zmíněných důvodů ukončen. Také proto byl možná už na začátku roku nebo v průběhu roku 2012 tento plán upraven na již zmíněných 130 mil. Kč a ten byl také dodržen ba dokonce překročen. Jestliže tedy SSHR neevidovala pohledávku za společností Viktoriagruppe jak v roce 2012, ale ani v roce 2013, pak je složité hovořit o škodě a vyčíslvat škodu.

Obžalovaný ze všech shora uvedených důvodů a argumentů vyvozuje závěr, že celá obžaloba ve všech svých bodech je uměle vytvořenou konstrukcí, která zcela opomíjí písemně doložitelné skutečnosti vypovídající o skutkovém ději, jehož vyvrcholením byl oboustranně schválený Dodatek č. 14 ke smlouvě o ochraňování z roku 2004 č. 0884 v dubnu roku 2013.

Obžaloba zcela pomíjí obsah svědeckých výpovědí učiněných již v přípravném řízení, ve kterých se jednotliví pracovníci Správy vyjádřili souhlasně nejenom k obsahu obžalovaným podepsaného dopisu č.j. 2880-12/SSHR z 28. 5. 2012, kterým deklaroval záměr ukončit nájemní smlouvu se společností Viktoriagruppe, ale stejně tak nijak nezohledňuje podstatnou skutečnost, že společnost MERO v předmětném období nedisponovala žádnou jinou volnou skladovací kapacitou, která by Správě potažmo mé osobě umožnila splnit úkol uložený usnesením č. 8 Bezpečnostní rady státu z 18. 6. o nákupu ropy. Obžaloba dále nijak nepřihlíží k délce výpovědní lhůty uvedené v článku 6 části VIII závěrečných ustanoveních, která byla závazná pro obě strany a opravňovala tak i společnost Viktoriagruppe Aktiengesellschaft využívat pronajatou kapacitu po celou dobu této výpovědní lhůty. Pokud by obžalovaný neučinil rozhodnutí z června roku 2012 a nevyověděl nájem uvolněné skladové kapacity, potom právo vzít si nikoli sedmiletou, ale dvanáctiměsíční lhůtu měla samozřejmě také druhá smluvní strana a měla možnost takto velmi úspěšně obstruovat případný zájem uložit zásoby ropy do uvolněného zásobníku. Obžalovaný skutečně nemohl předjímat období, kdy byl vydán úkol Bezpečnostní radou státu, kdy se ropu podaří nakoupit a zda vůbec.

K dotazům předsedkyně senátu následně obžalovaný vypověděl, že po příchodu pana gen. Páleníka, tehdejšího předsedy SSHR dne 1. 11. 2012 bylo obžalovanému odňato pověření řízení Správy a dále setrval v pozici místopředsedy SSHR cca do konce června 2013, tj. po dobu působení gen. Páleníka. Po jeho odchodu asi 3. nebo 4. 7. 2013 obžalovanému opětovně tehdejší premiér pan dr. Nečas pověřil řízením Správy do příchodu současného předsedy pana Ing. Švagra, což se stalo 12. 2. 2014, který obžalovaného k 31. 3. téhož roku z funkce odvolal. Pracovní poměr byl k 31. 5. 2014 ukončen výpovědí. Pan Ing. Páleník nedělal nikterak zásadní personální změny. V měsíci říjnu 2012 odešel ze zdravotních důvodů pan ředitel H. a v té době obžalovaný ještě měl pověření k řízení, takže pověřil řízením odboru hmotných rezerv pana Ing. D., který byl jeho zástupcem a vedoucím oddělení potravinové bezpečnosti. Tento stav trval až do dubna roku 2013, kdy od května roku 2013 do funkce ředitele odboru hmotných rezerv nastoupil pan Ing. Jan H.. Vytvořil se odbor legislativně právní, do jehož čela stanula paní dr. Č.. To byly jediné dvě zásadní změny. Bezprostředně po nástupu obžalovaného se řešila otázka navýšení objemů strategických zásob státu. Od samého počátku vnímal složitost toho procesu a skutečnost, že vlastně už bývalé vedení Správy velmi usilovalo o to dokoupit ropu, vědomo si insuficience ve směrnici a skutečnosti, že mají prázdnou nádrž v MERU. Proto došlo ke zpracování materiálu předložené Bezpečnostní radě státu. Tam opravdu není podstatná okolnost, jak jest uváděno v trestním spise, jestli usnesení vzniklo 18. 6. nebo 30. 6. nebo 1. 6., kdy obžalovaný podepisoval referátník k Dodatku č. 14. Ta vědomost tam prostě byla a byla navíc jistota, že se zásoby pořídit musí. Tehdejší ministr Kalousek navýšil významným způsobem kapitolu 374 právě za účelem možnosti ochraňovat takto navýšené zásoby a to částkou 575 mil. Kč. Taktéž se tedy nezakládá na pravdě tvrzení v žalobě, že obžalovaný neměl k dispozici potažmo později pan předseda Správy dostatečné finanční prostředky k pokrytí takového nákupu. Obžalovaný věděl o existenci smluvního vztahu mezi MEREM a Správou. Je to jeden ze základních smluvních vztahů, stejně tak jako se společností ČEPRO za účelem ochraňování pohonných hmot, tak za účelem ochraňování ropy. Předmětem toho smluvního vztahu je ochraňování ropných zásob v centrálním tankovišti ropy (CTR) v Nelahozevsi.

Obžalovaný podepisoval samozřejmě také platební příkazy na měsíční úhrady za celý areál 24 zásobníků. Bylo hrazeno paušální částkou v té době oscilující mezi 44 a 45 mil. Kč. Historii vztahu na určování cen nezná. Od pana ředitele H. měl obžalovaný informaci, že ochraňování mělo probíhat na 24 nádržích, neví, že by tam MERO mělo vlastní nádrže ba právě naopak. V době, kdy obžalovaný činil v referátu rukou psanou poznámku, byl vyrozuměn Ing. H., že to v daném okamžiku byla jediná volná skladová kapacita v majetku MERO. Žádná jiná disponibilní kapacita nebyla. Tuto informaci si mohl ověřit jediné dvěma cestami. Buď ze zdrojů, nebo z informací pocházející od ředitele odboru hmotných rezerv nebo přímo od vedení MERA. Vedení MERA ve svém dopise z dubna nebo z května 2012, kdy obžalovaného vyzývalo, aby uvolnil skladovou kapacitu, současně nenabízelo jiné řešení. S tehdejším ředitelem společnosti MERA panem Pantůčkem jednal obžalovaný na téma snížení ceny za ochraňování, ale jednání nebylo úspěšné. Údržba jednotlivých nádrží společnosti MERO byla standardní záležitostí jeho správců a jeho vlastníků. Obžalovaný neměl informaci, v jakém období dojde k revizi konkrétních nádrží. Neřešil, jak dlouho dopředu mu mělo být oznámeno, k jaké revizi dojde. Neptal se na to Ing. H. jakožto ředitele odboru z toho důvodu, že se s touto problematikou setkal jenom v tomto jediném případě, kdy se řešila otázka výpovědi nájemního vztahu na uvolněný zásobník. Obžalovaný nemonitoroval záměry vedení společnosti MERO ve vztahu k nakládání se zásobníky. Za dobu jeho působení to nemělo ani žádný faktický dopad, jeden jediný dopis, který v této věci obdržel, bylo poděkování pana obchodníka ředitele Boury za spolupráci na téma čištění zásobníků. Obžalovaný si byl vědom toho, že SSHR není vlastníkem skladového areálu, že je oslovil vlastník s požadavkem, že chce provést revizi a neviděl možnost odmítnout tento požadavek, když byl zásobník prázdný. Společnost Viktoriagruppe byla v situaci podnájemníka, SSHR byla nájemcem vůči MERU jako vlastníkovu a Viktoriagruppe byl podnájemce. SSHR podnájemce vyvázala z tohoto vztahu, jelikož Správa rezerv jako nájemce měla povinnost předat tu kapacitu vlastníkovu. Jednalo se o smlouvu o ochraňování, kde vlastníkem byla společnost MERO a SSHR využívala tanky k uložení strategických zásob. Pronájem to v klasickém smyslu slova podle obžalovaného není. Je to otázka koncepce základní smlouvy se společností MERO a tam je smlouva o ochraňování, nicméně přesto SSHR vytvořila nájemní vztah vůči společnosti Viktoriagruppe Dodatkem č. 11. V Dodatku č. 11 ve vztahu k povinnosti společnosti VG, je platit za uvolněnou skladovou kapacitu. Není tam ale nic o tom, že by to bylo za pronájem, není tam nic o tom, že by si tam VG mohla naskladnit svoji hmotu. Obžalovaný neví, zda byla uzavřena nějaká dohoda s VG o podnájmu té uvolněné skladovací kapacity. Je přesvědčen, že by tam měli možnost uložit svoji hmotu, protože takto mu to bylo předkládáno podřízenými, konkrétně panem ředitelem H.. Společnost Viktoriagruppe měla jakýsi obchodní úmysl s tou nádrží, tzn. něco v ní uložit. Platili náklady za uvolněnou skladovací kapacitu, nikoli za pronájem. Jaký by byl důvod k tomu, že platí měsíční náklady, kdyby si tam nemohli nic naskladnit. Náklady spojené s ochraňováním hmoty v Kraillingu, kvůli čemuž se to dělalo smluvní Dodatek 11, byly 32 Kč za tunu. Původní záměr byl naskladnit 118 000 m³, ale naskladnilo se méně.

Obžalovanému byl předložen dopis SSHR adresovaný MERO ČR ze dne 23. 3. 2012 č.j. 2022/12-SSHR, založený na č.l. 846. K tomuto dopisu obžalovaný uvedl, že na něm jeho podpis. Obžalovaný dopis nevyhotovoval ani jeho vyhotovení neinicioval. Dopis nepochybně

vyhotovil někdo z odboru hmotných rezerv. Už si nepamatuje, kým a jak mu bylo vysvětleno, že má tento dopis podepsat. Je to psáno v březnu 2012, v podstatě tři měsíce po tom, co byl na Správě, jeho míra porozumění odpovídala té době. Obžalovaný se po celou dobu domníval, že si VG bez souhlasu vlastníka do uvolněné kapacity mohla uložit svou hmotu právě protihodnotou za prováděné platby.

Pokud na SSHR vyhotovovali vlastní spis (i např. dopis), tak byl vždycky opatřen referátníkem. Pakliže se ale reagovalo na dopis došlý do Správy rezerv, tak to už nevyžadovalo referátník z toho důvodu, že byl vydán pokyn „připravte odpověď na dopis“.

Obžalovaný měl informaci, že nutnost provádět technickou revizi na zásobnících obecně, tzn. i u spol. MERO, je vždy, když je zásobník vyprázdněn. Odůvodňováno je to tak, že není známo, jaký typ hmoty bude naskladněn. Usnesení Bezpečnostní rady státu neřeší, jaký typ ropy se naskladní. Materiál byl koncipován jako variantní. Nakonec Bezpečnostní rada státu přijala variantu, která byla prostým nákupem ropy. Nákup je vždycky na rozhodnutí předsedy Správy, protože on je zodpovědný za skladbu strategických zásob. Z faktu, že skladová kapacita v MERU byla prázdná a platila se paušální částka, bylo nelogické ponechávat dále ten zásobník prázdný. Obžalovaný neví, jestli informaci o tom, že za prázdný zásobník platí VG, měla MPO a Bezpečnostní rada státu.

Vyhotovení dopisu adresovanému VG ze dne 28. 5. 2012 č.j. 2880/12-SSHR (založený na č.l. 868) inicioval obžalovaný, protože žádost z VG přišla jemu. Přečetl si dopis pana Novotného z 27. 4. 2012, provedl standardní úkon a zařadil dopis do spisu s požadavkem na vypracování odpovědi odborně příslušnému útvaru. Ve chvíli kdy se pořizoval dopis z 28. 5. 2012, již návrh na usnesení Bezpečnostní rady státu existoval ve finální podobě. Musel být již připomínkový příslušnými místy, jako je Úřad vlády a příslušná ministerstva. Původní forma návrhu k připomínkovému řízení se ale odesílala příslušným státním orgánům, ještě před tímto dopisem. Původní varianta návrhu počítala s tím, že VG platí 4 900 000 Kč za uvolněnou skladovací kapacitu. Bylo to v době, kdy smluvní závazek stále platil. V materiálu pro Bezpečnostní radu státu o skutečnosti, že VG už není povinna plnit závazek, není žádná zmínka. Bezpečnostní radu státu vztahy SSHR na MERU nezajímaly. Je zajímavé jenom dodržení zákona o nouzových zásobách ropy, respektive vztah ke směrnici Evropské komise. Ministerstvo zajisté zajímá, jaké náklady to pro stát bude znamenat a ty tam byly vyčíslené, ty jsou součástí materiálu.

Obžalovaný nedokáže odpovědět na to, zda v původním materiálu, než došlo k připomínkování ze strany Ministerstva financí, bylo nějakým způsobem zohledněno to, že stát má příjmy na základě smluvní povinnosti ze strany VG, a že v případě naskladnění ropy o tyto příjmy přijde. Obžalovaný neověřoval, zda bylo ohledně nádrže MEREM účtováno v době, kdy probíhala revize, obává se, že platili pořád stejně. V době, kdy se ukončovaly platby za uvolněnou kapacitu VG, Bezpečnostní radě státu obžalovaný nabídl tři varianty postupu. Bezpečnostní rada státu se v kolegiu usnesla, aby SSHR šla cestou nákupu ropy. Bylo vyjádřeno stanovisko SSHR, kterou variantu upřednostňuje nebo považuje za nejvýhodnější. Předtím, než dalo připomínky Ministerstvo financí, Ministerstvo průmyslu,

neupřednostňovali jinou variantu než v definitivním návrhu po připomínkovém řízení. I kdyby se tak stalo a doplnilo se 118 000 m³ do německého Kraillingu, tak se v zásadě vyrovná původní stav strategických zásob, tzn. stav před platnosti směrnice č. 119 Evropské komise. V případě, že by se doplnilo do 130 000 m³, stejně by to nestačilo a nákup by byl nadále nezbytný k navýšení. Dalším nákupem by se už nepochybně přiblížili nově definované hranici 90 dnů, která odpovídá propočtu na čisté denní dovozy do ČR, ale stejně by to bylo nákladnější než nákup 100 000 tun ropy.

Platby za ochraňování hmot v Nelahozevsi šly z rozpočtových prostředků kapitoly 374. Peníze, které chodily z VG za uvolněnou skladovací kapacitu, jsou v oblasti tzv. nedaňových příjmů, tzn., nedaňové příjmy se soustřeďují a zase se zpátky odvádějí do státního rozpočtu, tzn. Ministerstvu financí. S těmito prostředky nehospodařila SSHR sama, ale tyto prostředky šly zase hned zpátky do státního rozpočtu. Jediné prostředky, se kterými mohla Správa rezerv samostatně hospodařit, byla oblast mimorozpočtových prostředků a to jsou prostředky pocházející z obchodní činnosti z obměňování, z prodeje zásob, nákupu zásob. Smlouva o jiném obchodu uzavřená mezi VG a Správou se řešila na bázi mimorozpočtových příjmů a výdajů. Za působení obžalovaného měl být nákup ropy financován z oblasti mimorozpočtových zdrojů. Správa disponovala asi třemi bankovními účty, na kterých se soustřeďovaly mimorozpočtové prostředky. Na nákup ropy finance byly. Prostředky na ochraňování byly také. Nakoupenou ropu by ukládali právě do zásobníku v MERO, který tak jako tak platili a byl typ výdaje podobně jako výdaje plynoucí ze smluvního vztahu se společností ČEPRO. Pohlcovalo to většinou část kapitoly 374.

Za dobu působení obžalovaného na SSHR Nejvyšší kontrolní úřad kontrolu neprováděl. Obžalovaný sestavoval plán kontrolní činnosti interní, plán auditů a dokládal je i Ministerstvu průmyslu a obchodu. Byly provedeny i vnější kontroly prováděné z úrovně Ministerstva financí. Byly nějaké drobné dílčí výhrady, ale v zásadě to byl velmi pozitivní závěr, který nekonstatoval škodu a dokonce ani pohledávky neřešené, tzn. generující škodu.

K předloženému Dodatku č. 14 č.j. 0354/12-SSHR a položeným dotazům obžalovaný uvedl, že do doby přijetí dodatku se děly věci bez souhlasu obžalovaného, tzn., že se navyšovalo, obměňovalo a účtovalo. Důležitý je rozdíl týkající se vyskladnění: „Ochraňovatel se zavazuje, že pokud ke dni podpisu tohoto Dodatku bude výše zásob vyšší, než evidenční stav, uvedené v bodě 1 článku 2, tak nejpozději do termínu 31. 8. 2012 sníží tento stav na množství, které bude odpovídat maximálně evidenčnímu stavu uvedenému v bodě 1 článku 2“. Proč jsou obě varianty dodatku podepsané se stejným datem 3. 10. 2012 si už obžalovaný přesně nevzpomíná, je možné, že se to řešilo v jednom dni a podřízení pouze přepracovali znění dodatku a přinesli ho obžalovanému ještě ten den k podpisu zpátky. Druhá varianta je, že měli větší časovou latenci na změnu parametru smlouvy, přinesli to např. až 8. 10. a obžalovaný dodatek antidatoval. Určitě nedával pokyn, aby poslali obě verze. V obou případech je dáno stejné množství, tzn., že obžalovaný nepovolil navýšení zásob. V obou případech je s předchozím souhlasem ukladatele, tzn. Správy státních rezerv, snížení z 20 000 na 10 000 m³. V jedné verzi je, že mohou, ale opět s předchozím souhlasem, ponechat stav 5 000 m³. Pak je tam inkriminovaný článek II, který je beze změny, a který vlastně končí

nájemní stav v Nelahozevsi. Obžalovaný už není schopen říci, kterou verzi dal finálně k odeslání. Domnívá se, že to je verze založená ve spisu na č.l. 1027-1028, zřejmě verze poslední. Tam stanovisko ekonomického odboru není a obžalovaný ho ani nevyžadoval, protože předmětem dodatku v zásadě nejsou ekonomické konsekvence. Stanovisko ekonomického oddělení tam není z toho důvodu, že vycházel primárně ze stanovisek odborného funkcionáře, tzn. odboru hmotných rezerv, který komunikoval i s ředitelkou H. jako ředitelkou ekonomického odboru a paní ředitelky Č., protože právní dopad na opatření byl zásadní. Jako první podepisovala smlouvy běžně Správa před jejich odesláním. Jestli se partner rozhodl podepsat či nepodepsat mohl obžalovaný toliko předpokládat. Co se stalo v případě těchto dodatků, obžalovaný neví, předpokládal, že dodatky odejdou standardním mechanismem. Byl přesvědčen o tom, že bylo podepsáno. Obžalovaného nikdo neupozornil, že de facto pracují na téže věci - Dodatku č. 14 opakovaně. Předpokládá, že v té době mohl položit dotaz, proč se tak děje a předpokládá, že se mu dostalo nějakého uspokojivého vysvětlení ze strany podřízených, v té době už to byl pan Ing. D.. Museli nějakým způsobem osvětlit, proč smluvní partner původní dodatek z října, ale daný referátníkem z června, nepodepsal. Referátník č. j. 03596/12-SSHR (založený na č.l. 1018) psal obžalovaný. Dle obžalovaného se musel ke každé verzi vyjádřit právní odbor. Dodatky logicky musely být součástí referátníku. Předpokládá, že obě verze viděla paní dr. Č. a bylo to zodpovědností pana ředitele H., aby to s ní konzultoval, aby jí to předložil. Návrh dodatku u předmětného referátníku byl už toho 1. 6., dále se na něm zřejmě pracovalo a dostal se obžalovanému k podpisu dne 3. 10. 2012. V původním dodatku, který vůbec není ve spise, byla ještě ta verze, která umožňovala společnosti Viktoriagruppe nakládat se zásobami v Německu dle své vlastní vůle, proto je tam poznámka s hvězdičkou. Kdyby byl Dodatek č. 14 od samotného počátku sepsán tak, jaký byl projev vůle obžalovaného, tzn. odstranit benevolenci v nakládání se zásobami v německém Kraillingu, tak by poznámku pod čarou nikdy nečinil. To, že ji tam dopsal rukou, bylo dáno tím, že u něj seděli podřízení funkcionáři, měli u sebe referátník s dodatkem, kde bylo napsáno „a můžeme obměňovat zásoby bez souhlasu Správy a můžeme obměňovat do 20 000 tun“. Obžalovaný proto musel v diskusi, která se tam vedla uvést: „nikoliv pánové, na příště to bude vždy a jen s mým souhlasem a dokonce to nebude ani v takovém rozsahu“, a proto to dopsal rukou. Původní verze dodatku by v referátníku měla být, protože by odrážela myšlenkový pochod obžalovaného, proč vlastně dal hvězdičku a napsal „zahajte jednání s VG“. Dle dikce věty „zahájit jednání s VG ve věci zrušení možnosti navýšení zásob“, je zjevné, že to nebyla hotová věc, když to tam psal, ale obžalovaný tím řekl „milí kolegové, vraťte se do svých kanceláří, zavolejte si ke stolu zástupce společnosti VG a sdělte jim, že to, co platilo v Dodatku č. 11, už za mě platit nebude“. Tam někde pramení ten průtah, jednání nějak vypadala, obžalovaný u nich nebyl a až 3. 10. 2012 dodatek podepsal. Ústupku ze strany VG nebo přistoupení na to, že nebudou měnit zásoby dle dosavadních smluv, mohlo přispět i ukončení plateb, bylo to něco za něco. Ale nemuselo to tak být, protože také mohli vědět o dopise, kterým obžalovaného obeslalo MERO a požádalo, aby jim byl předán do dispozice uvolněný zásobník. Věděli, že místopředseda nic jiného dělat nemůže, než tu nádobu odevzdat, takže to není téma pro vyjednávání. Exaktní souhlas, aby takovou okolnost někdo VG sděloval, obžalovaný nikdy nevydával. Se zástupci VG jednal, dvakrát možná třikrát. Obžalovaného navštívil pan jednatel Novotný a jednou byl možná na Správě na poznávací návštěvě tehdejší majitel společnosti pan Malý. S panem Novotným na schůzkách neřešili nic konkrétního, když obžalovaného navštívil podruhé možná potřetí, tak

otevřel neustále otázku, jestli by SSHR opravdu mohla do Německa doskladnit, protože je k tomu zavazuje smlouva z roku 2010. Obžalovaný odmítl znaje všechny okolnosti smluvního vztahu se společností Viktoriagruppe i širší kontext.

Obžalovaný měl poznatek o tom, že byl velký problém zjistit vlastnickou strukturu společnosti VG. Když bývalý předseda Správy Zaba odcházel z funkce, tak obžalovanému v zásadě řekl jediné, „musíš si dát pozor na smluvní vztah s Viktoriagruppe, je tam nejasná majetková struktura“. Pak to v modifikované podobě zaslechl i od pana Oldřicha Š.. Ten také zmiňoval, že tam je problém ve smluvním vztahu. Následně to zmiňoval pan Ing. K., ředitel odboru surovinové politiky. O nejasnosti se vyjadřovala také správa BIS. Obžalovaný si nevzpomíná, že by spol. VG obesílal formálním dopisem, kde by požadoval, aby odhalili tu svoji vlastnickou strukturu, za svého působení se nedozvěděl, kdo vlastní společnosti VG. Nevzpomíná si, jestli se za dobu, kdy nastoupil Ing. Páleník, se činily nějaké kroky k tomu, aby se vlastnická struktura VG zjistila.

Finální verze Dodatku č. 14 byla předložena Ing. Páleníkovi standardním procesem. Obžalovanému se do podpisové knihy dostal referátník, jehož přílohou bylo stanovisko. Stanovisko je i podpis odborného funkcionáře na referátníku, protože když příslušný funkcionář kompetentní k tomu zaujímat stanovisko nemá co říci k tomu referátníku, tak vlastně svůj postoj vyjadřuje jen podpisem a datem. S tím vším odešel jako přímý podřízený pana generála Páleníka s doporučením, aby podepsal. I s ohledem na předchozí vývoj, který byl obžalovanému oživen a osvětlen, nepřipouští, že v té době musel nutně vyjádřit údiv, proč už to není podepsané. Protože rozuměl konsekvencím a sám v červnu roku 2012 Dodatek č. 14, který nedoznal změn, podepsal, tak s ním s čistým svědomím odešel s doporučujícím stanoviskem k podpisu. Stanovisko OLP se toliko vyjadřovalo ke zpětnosti vztahu do samotného počátku, tzn. k 1. 6. 2012, ale tak, jak s ním byl a nadále je obžalovaný obeznámen, tak to není stanovisko, které by bylo nedoporučující. Obžalovanému bylo předloženo stanovisko odboru legislativního a právního ze dne 20. 3. 2013 (založeno na č.l. 976). Obžalovaný k němu dodal, že stanovisku rozumí tak, že se odbor legislativně právní vyjadřuje k odstavci 8, když říká, že se odstavec stal nadbytečným od 1. 6. 2012, že jde o určitou kvazi retroaktivitu, která je obecně nepřípustná, a proto tento typ úpravy v tom dodatku nedoporučuje. Retroaktivitu tam nechali, protože nenalezli, že by bylo vysloveně doporučeno nepodepsat dodatek jako takový. Původně znění dodatku vůbec v sobě nemuselo retroaktivitu zahrnovat, protože nebyla dána, když se vypracovávalo stanovisko v červnu roku 2012. Obžalovaný je přesvědčen o tom, že formulace byla v dodatku změněna ve smyslu nedoporučení. Neví, proč v textu Dodatku č. 14, který podepsal pan Ing. Páleník 9. 4. 2013, je uvedeno, že smlouva bude účinná od 1. 4. 2013, tedy proč ne až po podpisu smlouvy. Obžalovaný neví o tom, zda bylo znovu jednáno o platbách za uvolněnou kapacitu ze strany VG. Ukončením fakturace pronájmu se minilo definitivní ukončení. Obžalovaný nebyl přítomen jednání se zástupci VG, kde by se jim sdělovala informace, že SSHR bude chtít využít zásobník pro vlastní ropu. Jednat mohl buď pan ředitel odboru H., nebo pan Ing. B..

6. Obžalovaný Ing. Ondřej Páleník se v přípravném řízení k věci vyjádřil stručně v tom smyslu, že nebyl informován o tom, že by podpisem Dodatku č. 14 porušil předchozí smluvní ujednání nebo že by podpisem smlouvy mohl způsobit škodu. Žádný ze stupňů schvalovacího řízení, tedy od zpracovatele počínaje, který byl garantem smlouvy, přes ředitele odboru hmotných rezerv, odbor legislativní a právní až po předkladatele, tedy místopředsedu Správy státních hmotných rezerv přímo zodpovědného za uvedený úsek, ho ve svém stanovisku na tyto skutečnosti neupozornil. Naopak, obžalovaný Tomáš Perutka, jeho místopředseda, mu Dodatek č. 14 osobně předložil k podpisu a ujistil ho, že je zákonný a v naprostém pořádku. Nebyl upozorněn ani na žádné případné pochybnosti nebo kontroverze. Postupoval v souladu s platnými předpisy a směrnicemi. Dále využil svého práva nevyprávět. U hlavního líčení pak k věci podal podrobnou výpověď.

Ke své osobě uvedl, že až do roku 2012 byl vojákem z povolání. Dosáhl hodnosti generálporučíka, byl velitelem speciálních sil Armády ČR a zúčastnil se tří zahraničních bojových misí. Pak se stal ředitelem Vojenského zpravodajství a z této funkce odešel k 1. 11. 2012 na SSHR. Fyzicky je zdravý, nikdy nebyl psychiatricky léčen. V minulosti byl odsouzen za zneužití pravomoci veřejného činitele, na 25 měsíců s podmínkou na čtyři roky.

K věci vypověděl, že celou obžalobu kategoricky odmítá v celém rozsahu. Nedopustil se žádného trestného činu při výkonu funkce předsedy SSHR. Obžaloba se snaží státní podat informaci, že obžalovaný přistupoval k plnění povinností předsedy SSHR lhostejně, laxně nebo neprofesionálně. Obžalovaný popsal, čím se zabýval v období od 1. 11. 2012 do 9. 4. 2013, kdy došlo k podpisu inkriminovaného dodatku. Obžalovaný nastupoval na SSHR, jako poměrně zkušený manažer, nicméně v oblasti hmotných rezerv zkušenosti sbíral za pochodu. Po nástupu zahájil svoji činnost intenzivním seznamováním s úkoly jednotlivých odborů a to tak, že každý odbor mu dokládal svoji činnost, náplň činnosti i hlavní problémy. Odborů a hlavních odborných garantů bylo kolem 15. To ale nebylo všechno, bylo tam i několik dalších součástí, tzv. závody neboli sklady SSHR. Obžalovaný zahájil návštěvy těchto skladů, navštívil kromě jednoho všechny, což představovalo zhruba 8 služebních cest po celé republice. Návštěvy vedly k vydání nařízení k přípravě restrukturalizace skladového hospodářství. Po seznámení s chodem úřadu nařídil obžalovaný revizi všech organizačních směrnic, vnitřních řídicích aktů, podpisového řádu. Toto zadával nově ustanovené ředitelce odboru legislativního a právního paní Č.. Odbor nebyl předtím podřízen přímo předsedovi Správy, ale obžalovaný to změnil. Dále zjistil absenci centralizovaného orgánu, který by se věnoval veřejným zakázkám Správy. Každý odbor si své veřejné zakázky organizoval sám, proto nařídil takový orgán vytvořit. Vznikl k 1. 4. 2013. Dále obžalovaný např. řešil problém se společností Lukoil, kdy společnost několik roků prodlužovala smluvní závazek na SSHR. Obžalovaný dalšímu prodlužování zabránil a společnosti Lukoil vyměřil pokutu 28 mil. Kč, která pak byla později vymáhána novým předsedou Správy. Správu řídil pravidelnými poradami. Při přebírání funkce obžalovanému nikdo nepodal žádnou informaci, že by SSHR trpěla nějakým nedostatkem směrem ke smlouvě s Viktoriagruppe. Jako statutární orgán byl zodpovědný za styk s právy SSHR se všemi ostatními orgány státní správy, především Vládou ČR, ale i s dalšími ministerstvy. Hned po nástupu byl informován o tom, že Správa měla za úkol nakoupit 100 000 tun ropy, které nenakoupila. Byly sice činěny kroky, ale bylo evidentní,

že se to do konce roku už nemůže stihnout. Proto první úkol, který řešil s předsedou vlády Nečasem, bylo posunutí toho úkolu na rok 2013, což se také stalo. Bezpečnostní rada státu asi 3. 12. 2012 schválila posunutí úkolu nákup 100 000 tun ropy do konce roku 2013. Obžalovaný se podílel i na legislativním procesu, protože docházelo ke schvalování novely zákona č. 189 o nouzových zásobách ropy, kdy společně s panem Perutkou vystoupili na hospodářském výboru. Na Vládě ČR obhajoval novelu zákona a nakonec byla tato přijata 2. 5. 2013. Radě ČR také připravil a předložil důležitý materiál, a to plán vytváření a udržování SSHR k zajištění bezpečnosti ČR na roky 2013 a 2014. Obžalovaný dále plnil řadu dalších klíčových úkolů. Uvedené určitě neukazuje na to, že by přistupoval lhostejně nebo liknavě k plnění povinností ale naopak. I když přistupoval s maximálním úsilím k plnění úkolů, samozřejmě se nedalo předpokládat, že by byl schopen každou smlouvu nastudovat nebo se s ní seznámit. To prostě nebylo možné. Při spravování materiálu za více jak 5 mld. Kč musela existovat organizační struktura, která předsedovi Správy jako vrcholovému manažerovi připravovala podklady. V SSHR to bylo několik stovek zaměstnanců, každý s nějakou konkrétní odborností a zodpovědností. Obžalovaný před nástupem nebyl informován o žádných problémech, co se týká morální nebo odborné připravenosti příslušníků SSHR snad s jedinou výjimkou, a to byl pan H., kdy byl upozorněn orgánem státní správy, že pan H. není osoba úplně morálně čistá a že si na něj má dávat pozor. S panem H. se ale nikdy nepotkal, protože po nástupu obžalovaného už byl nemocen a nikdy už do práce nenastoupil. Oblast hmotných rezerv byla jedna z několika oblastí, které měl obžalovaný na starosti jako předseda Správy. Tato oblast patřila do podřízenosti místopředsedy Správy – ředitele sekce, což byl pan Perutka. Ředitelem odboru hmotných rezerv byl pan H., resp. vedením pověřený pan D., s kterým obžalovaný po celou dobu svého působení u SSHR komunikoval. Ani pan D. obžalovaného však neinformoval o jakémkoliv problému se společností Viktoriagruppe. Obžalovaný byl panem D. ujištěn, že má ty nejzkušenější zaměstnance, kteří jsou vůbec k mání ve státní správě.

K samotnému podpisu dodatku obžalovaný uvedl, že dodatek byl podepsán 9. 4. 2013 a žádný z řad bývalých ani současných zaměstnanců SSHR obžalovaného neinformoval o jakémkoliv problému ze společnosti Viktoriagruppe. Obžalovaný se absolutně nesetkal s jakoukoliv informací, že SSHR společnost něco dluží, nebo že vzniká nějaká škoda. Z referátníku k inkriminovanému dodatku jasně vyplývá, že odborným garantem byl pan B., byl to největší odborník na ropné hospodářství a dodatek zpracoval. Jeho přímý nadřízený ředitel odboru pan D. v zastoupení dodatek schválil a dodatek byl obžalovanému předložen člověkem, který za to zodpovídal a měl největší zkušenosti, panem Perutkou, který působil nejen jako místopředseda, ale 13 měsíců předtím jako předseda Správy. Obžalovaný neměl jediný důvod rozporovat tento dodatek. Rovněž právní stanovisko předložené s návrhem textu Dodatku č. 14 nikterak nezpochybňovalo, že pronájem byl již k 31. 5. ukončen. Není tedy pravdou, že obžalovaný nerespektoval stanovisko právního odboru. Stanovisko bylo zcela v souladu s připraveným textem Dodatku č. 14 a také navrhovalo zrušit článek 6 odst. 8 a deklarovat, že obě strany jsou si finančně vyrovnány. Jedinou výhradou bylo, aby se zde neuvádělo, že tento článek se stal nadbytečným již od 1. 6. 2012 s tím, že by se snad mohlo jednat o jakousi kvazi retroaktivitu. Když se to stalo a byla to realita, tak obžalovaný trval na tom, že tam bude napsané. K dispozici měl také zcela doporučující stanovisko právního odboru z června roku 2012.

Obžalovaný dále zdůraznil, že paní Č. byla jeho přímou podřízenou, měla vždy otevřené dveře a nikdy nepřišla říct, že by bylo s touto smlouvou konkrétně bylo něco v nepořádku. Odbor ekonomický SSHR, který měl podle organizačního řádu zajišťovat a zajišťuje správu závazků a pohledávek, obžalovaného nikdy až do podpisu Dodatku neupozornil, že by měly existovat a narůstat pohledávky SSHR vůči Viktoriagruppe, a to přesto, že ředitelka ekonomického odboru paní H., byla také jeho přímou podřízenou a také měla dveře otevřené. Uvedený odbor předkládal mimo toho vždy před jednáním kolegia zprávy o hospodaření a rovněž tak čtvrtletně zpracovával souhrnné tabulkové přehledy pohledávek nad 500 000 Kč. U těchto pohledávek se nikdy neobjevila žádná pohledávka od společnosti Viktoriagruppe. Rovněž ve všech výkazech na konci roku 2012 i na konci 1. čtvrtletí 2013 se nikdy neobjevila žádná škodná událost, neobjevila se žádná pohledávka vůči společnosti Viktoriagruppe.

Uvedené skutečnosti svědčí o tom, že obžalovaný rozhodně nepřistoupil k podpisu Dodatku č. 14 lhotejně nebo laxe, nebo že chtěl komukoliv způsobit jakoukoliv škodu.

Obžalovaný se dále vyjádřil ke skutečnostem uvedeným v obžalobě. Uvedl, že jeden z prvních úkolů ve funkci předsedy bylo zabezpečit nákup 100 000 tun ropy na základě rozhodnutí Bezpečnostní rady státu ze dne 18. 6. 2012, a to do konce roku 2013. Obžalovaný vydal opatření, aby všechny odbory přijaly veškerá opatření k zabezpečení tohoto nákupu. Jednali na úrovni vlády, Bezpečnostní rady státu, Ministerstva průmyslu a obchodu, Ministerstva financí a s jednotlivými institucemi, které zabezpečovaly přepravu ropy. Obžalovaný je přesvědčen o tom, že finanční prostředky byly k dispozici. Při přípravě na funkci si obžalovaný našel podklady pro zasedání vlády dne 23. 1. 2013, kde se mluví tom, že mimorozpočtové prostředky Správy jsou na úrovni 3,8 mld. Kč. Dále byly navýšeny peníze na ochraňování ve výši 575 mil. Kč, což je evidentní z účetních uzávěrek. Z tohoto pohledu byla Správa finančně zabezpečena velice dobře. Nebýt pádu vlády v půlce roku 2013, byl by nákup ropy byl uskutečněn. Vláda k tomu byla připravena, měla všechny podklady, měla peníze u SSHR a nebyl žádný důvod nesplnit tento úkol, který byl daný do konce roku 2013. Tvrzení státního zástupce, že ve skutečnosti obžalovaný nedisponoval žádným rozhodnutím vlády k nákupu, a že se Správa nepřipravovala na uvedený nákup, je absolutně nepravdivé. Obžaloba dále tvrdí, že obžalovaný mohl vědět, že předchozí předseda pan Zabo žádost o ukončení nájemné smlouvy z roku 2011 už řešil a že jí nevyhověl. Obžalovaný pana Zaba viděl jednou v životě na nějaké společenské akci. Nikdy s ním v podstatě nemluvil a nikdo ho neinformoval o tom, že pan Zabo už v roce 2011 vyjednával s firmou Viktoriagruppe a obžalovaný to nevěděl.

Obžalovanému pan Perutka doložil, že žádal ministra průmyslu a obchodu Kubu o to, aby provedl externí audit a nebylo mu vyhověno. Následně o to ústně žádal i obžalovaný a opět mu nebylo vyhověno. Ministr průmyslu a obchodu nechtěl s další právnickou zakázkou přicházet na Vládu ČR. A tak se obžalovaný sám o dobré vlastní vůli rozhodl, že udělá aspoň vnitřní audit, protože cítil, že nějaký audit smluv jako nový předseda SSHR potřebuje. Paní Č. slíbila, že zvládnou zpracovat i audit. Není tedy pravdou, že by vědomě ignoroval nařízení

Bezpečnostní rady státu, které nařídilo provádět externí audit. O takovém nařízení obžalovaný vůbec neví, a pokud to bylo v roce 2011, tak na to vůbec nemohl reagovat. Má za to, že takový úkol pro předsedu SSHR nikdy nevznikl. Audit byl stanoven termínově do 1. 6. 2013 a obžalovaný neviděl žádný důvod, proč by musel čekat s podpisem do vyřešení auditu. Účelovým tvrzením je, že obžalovaný lhostejně nekonal a nepoptal ostatní součásti SSHR k tomu, aby dali svoje věcné stanovisko. Všichni, kdo se na tom měli podílet, se podíleli.

Dále obžalovaný zdůraznil, že nikdy nevedl žádné jednání s nikým z Viktoriagruppe, nezná je a nikdy v životě je nepotkal. Ve výkonu funkce předsedy SSHR měl vždycky na paměti pouze a jenom zájmy státu. Nikdy nesledoval v žádném případě zájmy své nebo zájmy nějakých jiných subjektů. Proto kategoricky a důrazně odmítá tvrzení orgánů činných v trestním řízení, že chtěl záměrně obohatit společnost Viktoriagruppe na úkor státu. Neví, proč bych to dělal. Má za to, že po jeho příchodu se významně zpřísnil vztah SSHR ke společnosti Viktoriagruppe. Kategoricky také odmítá tvrzení státního zástupce o způsobené škodě SSHR potažmo ČR. Základní předpoklad výpočtu takové škody je evidentně chybný. Smlouva byla ukončena předmětným dodatkem k 1. 6. 2012. Přestalo se platit, smlouva byla ukončena a neví, jak někdo může zpětně přičítat škodu Páleníkovi. Náhrada škody, která je dál požadovaná SSHR vychází z mylného předpokladu, že smlouva byla uzavřena na 7 let, ale tak tomu nebylo. Obžalovaný postupoval podle nejlepšího vědomí a svědomí s péčí řádného hospodáře a víc za tu krátkou dobu, kterou byl ve Správě, prostě udělat nemohl.

K dotazům předsedkyně senátu pak obžalovaný uvedl, že důvod odchodu ze SSHR byl dán jeho zatčením v jiné trestní věci. Změnu směrnic organizačního řádu, podpisového řádu, inicioval obžalovaný na základě vnitřního auditu směrnic, které prováděla paní dr. Č.. K zásadní změně v podpisovém řádu došlo vzhledem k vytvoření odboru veřejných zakázek. Obžalovaný neví, kdo mohl, do té doby, než došlo ke změně podpisového řádu, dodatek typu Dodatku č. 14 podepsat. Patrně ředitel odboru nebo místopředsedové Správy. Nebylo nutné, aby to podepisoval předseda. Je náhoda, že podpisový řád byl účinný až od 10. 4. 2013, tedy den po podpisu Dodatku č. 14. Souvislost s tímto Dodatkem č. 14 tam není.

K předloženému Dodatku č. 14 č.j. 01754/13-SSHR obžalovaný uvedl, že podpis je jeho. Podpisovým řádem nebylo stanoveno, která strana podepisuje dřív, jestli Správa či protistrana. Bylo to případ od případu. Žádný konkrétní důvod, proč v tomto případě podepisoval jako první, nebyl dán. Je určitě chyba, že účinnost smlouvy byla před podpisem smlouvy. Místopředsedou Správy, obžalovanému bylo řečeno, že to leželo u něj na stole a to je důvod prodlení. S panem Ing. Perutkou se dále bavili o ostatních věcech, které dodatek uváděl bez předchozího souhlasu – zpřísnění podmínek, které obžalovaný požadoval směrem k Viktoriagruppe. Obžalovaný si nechal samozřejmě doložit část c), týkající se zrušení povinnosti platit za uvolněnou skladovací kapacitu. Bylo mu vysvětleno, že ten dodatek byl zrušen k 1. 6. 2012. Hlavní důvod byl nákup ropy a podružný důvod bylo technické čištění nádrže. Bylo to oboustranné ukončení závazku. Obžalovaný neměl čas studovat do úplných detailů Dodatek č. 11. Věděl o jeho existenci, věděl, v čem spočívá závazek, ale nebyl úplně podrobně seznámen. Při podpisu, kdy dostal znění Dodatku č. 14 a vyjádření odborných

odborů v referátníku neměl založen původ smluvního závazku, tedy Dodatek č. 11 z roku 2010.

Panem Perutkou byl obžalovaný informován, že Viktoriagruppe dvakrát žádala o navýšení respektive dodržení smlouvy v Kraillingu. Jaké bylo stanovisko předchozího vedení, mu sděleno nebylo, ale po jednání Bezpečnostní rady státu, která měla evidentní problém s tím, že se skladují zásoby mimo území ČR, obžalovaný nepovolil další naskladňování až do doby, než se vyřeší smluvní vztahy, než se udělá audit a než se nějakým způsobem zorientuje v celé té problematice. Žádné dopisy přímo k rukám obžalovaného od VG nechodily. Předpokládá, že pokud to byla věc, která se týkala Viktoriagruppe, tak byla automaticky postoupena místopředsedovy Správy. S tím, že dal někdo pokyn k ukončení vystavování faktur společnosti Viktoriagruppe za uvolněnou skladovací kapacitu se obžalovaný podrobně seznámil až při studování spisu. Důvod, proč obžalovaný zaměřil interní audit toliko na ochraňovatelské smlouvy a ne na ty dodavatelské, byl jednoduchý. Bylo to z hlediska kapacity odboru legislativního a právního. Pak samozřejmě v dalším kole měli naplánované, že buď přesvědčí Ministerstvo průmyslu a obchodu o tom, že potřebují externí audit nebo odbor legislativní a právní bude pokračovat v práci dál a bude se věnovat i dalším smlouvám. V době podpisu Dodatku č. 14 probíhal interní audit na ochraňovatelské smlouvy. Obžalovaný měl za to, že stanovisko odboru legislativně právního od paní Č. má v ruce a domníval se, že odráží i práci na tom auditu. Obžalovanému bylo předloženo stanovisko odboru legislativního a právního ze dne 20. 3. 2013 (založeno na čl. 976), ke kterému uvedl, že toto stanovisko odboru právního nikdy neviděl a rozhodně nedošlo k modifikaci tohoto stanoviska na základě nějaké jeho iniciativy.

Obžalovaný se samozřejmě zajímal o to, proč měl Dodatek č. 14 podepsat právě on, a proč už to není vyřešeno dávno, když ukončení smluvního závazku došlo už půl roku předtím. Nebylo mu to vysvětleno úplně dostatečně, nicméně důvod byl ten, že společnost Viktoriagruppe nepodepsala původní Dodatek, tedy někdy v říjnu 2012, protože se snažila nějakým způsobem ještě dojednat ostatní součásti toho Dodatku č. 14 tak, aby to nebylo v jejich neprospěch. Nelíbilo se jim, že bez souhlasu nemohou naskladňovat víc nebo míň. Nakonec názor změnili a podepsali to za působení obžalovaného, což asi bylo vyjednávacími schopnostmi příslušníků SSHR. Sám obžalovaný s nimi nikdy nejednal. Smlouvu mezi MEREM a SSHR obžalovaný podrobně nezkoumal, protože na to neměl čas. Pan D. obžalovaného neinformoval o problému se smlouvou s MEREM. Obecně věděl, co je tam předmětem plnění. Společnost MERO je státním podnikem stejně jako SSHR spadající pod ministerstvo financí a nebyl to obchodní vztah v pravém slova smyslu. Kdyby obžalovaný znal výsledek interního auditu smluvního vztahu mezi VG a Správou, tak by byl při podpisu Dodatku č. 14 určitě opatrnější, nicméně se znalostí toho, co podepsal, jakým způsobem podepsal, jak k tomu přistoupil, za daných okolností, by to podepsal stejně i dnes.

7. U hlavního líčení soud vyslechl řadu svědků a provedl další důkazy, podstatné k posouzení obou žalovaných skutků.

8. **Svědék Ing. Milan B.**, vypověděl, že v souvislosti s funkcí na Správě není trestně stíhán a v současné době není s obžalovanými v žádném vztahu. V minulosti byli oba jeho nepřímí nadřízení. Na SSHR pracuje od roku 1997 v různých funkcích. Převážnou část pracoval v různých funkcích na odboru hmotných rezerv, od roku 2007 nebo 2008 byl jmenován vedoucím vytvořeného oddělení pohonných hmot a od března roku 2014 do funkce manažera logistiky na odboru logistiky. V letech 2010 – 2013 byl vedoucím oddělení pohonných hmot, bylo to pod odborem hmotných rezerv a v podstatě oddělení mělo na starosti péči o nouzové zásoby ropy a pohonných hmot, o jejich složení, o jejich skladování.

K položeným dotazům svědek uvedl, že Viktoriagruppe byla jedním z ochraňovatelů pohonných hmot Správy. VG skladovala na území ČR a v roce 2010 byl uzavřen dodatek, že část pohonných hmot u nouzových zásob se bude skladovat v kapacitách, které má Viktoriagruppe v Německu. Bylo to hlavně z toho důvodu, že nabídla levnější poplatek za ochraňování, asi o 7 Kč nebo 8 Kč na m³ za měsíc. Realizovalo se to jako prodej a nákup. Správa prodávala firmě Viktoriagruppe ropu ze svých zásob a zároveň s tím běžel nákup nafty. Všechny obchody se fakturovaly a faktury se proplácely. Následně došlo k tomu, že Správa částečně odstoupila od plnění v Německu, takže se tam nenaskladnilo dohodnuté množství, které bylo původně 118 000 m³ nafty, ale pouze 73 000 m³. Zároveň s tím byla firmě Viktoriagruppe pronajata kapacita těch 100 000 tun ropy v tankovišti MERO s tím, že v případě potřeby si Správa tuto kapacitu vezme zase zpátky a bude ji používat pro své potřeby. Nejaktuálnější to bylo v roce 2012, protože od 1. 1. 2013 vstupovala v platnost nová směrnice Evropské unie o počítání nouzových zásob ropy a ropných produktů, kdy kritériem už nebyla spotřeba v předchozích letech, ale čisté dovozy. Proto se přistoupilo k tomu, že se nakoupí 100 000 tun ropy. Ropa se měla nakoupit do té volné kapacity s tím ale, že na základě dlouholetých požadavků Ministerstva průmyslu se nakoupí ropa ne ruská exportní směs, která byla dosud v zásobách, ale aby se zabezpečila činnost rafinerie v Kralupech nad Vltavou. Pokud chcete tuto ropu skladovat, tak nádrž, kde předtím byla jiná ropa, se musí vyčistit. Zbytky staré ropy by znehodnotily nově naskladněnou ropu. Vyjednávalo se tedy s firmou Viktoriagruppe, že se jim ukončí nájem nádrže. Bylo okolo toho několik pracovních jednání. Za Viktoriagruppe, nejčastěji vyjednával pan Novotný a někdy s ním byl i pan S.. Za firmu Viktoriagruppe doklady podepisoval pan Novotný. Ze Správy byl u některých jednání i svědek, byl tam ředitel odboru pan H. a možná jeho zástupce pan D.. U některých jednání mohl být i pan Perutka. Svědek nebyl u všech jednání, jednání proběhla na různé úrovni. Svědek byl přítomen i u jednání, kde se hovořilo o ukončení pronájmu nádrže v Nelahozevsi, aby nádrž mohla SSHR využít, že se nájem pro firmu Viktoriagruppe ukončí. Kdo původně přišel s takovou myšlenkou, už svědek neví. Projednávalo se to několik roků. O tom, že se budou navyšovat nouzové zásoby v roce 2012, se jednalo od roku 2009. Vzhledem k tomu, že nádrž potřebovala Správa pro splnění svých povinností, tak to asi navrhla Správa. Protože se nádrž se musela vyčistit a byly tam plánované nějaké opravy, což avizovala i firma MERO, a akce byly plánovány zhruba na půl roku tak, aby byla do konce roku nádrž připravena, tak se to ukončilo právě na začátku roku 2012, asi v květnu. K ukončení platby za uvolněnou skladovací kapacitu ze strany VG vůči Správě se využívá ustanovení ve smlouvě, kde je napsáno, že když Správa bude potřebovat kapacitu, vezme si ji zpět. Byl to normální úkon, který smlouva o nájmu předpokládala. Ukončení bylo způsobem, který smlouva o

ochraňování předpokládala. Svědek osobně nemohl začít jednat o ukončení nájmu, k tomu musel být nějaký pokyn. Pokyny svědek dostával od ředitele odboru. Svědek nebo ředitel odboru znali znění smlouvy, kde je ustanovena povinnost hradit náklady za uvolněnou skladovací kapacitu a podmínky pro ukončení takové povinnosti. V době, kdy o ukončení jednali, měli za to, že všichni chápou správně, nikdo nerozporoval, že by dopis nebyl důvodem k ukončení nájmu, aby se nádrž mohla začít připravovat na sladkou ropu. Na ukončení nájmu se podíleli všichni, co jsou podepsaní na doprovodném dokumentu, tzn. ředitel odboru, právníci a statutár. K ukončení platební povinnosti se vyjadřovali všichni, co jsou uvedeni na dokumentu, který to rekapituluje. Dopis vznikl na základě výsledků jednání, svědek ho napsal na základě pokynu ředitele odboru. Dopis, který napsal, šel služebním postupem k podpisujícímu orgánu, tenkrát to byl asi pan Perutka. Svědek už neví, jestli k dopisu byly ze strany nadřízeného nějaké připomínky. Dopis pravděpodobně odeslal svědek. Následně MERO začalo nádrž čistit, opravovat, o čemž svědčí i to, že na konci roku 2012 psali, že nádrž je vyčištěná a připravená s tím, že se dozvěděli, že nákup ropy se trochu časově posunuje, a že začnou čistit další nádrže, které jsou vyčleněny pro Správu, protože jim dochází technická norma. V MERU bylo dvanáct nádrží, pak jsou tam čtyři menší nádrže, které slouží MERU pro příjem a distribuci, popř. míchání ropy pro potřeby Unipetrolu. Žádné nádrže nespádají pod Správu. Na konci roku 2005 ČR splňovala požadavek nouzových zásob, tj. minimálně 90 dnů spotřeby. Správa měla peníze na pořízení ropy nebo produktů, ale neměla peníze na další stavbu nádrží, takže bylo vyjednáno, že Správa se zaváže k dlouhodobému skladování ropy do roku 2035, bude platit kapacitu a MERO tu kapacitu postupně vybuďovalo za své prostředky. V roce 2010 až 2013 byly hrazeny ochraňovatelské platby za kapacitu dvanácti nádrží. Je jich šest, které mají objem 100 000 m³ a šest s objemem 125 000 m³. Správa platí za dvanáct nádrží paušál. Nebylo to odvislé od naskladněného množství. Kdyby měla Správa všechny nádrže plné, muselo by dojít k prodeji min. té jedné nádrže, pokud by byla třeba uvolnit a to by znamenalo velkou komplikaci ve vyjednávání ceny za tu ropu. Potřeba technických revizí mezi Správou a MEREM byla stanovena tak, že v případě technické revize Správa zajistí uvolnění nádrže. Revizi nebo čištění nádrže a údržbu nádrže Správa nehradí, to je hrazeno v rámci poplatků za ochraňování. Další ropa se pak mohla naskladnit do vyčištěné nádrže. Při nákupu ropy se postupuje podle zákona o veřejných zakázkách. Správa potřebuje na naskladnění ropy 60 – 70 dní od okamžiku, kdy se rozhodla, který typ ropy se koupí, ale Správa byla limitována vládou, tam je to v podstatě nevyzpytatelné, jednání může být rychlé nebo pomalé. Faktorů, které se musejí při nákupu vyhodnocovat, je více, ale v žádném případě by nešlo jít do nákupu ropy a nemít připravenou nádrž. Do doby, než se ukončil nájem, tak Viktoriagruppe nádrž mohla využívat. Svědek se používá slovo „nájem“, ale myšlen je poplatek Správě za využívání kapacity. Podle smlouvy, kde byla vyjádřena vůle prodeje ropy a naskladnění nafty v Německu, mohla VG nádrž používat s tím, že bude platit Správě adekvátní část poplatku, kterou platí Správa MERU.

K předloženému Dodatku č. 11 svědek uvedl, že z něj vyplývá, že si VG mohla uskladnit svou hmotu v uvolněném kontejneru, ale ne bez vědomí MERA. Musí k tomu být souhlas MERA. Po dobu povinnosti hradit náklady nevznikly žádné problémy mezi SSHR a MEREM kvůli společnosti VG. Aby se nádrž mohla použít, tak muselo dojít k její přípravě, k vyčištění. Nemohlo dojít k naskladnění, protože nádrž nebyla připravena na naskladnění sladké ropy.

Není logické, aby Viktoriagruppe platila Správě za kapacitu, kterou nemohla z důvodu potřeb Správy používat. Svědek se podílel na zpracování materiálu pro Bezpečnostní radu státu. Předmětem materiálu byly podklady ke schválení nákupu ropy. Vypracovával to z hlediska odbornosti, tzn. ropa, jaká ropa a proč. Byly tam tři varianty. Ropa se kupovala na základě požadavku Ministerstva průmyslu. Pokyn dostal od svého nadřízeného, pana H.. Zpracovával to, aby dodrželi rozsah zásob, který měli před začátkem platnosti nového způsobu výpočtu, aby nedošlo k ohrožení hranice 90 dní. Nebyla žádná varianta, kterou by svědek preferoval. Není tam finančně takový rozdíl, který by byl podstatný. Za oddělení pohonných hmot se nedávalo stanovisko, co je pro stát nejlepší, jaká varianta. Sdělit Ministerstvu průmyslu, že SSHR nebude kupovat ropu, protože nádrž pronajali a používá ji někdo jiný, bylo nemyslitelné.

Pokyn účetní k ukončení fakturaci na základě ukončení „nájmu“ byl oprávněn dát její nadřízený, tenkrát pravděpodobně pan K., ale ten to měl z porad u ředitele odboru. Svědek neví, jestli ředitel odboru mohl vydat jako první pokyn „nefakturujte“, byl podřízen místopředsedovi příp. předsedovi.

Svědek byl přítomen jednání s VG i v době, kdy se teprve uzavírala smlouva o jiných obchodech a Dodatek č. 11. Správa platila za ochraňování motorové nafty v Kraillingu poplatek 32 Kč za m³ a měsíc bez DPH (73 000 x 32 tj. cca 2,3 mil.). Za právo užívat nádrž VG platila kolem 5 mil. VG nebyla ochotna platit víc, což vyplynulo z toho, že nedošlo k doskladnění nafty do Kraillingu v původní výši. Viktoriagruppe dodatek, kterým se naskladnění zrušilo, podepsala. O cca 330 000 Kč měsíčně platila VG SSHR víc, než SSHR jí. Kdyby bylo naskladněno 118 000 m³, tak by se to vyrovnalo. Na jednání s VG se od začátku mluvilo o tom, že by tu kapacitu užívali. Jestli nádrž byla plná nebo prázdná, to se tam neřešilo, tohle v té době nikoho nenapadlo, že by se uvolili platit za prázdnou nádrž. Z jednání s VG vyplývalo, že chtějí nádrž naskladnit. Že by SSHR měli žádat o souhlas, o tom nikde nebyla řeč, ale svědek to nesledoval, nikdy nedostal žádnou žádost o souhlas s naskladněním. Svědek neví, od koho se VG poprvé dozvěděla, že si chce Správa kapacitu zase nechat pro sebe. Svědkovi nikdo nedal pokyn k tomu, aby jim to oznamoval. Při jednáních se VG dozvěděla, že bude probíhat čištění nádrže. O navýšení nouzových zásob se uvažovalo od té doby, co se vědělo o změně směrnice. Ta vyšla v roce 2009 a platnost měla od 1. 1. 2013. V roce 2012 nebyl nákup realizován, protože se patrně čekalo, jestli se cena ropy trochu nesníží. V roce 2013 byla snaha vedení Správy, aby byly splněny podmínky odsouhlasení nákupu ropy vládou. Potom ale došlo ke změně vedení Správy na konci roku 2013 a nové vedení Správy iniciovalo zpracování dopisu na Ministerstvo průmyslu, kde žádá o zproštění úkolu na nákup 100 000 tun ropy. To už bylo za pana Ing. Švagra. Pokles cen ropy nastal ke konci roku 2014 a trval celý rok 2015. Svědek proto ještě v lednu 2015 zpracoval dokument, který poslal služebním postupem, aby se využilo poklesu cen a těch 100 000 tun ropy, se přece jenom nakoupilo, protože až do listopadu 2015 se to dalo koupit o miliardu levněji, než normálně. Toto však bylo smeteno ze stolu, pan Švagr na to nereagoval. K dnešnímu dni se 100 000 tun ropy nekoupilo. Už 2 roky je rezerva méně než 90 dní a nikdo za to není popotahovaný. Finanční prostředky v roce 2012 či 2013 na nákup 100 000 tun ropy musely být, protože v dokumentu, který se připravoval, je napsáno, že to bude

hrazeno z mimorozpočtových prostředků Správy. SSHR nepotřebovala souhlas MERA k tomu, aby se naskladnila sladká ropa místo ropy REB.

Dodatek č. 14 svědek nekoncepivoval, z jeho odboru šel do dalšího připomínkového řízení, kde se každý vyjadřuje z hlediska své kompetence. Svědek se nemůže vyjadřovat k právním formulacím. Nezáleží na tom, kdo tam byl napsaný jako referent. Sám referent nemůže koncepivovat některé věci, které se týkají právních ustanovení, např. trvání smlouvy, výpovědní lhůty, atd. Kolega K. vyhotovil referátník, svědek s návrhem souhlasil, jako všichni. Obecně by mělo být z referátníku poznat, jak vypadal původní návrh a na základě jakých připomínek byl přepracován. Svědek nevěří tomu, že by někdo před nebo po schválení měnil obsah. Návrh je schválený všemi, jinak by to nebylo podepsáno. Svědek to schvaloval 18.3. Právní oddělení vždycky vykazovalo svoje vyjádření podpisem.

Pokud se k něčemu vyjadřovalo více odborů, tak se dělal referátník. Referátník se dělal např. na dodatek smlouvy, ke koncepci nouzových zásob, apod. Referátník mohl být i k dopisu, pokud se ten dopis týkal vícero záležitostí nebo pokud si nadřízený vyžádal, aby se k tomu vyjádřili i někteří jiní. Ekonomický odbor se vyjadřoval k referátníku, pokud mu to bylo předloženo. Ekonomický odbor se vyjadřoval úplně stejně, jako každý jiný odbor.

Svědкови byla předložena příloha Referátníku č. j. 7506/11/SSHR - informace (založeno na č.l. 1008-1010). K tomu svědek uvedl, že informaci zpracovával. Neví, proč byla tato informace vytvořena, ale asi k tomu dostal pokyn. Otázka kdy byla vyčerpána nebo načerpána motorová nafta, nemá s plánem využití skladovací kapacity nic společného. Správa nemá v popisu pronajímat kapacity. Pokud se nějaká kapacita vybudovala, tak se plánovalo ji využít. Není podstatné, jestli to bylo v roce 2011, 2012 nebo 2013. Referátník dělal Ing. K., a pokud jsou v referátníku založeny dvě verze dodatku podepsané stejného data, on musí vědět kterou verzi poslat protistraně. I když jsou panem Ing. Perutkou podepsány v jeden den, tak to neznámá, že se časově neliší. Pan Perutka určitě nepodepsal jednu za druhou. Pan K. to měl zahodit, ale pak by se zase nevěděla posloupnost, jak to vznikalo.

Svědkek si není vědom, že by se VG dožadovala ukončení „pronájmu“ té skladovací kapacity dříve než jim bylo sděleno, že dojde k čištění té nádrže. O ukončení toho „nájmu“ se poprvé začalo jednat v souvislosti s úvahou o naskladnění sladké ropy. Dopisu adresovaný VG ze dne 28. 5. 2012 č.j. 2880/12-SSHR (založený na č.l. 868) vyhotovil svědek podle pokynu, který dostal. Je tam podpis ředitele H.. Neradil se s právníkem, zda takto je možné dopisem ukončit smluvní závazek. Neví, jestli to bylo jednostranné ukončení smluvního závazku, oboustranné či výpověď. Ukončení pronájmu vyplynulo z předchozích jednání, které byly na Správě s Viktoriagruppe. Správa řekla svoje požadavky a Viktoriagruppe asi sdělila, že když nemůže kapacitu používat, tak ji nechce platit, nebo SSHR po nich nemůže chtít, aby to platila. Datum 31. 5. 2012 vyplynulo z jednání a z pokynu nadřízeného. Dopis za pana Ing. Perutku o ukončení pronájmu vůči VG svědek vyhotovil asi v květnu. Těžko by mohlo jít do Bezpečnostní rady státu s tím, že by se nakoupila sladká ropa a nebyla by připravena kapacita. Nádrž pak byla připravená v době, kdy rozhodovala Bezpečnostní rada státu, už byl

vypovězen nájem a MERO činilo kroky k vyčištění té nádrže. Nemohl by se udělat materiál do Bezpečnostní rady státu, aniž by bylo předtím jasné, že je ropa kam naskladnit. Nikdo na Správě nevěděl, jestli ta ropa bude nebo nebude. SSHR neměla jistotu, že do určité doby Viktoriagruppe bude schopná případnou ropu vyskladnit. Pokud to bylo pronajaté a SSHR nádrž nepotřebovala, tak nebylo důležité, jestli tam nějaká ropa je nebo není. V okamžiku, kdy vznikla potřeba nádrže, tak je to zajímavé. Odbor může dostat pokyny k ukončení fakturace asi od svého nadřízeného nebo to rozhodne sám, do té doby měl ředitel rozhodovací pravomoci, to patřilo do jeho kompetencí tyhle věci.

V případě, že smlouvy pocházely z oddělení svědka, bylo zvykem, že první podepisuje smlouvy partner a potom Správa, ale žádná směrnice ani dokument to nenařizoval, jak to má být přesně. Než smlouva šla k partnerovi, tak ten, kdo ji podepisoval na straně Správy, ji musel předtím odsouhlasit, tzn., že partnerovi došla smlouva ve znění, jak to chce Správa, ale bez podpisu předsedy nebo ředitele nebo místopředsedy podle podpisového řádu.

Ze smlouvy vyplývá, že Správa za nádrž platí i v době technické revize a správa opravdu reálně platila za nádrž v době technické revize. Závazek VG měl zaniknout po dobu technické revize, protože VG tu kapacitu nemohla používat. Správa ji taky nemohla využívat, ale to byl vztah mezi Správou a MEREM, něco jiného byl vztah mezi Správou a VG.

K dalším dotazům svědek uvedl, že na Správě funguje elektronická spisovna. Pokud se něco vypracovává v papírové podobě a je to pak schváleno a podepsáno, tak se to skenuje a přikládá se to k tomu číslu jednacímú v e-spisu. Některé spisy mohou být jen v elektronické podobě, ty podepisuje elektronicky ten, kdo by podepisoval papírovou podobu podle podpisového řádu. Na každou písemnost nemusí být referátník, záleží na charakteru písemnosti. Archivace probíhá podle toho, jaký charakter písemnosti je. Smlouvy na nákup mají archivační znak na 10 let, pokud je to třeba běžná korespondence, tak ta má archivaci 1 rok, není pravda, že se vše archivuje 10 let.

K dalším dotazům svědek uvedl, že obsazení kapacity MERA na počátku roku 2012 bylo 11 velkých nádrží, kde byla ropa Správy a jedna nádrž byla pro Viktoriagruppe na základě smluvního ujednání - Dodatku č. 11. Přehled o uskladněném aktuálním množství ropy SSHR dostávala od ČEPRA. Za správnost uskladnění a za to, že to tam je, zodpovídá jednoznačně MERO. Podpis svědka na Dodatku č. 14 znamená, že ho zpracoval tak, jak vyplynulo z pracovních jednání a na základě pokynů nadřízeného. Kdyby s něčím nesouhlasil nebo měl pochybnosti, tak by to uplatnil v době zadání nebo při jednáních. Podpis tedy není o souhlasu, ale o něčem jiném. V předmětném období bylo rozhodujícím ochraňovatelem ČEPRO a potom Viktoriagruppe. Poměr mezi Viktoriagruppe a MEREM byl z hlediska v množství pohonných hmot asi 1:10 ve prospěch ČEPRA. Vedoucím oddělením hmotných rezerv byl svědek od roku 2007 nebo 2008. V roce 2010 se účastnil jednání s VG, na základě kterého došlo k vyskladnění ropy ze zásobníku v Nelahozevsi.

9. **Svědkyňe Mgr. Alena Č.** před soudem vypověděla, že obžalovaní Ing. Perutka a Ing. Páleník byli její nadřízení. Na SSHR pracovala delší čas, nejdříve nastupovala v roce 1990 do sekretariátu předsedy. Náplní práce byla vnitřní legislativa, tzn. vazba na vládu. Následně Správu na dva nebo na tři roky opustila a šla do soukromé sféry. Na žádost tehdejšího předsedy Správy pana Štraucha se na Správu vrátila a na Správě pracovala do roku 2017. Tenkrát byla právní činnost na Správě decentralizovaná, tzn., každý odbor měl svého právníka. Asi od roku 2012 došlo k tomu, že se právní služba postupně začala centralizovat. S nástupem pana Ing. Perutky a pana Ing. Páleníka došlo k ukončení decentralizace právní služby a vznikl odbor legislativně právní, kdy postupně právníci z jednotlivých odborů přešli do centralizovaného odboru. S nástupem pana Ing. Páleníka byla prvním krokem revize vnitřních předpisů a audit smluv. V prvním pololetí roku 2013 se začaly z jednotlivých odborů předkládat všechny smlouvy a odbor je postupně kontroloval. Tím se poprvé dostali ke smlouvám, které byly uzavírány na jednotlivých odborech. K posuzování nějakého právního úkonu ve vztahu Správy ke spol. VG, se odbor pravděpodobně poprvé dostal u dodatku, který je předmětem tohoto sporu. Byl uzavřen v době, kdy se smlouvy dělaly na jednotlivých odborech a každá smlouva byla před podpisem oprávněných funkcionářů předložena odboru legislativně právnímu, který měl dvě oddělení. Oddělení legislativní, kde byla vedoucí svědkyně a právní oddělení, které vedl doktor J.. Jakmile se návrh smlouvy, který byl vypracován na odborných útvarech, dostal k odboru legislativně právnímu, byl předán k posouzení oddělení právnímu a ten k tomu napsal písemné stanovisko. S tímto písemným stanoviskem šel materiál dál do odborného útvaru, který předložil návrh, podle stanoviska odboru legislativně právního. Pak teprve veškerý materiál šel k podpisu místopředsedovi či předsedovi.

K položeným dotazům svědkyně uvedla, že v roce 2012 ještě odbory měly své právníky. Dokud byla právní služba decentralizovaná, návrhy smluv posuzoval jenom příslušný právník odboru. Přesné datum, kdy došlo k centralizaci, si svědkyně nepamatuje. V případě, že odbor vyjádřil nějaké připomínky k návrhu smlouvy či dodatku, zpracovali je písemně a všechno šlo cestou sekretariátu k odboru, který návrh předložil. Úkol věc synchronizovat v souladu se stanoviskem odboru měl předkladatel. Za zpracování auditu byl zodpovědný odbor legislativně právní. Za odbor legislativně právní listiny podepisovala svědkyně. Závěry auditu předali Ing. Perutkovi v písemné podobě. Termín byl do 30. 6. 2013. První pololetí roku 2013 bylo velice pracovně náročné, protože byl nový občanský zákoník, dělali revizi vnitřních předpisů a ještě se na odbor nahrnuly všechny smlouvy z ostatních odborů. Ne všechny smlouvy k auditu byly předloženy. Ohledně VG tam bylo asi vše. Audit smluvního vztahu VG skončil, byly tam závěry a očekávalo se, že s nimi bude dále pracováno. Byly tam asi zjištěny nějaké nedostatky. Odbor legislativně právní posuzoval návrh smlouvy z hlediska právního. Prověřovali subjekty smlouvy, prověřovali, jestli je náležitě předmět smlouvy vyjádřen, posuzovali podmínky výpovědi, a jak tam jsou zabezpečeny smluvní pokuty. Audit převzal Ing. Perutka a nikoli Ing. Páleník z důvodu, že to bylo v době, kdy už pan Ing. Páleník nebyl na Správě a zastupoval ho pan Ing. Perutka. O Auditech průběžně pana Ing. Páleníka informovali na poradách, ale spíš byly problémy organizačního rázu, že některý odbor nepředal ty smlouvy, atd. Svědkyňe si nepamatuje, jestli se řešil na poradách s Ing. Páleníkem přímo smluvní vztah s VG a jeho případné nedostatky. Pokud odbor se smlouvou

souhlasil, tak někdy dávali souhlasné stanovisko, ale mohlo stát, že stačil jenom podpis. Referátník byla přeložená A3, na první stránce byl název materiálu, číslo jednacích odborů zpracovatele, jméno, odbor, podpis nadřízeného referenta. Následně podle organizační posloupnosti vedoucí oddělení, vedoucí odboru, stanovisko OLP, u některých ještě stanovisko ekonomů. Tato pravidla byla stanovena podpisovým řádem Správy. Pravidlo, kdy se musí vyjadřovat ekonomický odbor, bylo v případě, pokud tam bylo finanční plnění. Dál šel dokument k místopředsedovi a předsedovi se všemi stanovisky, která se do referátníku vkládala. Do referátníku předkladatel ještě napsal, proč se ten materiál předkládá a byla tam vložená stanoviska, jestli se s tím souhlasí, nesouhlasí, z jakého důvodu nesouhlasí, co je zapotřebí třeba upravit, co není dostatečně upraveno, na co by se ještě mělo dbát. S tím to odešlo ke zpracovateli. To se týkalo i předmětného dodatku. Byla tam úvodní smluvní dokumentace, která se mění, základní smlouva a dodatky, aby se to mohlo posoudit. Referátník nebyl sešitý, ale předkladatel, pokud tam dával nějaké přílohy, tak o přílohách psal. Pokud tam např. konkrétně odbor legislativně právní vkládal nějaké stanovisko, tak tam napsal, viz příložené stanovisko ze dne tolik a tolik a stanovisko přiložil. Jak vypadá referátník v konečné podobě, v okamžiku podpisu příslušnou osobou, už na odboru neviděli, to předsedovi předával poslední ze schvalovacího kolečka. Pokud dokument doznal změn a podepsán byl v jiném znění, zpětná vazba nebyla. Úloha odboru byla napsat k návrhu stanovisko. Běžně se dělo, že pokud si některý odborný útvar nevěděl rady, tak měl k dispozici právníka z OLP, kterého se mohl ptát a určitě se tak dělo. Svědkyně osobně nepřipomínkovala Dodatek č. 11, ale právníci odboru ano.

K okolnostem uzavírání Dodatku č. 14 svědkyně uvedla, že obsahoval velmi kontroverzní ustanovení, kde byla zpětná účinnost o půl roku. K tomu měla velké výhrady s tím, že pokud se tam finančně nevypořádá období, které bylo mezi návrhem, který byl předložen k vyjádření, kde byl návrh účinnosti smlouvy, resp. termínem, kdy byl Dodatek předložen k posouzení, tak s tím absolutně nelze souhlasit a musí se to přepracovat. Stanovisko svědkyně bylo úplně jasné a zřetelné, takže už se pak o to nestarala a už se to k ní zpětně nedostalo. Z hlediska právního bylo úplně jasně stanoveno, že je to nepřípustné a pokud by se to mělo řešit, tak úplně jiným způsobem, ale ne tím, že se napíše do dodatku, že se něco zpětně ruší. Jiný způsob je finančně to vypořádat, narovnat. Kdyby to bylo finančně vypořádáno, tak by se to muselo dát do nějaké právní formy – dohoda o narovnání, dohoda o uznání. Z hlediska právního OLP upozornil na to, že je tady tento velký problém a že s Dodatkem v této podobě nelze souhlasit z hlediska právního. Co se dělo kolem daného obchodního případu, o tom odbor legislativně právní neměl nejmenší informace, takže svědkyně by ani nemohla navrhnout nějaký postup. Předpokládala, že není finančně vyrovnáno, že se s tím musí dál pracovat. Tohle věděl předkladatel, proč je tam ta retroaktivita, proč je tam nějaký konkrétní datum a kde se to datum vzalo. To byl jeho obchodní případ a všechny nuance zná odborný útvar. Stanovisko původně vyhotovoval pan dr. J., svědkyně to možná opravovala lingvisticky, nepamatuje si, jestli do toho nějak zasahovala. K předloženému stanovisku odboru legislativního na č.l. 967 svědkyně uvedla, že je to konečné a autentické stanovisko odboru to, které založila do referátníku. Pokud jde o stanovisko na č.l. 976, to vyhotovil asi pan dr. J., svědkyně ho neviděla. Je zde rozdíl v závěru obou zmíněných stanovisek. Změnu pravděpodobně udělala svědkyně, a protože ze své

působnosti nemohla zasahovat do věcné stránky odboru, tak to odboru vrátila s tím, že toto nedoporučuje, že s tím nesouhlasí. Ten závěr zjemňovala, protože předpokládá, že odborný útvar má důvod k tomu dodatek zpracovat, odbor legislativně právní nemá co vstupovat do záležitostí odboru hmotných rezerv. Po odborné stránce museli vědět, proč dodatek dělají a nějaký důvod k tomu měli a svědkyni z hlediska právního vadilo skutečně jedině to, že není možné toto připustit, že musí řešit finanční vyrovnání za to, co se dělo od 1. 6. 2012 do března 2013. Ke stanovisku na č.l. 977 svědkyně uvedla, že to je návrh, který byl nějakým způsobem modifikován, jsou tam vyznačené změny. Je to komunikace mezi svědkyní a panem dr. J.. Neví, jestli znění dodatku, k němuž se vyjadřovali, mělo jiné znění než zde. Je možné, že založen je už upravený dodatek po stanovisku odboru. Je deklarováno, že smluvní strany tímto prohlašují, že vůči sobě nemají žádné závazky vyplývající z ukončení pronájmu. Tím, že svědkyně chtěla, aby tam skutečně bylo deklarováno to, že se vzájemně vyrovnali, tak se zdá, že tento dodatek je reakcí na stanovisko. Návrh dodatku mohl vypadat jinak. K referátníku na č.l. 1018 včetně příloh na č.l. 1019-1029 svědkyně vypověděla, že dodatek byl připravovaný dřív. Část c) je v naprosto stejném znění. OLP se k tomu vyjadřoval dne 1. 6. 2012. Neví, proč je tam datum až 3. 10. 2012, proč se tento Dodatek nepodepsal k 31. 5. 2012. Pak nemuseli řešit Dodatek č. 14. Kdyby se to uzavřelo, tak bylo všechno v pořádku, nebyla by tam žádná retroaktivita a svědkyně by souhlasila se zněním písmene c). Tím, že přišel na OLP nový dodatek v květnu 2013, bylo jasné, že dodatek 1. 6. uzavřen nebyl. V první verzi Dodatku bylo normální ukončení nájemního vztahu, ukončení smluvního závazku. Odbor dal souhlasné stanovisko k tomu, aby se smluvní vztah ukončil k 1. 6.

Externí audit dodavatelských a ochraňovatelských smluv SSHR nebyl proveden z finančních důvodů. Musela by na to být veřejná zakázka a bylo by to zdouhavé. P možnosti interního auditu jednali již s panem Ing. Perutkou. Zkoušeli zadávat veřejnou zakázku na externí audit smluv s VG. Asi to tenkrát zamítlo Ministerstvo průmyslu a obchodu, protože materiál by musel jít do vlády přes ministra průmyslu a obchodu. Bez podpisu pana ministra by ten vládní materiál nepřijala vládní agenda na program vlády. Svědkyně nezná nikoho ze společnosti VG, nikdy s nimi nejednala. Nepamatuje se, že by byla uzavřena smlouva o pronájmu mezi VG a SSHR, ani jestli nějakou smlouvu mezi Správou a Viktoriagruppe o pronájmu kontejneru v Nelahozevsi dostala. Vypracování stanoviska k Dodatku č. 14 z března roku 2013, kdy to podepisoval pan Ing. Páleník, řešili v průběhu prvního pololetí roku 2013. Svědkyně nevěděla, z jakého důvodu došlo k ukončení smluvního dodatku s VG a ani dnes to nevím. Po legislativní stránce se svědkyně stoprocentně podílela na zpracování podkladového materiálu pro Úřad vlády, obsahově to řešili spolu s odborem ropné bezpečnosti. Byla to novela zákona o povinných zásobách ropy.

K dotazům státního zástupce svědkyně doplnila, že OLP nedotvořil Dodatek č. 11. Tvořil ho odborný útvar, který to měl ve své gesci. Svědkyně by neodsouhlasila a nedoporučovala ukončovat jakýkoli smluvní vztah na základě návrhu a přijetí návrhu. Bohužel neexistoval způsob, že by svědkyni někdo ukázal, jak je zpracováno stanovisko. Neměli možnost posoudit poslední text, který šel k podpisu. Tam bylo na odpovědnosti schvalovacího článku, ke kterému se dostalo stanovisko, ke kterému se dostal návrh smlouvy, příp. upravený návrh

smlouvy podle stanoviska. Ten šel k podpisu k panu předsedovi. Tam byla odpovědnost odborného útvaru, jestli stanovisko respektovali nebo nerespektovali.

K dotazům obhajoby pak svědkyně vypověděla, že v období od listopadu 2012 do března 2013 svědkyně nezaznamenala u jednání vedoucích pracovníků, že by někdo upozornil pana Ing. Páleníka, že jsou evidovány nějaké nesplácené pohledávky, že ze vztahu s Viktoriagruppe může hrozit nějaká škoda. Předseda Páleník působil jako člověk velmi přísný, velmi jasnozřivý, který přesně věděl, co chce, uvědomoval si, že právníci neměli zpětnou vazbu a nedostávalo se jim konečné znění toho, co jde k podpisu pana předsedy. Takže to byl jeho impuls soustředit všechny smlouvy aspoň na první audit. To bylo první zhlédnutí smluv očima nezávislých právníků. Stejně tak uložil za úkol projet veškerý vnitřní předpisy Správy, odstranit duplicity, odstranit nesoulady s obecně závaznými právními předpisy. Zájem o Správu tady skutečně byl a svědkyně to velmi kvitovala. S panem Ing. Perutkou řešili Lukoil. Tam se řešily ohromné obchody a Lukoil to byla zpolitizovaná kauza. Šli do toho, nebáli se a vyhráli i proti panu Nejedlému. Oba obžalovaní dle názoru svědkyně vše mysleli dobře. Jestli nastala nějaká chyba, tak došlo k nějakému nedorozumění. Stala se nevědomky nějaká chyba.

10. **Svědék Ing. Tomáš D.** u hlavního líčení vypověděl, že na Správě pracoval asi pět let a skončil v lednu 2014. Pracoval na pozici vedoucího oddělení ochraňování. S Dodatkem č. 14 přišel do kontaktu pouze jako osoba zastupující ředitele odboru hmotných rezerv. Obžalovanými byli jeho nadřízenými. Už ani neví, o čem Dodatek č. 14 je. Neví, kdo ho podepsal a kdo ho schválil. V březnu roku 2013 byl určitě na pozici vedoucího ochraňování hmotných rezerv, je možné, že v té době zastupoval ředitele OHR. Vedoucím oddělení pohonných hmot byl pan B.. Na odboru ochraňování měl svědek na starosti veškeré ostatní komodity z hlediska hmotných rezerv. Pokud zastupoval ředitele odboru hmotných rezerv, tak měl na starosti i ropu a ropné produkty. Důvodem k uzavření Dodatku č. 14 bylo snižování leteckého petroleje, probíhal tam proces náhrady leteckého petroleje za jiné pohonné hmoty. Neví, jestli to má nějakou souvislost s firmou Viktoriagruppe. Podle názoru svědka k uzavření Dodatku č. 14 s Viktoriagruppe vedlo to, že měla být uvolněna kapacita na pohonné hmoty v Nelahozevsi. Nejdříve měly být vyčištěny nádrže a potom se mohla, popř. dokoupit ropa do státních hmotných rezerv. Nádrže se čistily asi před vznikem dodatku v roce 2013. Podle svědka byla podepsaná smlouva ohledně toho, že nádrž musí uvolnit. Je to zvláštní, že SSHR platili za kapacitu prázdné nádrže. Dodatkem se to ukončovalo proto, že společnost MERO chtěla čistit nádrže a to znamená, že se musí postupně vyklízet. Chtěli čistit i další nádrže. S ukončením plateb ze strany VG neměl svědek co do činění. Ing. H. zastupoval svědek, bylo nepsané pravidlo, že vedoucí ochraňování zastupoval ředitele odboru hmotných rezerv v jeho nepřítomnosti. Dokumenty podepisoval, když nebyl přítomen ředitel odboru hmotných rezerv, měl za to, že to byla běžná praxe. Smlouvy a dodatky, týkající se ropy a ropných produktů pouze spolupodepisoval v pozici vedoucího oddělení jako zastupující ředitele odboru hmotných rezerv, když chyběl pan ředitel H.. Referátník byl de facto zaštit'ující stránka pochodu listinných dokumentů celou Správou. Na Dodatek č. 11 si vůbec nepamatuje. Možná, že se na něj v Dodatku č. 14 odkazovalo. Svědek byl na kontrolním výjezdu v Kraillingu. Na kontrolu byl vyslán tehdejší předsedou Správy, což byl Ing. Zabo. Se zástupci spol. VG jednal pouze při té kontrole. Svědek nepochopil, z jakého

důvodu se společnost VG zavázala k platbě 4,9 mil. měsíčně za uvolněnou skladovací kapacitu. Místopředseda k tomu říkal, že to původně měli naskladnit, protože si pronajali kapacitu a měli ji naskladnit hmotou, kterou měli skladovat pro SSHR. V Nelahozevsi měli skladovat hmotu SSHR. Svědek ví, že Správa potřebovala tu kapacitu, protože měla nakupovat 100 000 tun ropy. Určitě to bylo v době, kdy na Správě působil, protože de facto materiály pro Bezpečnostní radu státu zpracovával. Zadání bylo odůvodnit, že Česká republika potřebuje 100 000 tun ropy. Byly tam alternativy druhů ropy. Návrh se stihl podat ještě za Ing. Zaba, ale zpracovával se ne jenom jednou. K předloženému návrhu na doplnění nouzových zásob ropy a ropných produktů (založeno na čl. 881-884) a usnesení Bezpečnostní rady státu svědek uvedl, že v materiálu není nic co by zpracovával. Hovořil tedy o materiálu předcházejícím. Usnesení Bezpečnostní rady státu sloužilo k tomu, aby se nakoupila ropa a ropné produkty. Správa asi měla mimorozpočtové prostředky na nákup ropy. Svědek se nijak nepodílel na dopisu Ing. Tomáše Perutky z 28. 5. 2011, dopis viděl poprvé na policii. Svědek s Viktoriagruppe neřešil ukončení smluvního závazku, ani o ukončení pronájmu nádrže s Ing. Perutkou nehovořil. O tom, jestli se má nebo nemá ukončit, nikdy nikomu nedával žádné stanovisko. Když byl na policii seznámen s Dodatkem, tak pochopil, že vztah je ukončen a že se dává do smlouvy, aby to bylo správně. K předloženému Dodatku č. 14 (na čl. 684) pak svědek uvedl, že na tomto dodatku se podílel způsobem zmíněného spolupodepisování. Je tam jeho podpis a datum 26. 3. Je podepsán pod Mgr. Č.. Domnívá se, že to právní oddělení schválilo. V textu dodatku by stačilo uvést, že se ruší odst. 8 a deklaruje, že strany jsou ohledně ukončení podnájmu majetkově vyrovnány. Dle svědka byly tyto dodatky dva, ale nepamatuje se, v čem se lišily. Právní oddělení navrhuje řešení, ale jestli byl navrhovaný postup splněn, svědek netuší. Toto považoval za schválení. Pokud právní oddělení vyjádřilo nedoporučující stanovisko nebo navrhlo nějaké změny, tak to šlo většinou ještě k nadřízeným, tj. místopředsedovi a předsedovi. Svědek nebyl u příprav Dodatku, nevěděl, že podobný dodatek se snažila Správa prosadit už v předchozím období. Referátník schvaloval k tomu, aby se předkládaly materiály o stupeň výš. Neviděl v tom sebemenší problém, byl zachován určitý služební postup. Svědek měl posuzovat, že návrh Dodatku je v pořádku a z jeho pohledu v pořádku byl. Z pohledu právního oddělení se domnívá, že taky. Svědek má za to, že protistrana platila do té doby, dokud měla platit a měla platit do data, které je uvedeno v tom ustanovení. Pokud by byly vůči společnosti Viktoriagruppe určité pohledávky, tak by se to během roku dozvěděli od ekonomického úseku. V referátníku v podstatě nepoznáte, ke kterému návrhu dodatku se svědek vyjadřoval. V referátníku, když podepisujete, tak je pouze jedna smlouva. Svědek si nevzpomíná si, jestli s referátníkem dostal stanovisko odboru právního. Netuší, kdo mohl na Správě rozhodnout o tom, že se ukončí fakturace a že se ukončí smluvní povinnost společnosti VG, asi místopředseda, nebo předseda. Referátník přinesl patrně Ing. B.. Svědek referátník předal nahoru panu místopředsedovi, se stanoviskem. Nikdo na svědka netlačil, aby schválil nebo neschválil. To bylo svobodné rozhodnutí. Nic nenasvědčovalo tomu, že by to nebylo v pořádku. Nájemní smlouvu mezi Viktoriagruppe a SSHR nebyla v referátníku založena. Pronájem byl od roku 2012 ukončen. Bylo to divné, proč se přesto, že už se platba nefakturuje, dodatek uzavírá právě v březnu roku 2013, až po tři čtvrtě roce od doby ukončení platby, ale pokud to žádný dodatek neřešil, tak to nějaký dodatek vyřešit musel. Nikdo svědkovi nevysvětloval, proč to do té doby vyřešeno nebylo. Z ekonomického hlediska už u Dodatku č. 14 nebylo de facto co posuzovat, protože ty platby za nádrž

skončily v roce 2012. Jednalo se jenom o posvěcení toho, co v roce 2012 nastalo. Obecně SSHR začne evidovat pohledávku, pokud není uhrazena. Odbor hmotných rezerv byl především plátce. Jediná faktura, na kterou získávali prostředky, byla de facto pronájem nádrže. Správa začne evidovat pohledávku, pokud bude vystavená faktura, bude tam nějaká splatnost a nastane doba splatnosti a nedojde k plnění finančnímu. Pokud nikdo nic nevystavil, tak by teoreticky nevznikla žádná pohledávka.

11. **Svědék Ing. Petr H.** vypověděl, že na SSHR byl od roku 1991. Postupně byl ve funkci odborného referenta přes vedoucího oddělení, až se stal ředitelem odboru hmotných rezerv v roce 1998. Hmotné rezervy skladují několik komodit z oblasti potravin, kovů, textilních materiálů a různé jiné položky včetně sekce pohonných hmot. Tato sekce byla finančně i množstevně největší, protože Česká republika se zavázala, že bude plnit v rámci EU skladování určitého počtu dnů. V té době to bylo 90 dnů, uvažovalo se, že tato povinnost se rozšíří a doporučení byla kolem 130 dnů. Co se týká uzavření smluvního vztahu s VG, přesně neví, kdy byla uzavřena první smlouva, ale bylo to na základě toho, že pohonné hmoty skladovala státní a.s. ČEPRO, která se dostala v určitém období do potíží. Správa hledala další skladovatele, ať už to bylo v zahraničí nebo v tuzemsku. Samozřejmě se počítalo s výstavbou nových kapacit, ale byla to jedna z nejdražších cest k navyšování zásob. Spolupráce s VG probíhala standardně, Viktoriagruppe nabídla nové kapacity na uskladnění. Byly ve stejné cenové relaci, nebo dokonce levnější, než mělo tenkrát ČEPRO. Následně byla smlouva rozšířena i na Německo na Krailling. Navýšila se tak kapacita pro skladování produktů a udržela se cenová hladina, kterou ČEPRO chtělo zvyšovat. Smlouva o naskladnění motorové nafty měla vliv na dosavadní zásoby SSHR, navýšily se o dva až pět dnů. Ropa se skladovala v MERU ve státní a.s. Ropa se obměňovala zřídka. Byla naskladňována tak, jak byly postupně vybudovány nádrže v MERU. MERO bylo úplně zaplněno s ropou od SSHR. Mělo ještě nějaké provozní nádrže, ale ty byly vysloveně jenom provozní s minimální kapacitou. Motorová nafta se skladovala v ČEPRU a ve VG, kde tomu odpovídají nádrže, které jsou určeny pro naftu, nádrže pro benzíny jsou jiného typu. V rámci obměnové smlouvy si VG vzala ropu a Správě byla naskladněna motorová nafta v Kraillingu. VG za ropu nic neplatilo, Správa za naftu nic neplatila, proběhlo to pouze účetně zápočtem. Cena se určovala podle aktuálních cen při sestavování obměnové smlouvy. Případný cenový rozdíl by se dorovnal. Vyskladnění ropy a naskladnění nafty probíhalo tak, že ropa byla předána v nádrži, tzn. firmě VG a Správě bylo naskladněno v Kraillingu, popř. v českém skladu. Ropa prodaná společnosti VG zůstala asi v tankeru. Svědek neví, jak VG s ropou naložila. Tanker si pronajala od SSHR s tím, že zřejmě bude ropu dodávat do České rafinérské. SSHR platila MERU paušál za celkovou kapacitu a část kapacity Správa pronajala VG. Svědek se domnívá, že existuje smlouva o pronájmu nádrže VG, předcházela tomu jednání s MEREM, a bylo to schváleno. Neví, jestli to bylo formou smlouvy, nebo jestli to bylo formou odsouhlasených dopisů.

Postupem času byly tlaky na to, aby se zrušilo skladování s VG a především skladování v Německu, to mohlo být kolem roku 2011-2012. Tedy necelý rok po zmíněné transakci. Také se uvažovalo o tom, že by Správa měla nakoupit ropu. Bylo to probírané na Bezpečnostní radě státu. Každá vláda popř. každý ministr přišel s nějakou svojí představou,

včetně toho, jestli se má naskladňovat ropa sladká, tzn. ropa mimo Ruskou federaci dodaná, nebo ropa sirnatá. V té době nebyla známa vlastnická struktura VG a tak pan předseda Zabo VG o sdělení struktury požádal. Následně přišel dopis na Správu, kde byl vlastník uveden. Byl to jeden majoritní akcionář. Došlo k rozhodnutí, že by se měla nakoupit ropa, několikrát se upřesňovalo, o jakou ropu by se mělo jednat. Nádrže se ovšem musí vyčistit, pokud by se nakupovala sladká ropa, což byl jeden z požadavků. Musely se vyčistit všechny nádrže, kterých by se to týkalo, tzn., tam se nevědělo, jestli se nakoupí 100 000 tun sladké ropy nebo se jich nakoupí víc s tím, že bude část té ruské zaměněná. MERO odpovídalo za podmínky uskladnění. Přibližně v roce 2012, po rozhodnutí vlády šli za MEREM a tam jim řekli, že vyšlo usnesení vlády, podle kterého je potřeba, aby se skladovala sladká ropa. Svědek už neví, jestli to bylo v důvodové zprávě nebo přímo v usnesení jako takovém. Také byl dán požadavek MERA, že je potřeba provést rentgenové zkoušky všech nádrží, protože nádrže byly postavené déle než 10 let. Nemůžou však dělat rentgeny v případě, že je nádrž zaplněná. Byla tak jedinečná možnost právě tím, že byla jedna nádrž uvolněná hmotu přesouvat z jedné nádrže postupně do druhé. VG patrně z Nelahozevsi vyskladnilo veškerou ropu. V případě, že by nebyla uvolněná, tak by to nešlo přesouvat. Na rentgenové zkoušky přišlo určitě MERO, co se týká čištění, tak tam vždycky postupovali podle požadavku jednotlivého ochraňovatele. Hledalo se řešení, jakým způsobem a jestli je možné vypovědět smlouvu s VG. Řešilo se to na poradách. Iniciativa hledání nových kapacit šla především z oddělení pohonných hmot. Zvažovala se i další řešení, že by se třeba naskladnilo v Německu. VG poslala dopis, že nemají zájem o skladování v pronajaté nádrži. Bylo jim to zamítnuto dopisem asi v roce 2012. Svědek neví, kdo na dopis reagoval, ale dle svědka bylo „odmítnuto ukončení pronájmu“ z toho důvodu, že z toho SSHR měla příjem a v té době se ještě neuvažovalo, že by došlo k naskladnění. A počítal se každý měsíc, který platili. Celková finanční situace Správy byla v roce 2012 velmi špatná, začalo to už v roce 2011, protože docházelo jednak k navyšování cen za skladování a jednak bylo i více hmoty a SSHR nedostávala z rozpočtu finanční částku, která by toto skladování pokrývala. V rámci účetnictví byly dvě složky. SSHR měla na svém účtu finanční prostředky, ale nesměla je použít na úhradu skladovného. Na nákup pohonných hmot to použít mohla. Na nákup pohonných hmot byly mimorozpočtové prostředky, které patřily pod Správu. Platby za pronájem skladovací kapacity v Nelahozevsi se zahrnovaly do rozpočtových, tzn. mimo účet 3949, čili mimo účet, se kterým může disponovat jako Správa. V případě, že by VG navýšila nad evidenční stav o 20 000 m³ naftu motorovou, tak by to bylo další čerpání rozpočtových peněz a zřejmě by to byl v té době problém. Dostali by se do druhotné platební neschopnosti. Řešilo se to různými způsoby, např. odložením plateb od státní a.s. ČEPRO. Zřejmě jednali o tom, aby to VG nedoskladnilo. Když bylo jednání s VG, tak u toho svědek byl. Vždy se pořizovaly zápisy z jednání se zástupci VG, až od roku 2011-2012. Se zástupci VG jednali jednak o vlastnické struktuře a pak zřejmě ohledně jednotlivých smluv. Nevzpomíná si, jestli jednali s VG o eliminaci dispozice s evidenčním stavem zásob ve smyslu navýšení či snížení. Zástupci VG měli zájem, aby byl sklad v Kraillingu co nejvíce využitý. To se mohlo řešit v roce 2012. Pan Halášek svým se chodil dotazovat na Správu i ke svědkovi, v čem by potřebovali pomoci atd. S panem Haláškem se svědek seznámil v mysliveckém sdružení. Tvrdil, že má určitý vliv na Ministerstvu financí i na VG. Pak se svědek dozvěděl z médií, že se ucházel o spoluvlastnictví VG. O tom, že má něco společného s VG se dozvěděl, když proběhla likvidace VG, takže až v roce 2014.

Smlouvy a dodatky byly připravovány odbornými pracovníky Správy z oddělení pohonných hmot. OHR žádné smlouvy, dodatky sama z vlastní iniciativy nevyhotovovala, jenom korigovala to, co připravilo oddělení pohonných hmot. Oddělení pohonných hmot se dozvědělo, že je potřeba nějakou smluvní dokumentaci připravit z úkolů vzešlých z porad nebo sami iniciovali vytvoření nějakého dodatku nebo smlouvy. Postup byl daný podpisovým řádem, tzn., že ke každému návrhu nebo dodatku nebo smlouvy, se vyjadřovali jednotliví referenti, pak to šlo přes odbor ekonomický, pak odbor legislativní, kde se každý k tomu vyjadřoval formou referátu. Každý dodatek a smlouva ještě měl tzv. individuální příslib, který vycházel ze zákona o účetnictví v rámci státní správy. V případě, že právní oddělení vyslovilo svůj nesouhlas, nedoporučení, připomínku, tak se referátník následně vracel k přepracování. Když to šlo referátníkem, tak tam byli podepsáni všichni včetně připomínek, šlo to k náměstkovi, pak k předsedovi a ten rozhodoval o tom, jestli námitky vezme v potaz nebo se to nechá přepracovat. Většinou se to nechávalo přepracovávat. Většinou to bylo tak, že nové kolečko se dělalo až v okamžiku, kdy místopředseda či předseda odmítl podepsat, ale mohlo se to samozřejmě stáhnout i dříve. Když tam byla námitka z hlediska legislativního, tak to buď stáhli okamžitě, nebo k tomu dávali předsedovi rozbor, tzn. úhel pohledu a pak to šlo k rozhodnutí předsedovi. Když se to vrátilo, tak většinou se kolečko absolvovalo znova pod tím samým číslem jednacím. Veškeré návrhy i ten původní připomínkový návrh byl v referátu. Určitě bylo nadepsané, která je stará a která je nová a nenastala nikdy taková situace, že by to nadepsané nebylo.

Pokud se jedná o smlouvy o ochraňování hmotných rezerv ve smyslu pohonných hmot nebo ropy a ropných produktů, tak tyto smlouvy za působení svědka musely projít všechny jeho rukama. Když nebyl v práci, tak byl určený zástupce. V roce 2012 to byl pan Ing. Tomáš D.. Z VG svědek zná pana Novotného, to byl ředitel a jednatel VG. Z německé strany si jméno nepamatuje. Petr Malý také jeden čas vystupoval jako pracovník pověřený VG. S panem Malým jednal asi desetkrát. S panem Novotným asi patnáctkrát. Za Správu se zúčastnili jednotliví pracovníci z pohonných hmot, tzn., buďto tam byl pan Ing. B. jako vedoucí, pak náměstek předsedy Zaba Ing. Makovec i pan předseda Zabo. Ing. Perutka svědka nepověřoval, aby zahájil jednání s VG.

K předloženému Dodatku č. 11 svědek uvedl, že tu smlouvu zná. Určitě šla přes odbor, tzn. od pohonných hmot k OHR. Tím začalo skladování v Kraillingu. Ustanovení č. 8 chápe tak, že VG vzala tu kapacitu, ve které SSHR hradila. Je to ta smlouva o pronájmu, o které svědek hovořil. Je tam, že skladovací kapacita je prázdná, a že za ni bude VG platit. Jsou tam uvedené náklady, nikoli nájemné. Není to tedy smlouva o pronájmu. Stanovisko k požadavkům zástupců VG o ukončení smluvní povinnosti k platbám za Nelahozeves bylo takové, aby nájem SSHR dostávala co nejdéle až do rozhodnutí, kdy hrozilo, že by nebyla připravena nádrž k naskladnění další ropy. Mohlo by se stát, že v případě, že by nádrž čistili nebo nějakým způsobem využili, tak by VG mohla SSHR zažalovat o to, že neměla nádrž k dispozici. Svědek měl za to, že dispoziční právo k nádrži, vyplývá z Dodatku. Dodatek prošel přes právníky a takto to bylo i posuzováno, že oni mají právo s touto kapacitou disponovat. Takto to bylo probíráno na poradách všude. Slyšel to i od jednotlivých

pracovníků z pohonných hmot, kteří svědkovi smlouvu dávali. Mysleli si to i odborníci na oddělení pohonných hmot. VG si tam mohla naskladnit ropu, bylo to vnímáno, že kapacita je pro VG. Předchozí souhlas vždy byl potřeba, protože museli dát pokyn ochraňovateli, tzn., MERU, který dělal i kvalitativní a kvantitativní přejímku. Co byl svědek na Správě, tak VG nepožádalo o souhlas s tím, že si tam chtějí něco naskladnit. Svědkovi byl předložen dopis – potvrzení SSHR pro VG z 30. 3. 2011 (založený na č.l. 784), přičemž k tomu svědek uvedl, že ten, kdo dopis připravoval patrně konzultoval s někým situaci, zda má VG právo disponovat nádrží. Svědek se nepodílel na zpracování podkladového materiálu pro rozhodnutí Bezpečnostní rady státu týkající se zajištění hmotných rezerv v souladu se směrnicí Evropské unie, možná dával nějaké podklady. Když úřad opustil, byly předjednané smlouvy o přepravě ropy, tzn. ropovodem Družba jak na Slovensku, tak v Čechách, a jednalo se i s MEREM o přepravě popř. sladké ropy z jihu. Byli připraveni na obě varianty, jak na sladkou ropu, tak na ropu REB. Finanční prostředky na to byly. Ukončení smluvní závazku VG hradit náklady na tu kapacitu v Nelahozevsi se připravilo, kdyby bylo potřeba dokoupit ropu. Kdyby ne, tak by Dodatek pokračoval dál. Bylo to závislé na tom, jak rychle se bude nakupovat ropa. Oni se k tomu moc nevyjadřovali. To, že je k dispozici asi dali písemně, tzn., že napsali, že nádrž nepotřebují. Asi se nesdělilo, že bude probíhat čištění nádrže, protože ani nebyl zájem, aby o tom věděli. Bylo všeobecně známo, že Správa má zájem nakoupit ropu a uskladnit ji v nádrži v Nelahozevsi. To proběhlo i v médiích a jediná volná kapacita, což se všeobecně vědělo, byla předmětná nádrž.

VG platilo na základě fakturace. Ta fakturace se postupně zvyšovala z důvodu, že tam zřejmě docházelo k valorizaci poplatku. Fakturace měla být ukončena, až by byl uděláný nějaký dodatek k Dodatku. Svědek neví, z jakého důvodu byla fakturace ukončena o tři čtvrtě roku dříve. Když se ukončovala fakturace, tj. květen 2012, tak byl na odboru, ale byl dlouhodobě nemocný. Neví, proč nebyl uzavřen Dodatek č. 14 z období října 2012. Možná, že bylo v nějakém návrhu nebo v referátu, že zanikla smluvní povinnost VG platit náklady za skladovací kapacitu v Nelahozevsi. Po předložení referátu na č.l. 1018 a listin následujících svědek uvedl, že neví, proč jsou dva dodatky pod stejným číslem jednacím v různém znění a oba podepsané místopředsedou Ing. Perutkou dne 3. 10. 2012. Svědek věděl, že od 1. 6. 2012 se faktury neodesílají, že VG už není účtováno. Na dotaz, proč místopředseda dával pokyn k ukončení fakturace ještě předtím, než byl Dodatek podepsán, svědek uvedl, že se mělo za to, že nádrž je třeba vyčistit. Zřejmě k tomu byla porada, protože tohle se řešilo na poradách a je možné, že i z odborných útvarů padlo, že je potřeba udělat rentgenové zkoušky. To, že je třeba ukončit fakturaci k 1. 6., mohlo být projednáno na nějaké poradě, která tomu předcházela. Mohlo to být i na poradě, kde byl přítomen pan Ing. Perutka. Informaci, že je třeba ukončit fakturaci, mohl pan Ing. Perutka dostat od odborných pracovníků, s tím, že by v případě, že se bude dále fakturovat, hrozily nějaké sankce ze strany VG. Svědek ale nedokáže říct, jestli opravdu na poradě taková informace takhle padla, že by někdo poradil panu Ing. Perutkovi, že je nutno ukončit tu fakturaci ještě dříve, než se Dodatek uzavře. V přítomnosti svědka se mluvilo se o vytvoření Dodatku, nemluvilo se o tom, od kdy se ukončí fakturace. Zřejmě ale nedošlo k uzavření toho Dodatku, kde byl svědek podepsán na referátu jako ten, kdo věc schválil. Svědek už neřešil, proč nebyl Dodatek podepsán, co se VG na původním Dodatku nelíbilo, neví. Mezi VG a SSHR bylo fakturováno měsíčně asi 4,5

milionu korun. Částky za užívání, náklady za uvolněnou skladovací kapacitu a částka za ochraňování se započítávat se nemohly. Jednalo se o nákladovou položku VG, kterou musela platit. Byla to ojedinělá smlouva, kdy platil někdo SSHR za skladovací kapacitu. Návrh určitě padl při nějakém jednání, že bude obměňová smlouva, ale s tím, že bude hradit náklady na ochraňování. VG souhlasila. Správa hledala prostředky k naplnění státního rozpočtu tak, aby mohla získat finanční prostředky na splacení nákladů za skladování, proto se dělaly alternativy, které byly nestandardní. Dala se tam klauzule na to, aby VG hradila nádrž, kterou zřejmě potřebovala ke svému podnikatelskému záměru.

12. **Svědék JUDr. Zbyněk J.** v postavení svědka uvedl, že na Správě pracuje od roku 2009 jako referent. V srpnu 2012 byl jmenovaný do nově zřízeného oddělení právního jako vedoucí. V průběhu měsíce prosince 2012 byl přijatý nový organizační řád, který mimo jiné stanovil povinnosti zaměstnanců řídit se pokyny svých nadřízených, což v té době byla paní Mgr. Č. jako ředitelka OLP. Tento organizační řád stanovil další pravidla, jakým způsobem komunikovat nebo jakým způsobem vyřizovat věci v rámci Správy. V rámci tohoto organizačního řádu svědkovi Mgr. Č. v březnu 2013 zaslala návrh Dodatku č. 14. Návrh Dodatku mu byl zaslán mailem bez jakýchkoli dalších dokladů, tzn., byl zaslán pouze text Dodatku. K Dodatku vypracoval návrh stanoviska a tento návrh stanoviska své nadřízené v rámci procesů, nastavených organizačním řádem, předal. Paní Mgr. Č. se s tím stanoviskem pravděpodobně nějakým způsobem vypořádala a svědek jako osoba, která pouze koncipovala návrh stanoviska, dále k věci neměl přístup. Dodatek č. 14 svědek nevypracovával, protože v souladu s tehdy platným organizačním řádem tehdejší odbor hmotných rezerv měl vlastního právníka. Stanovisko, které je založeno ve spisu, je podepsáno paní Mgr. Č., toto vyhotovení není signováno svědkem, tzn., že tam pravděpodobně došlo k nějakým změnám. Je pravděpodobné, že v případě, že by stanovisko Mgr. Č. převzala celé a nezasahovala do něj, tak by tam byl i svědkův podpis. V rámci tohoto stanoviska s paní magistrkou komunikoval elektronicky, tzn., že koncipoval návrh stanoviska. K části týkající se vypuštění části čl. 8, která stanovovala povinnost týkající se hradit náklady za uskladnění za ty prostory, komunikoval se svojí nadřízenou. Vzhledem k tomu, že neměl žádné doklady nebo důkazy o dalších skutečnostech, tak v tomto směru nedoporučoval, aby byl Dodatek uzavřen. V původním návrhu, který zaslal paní Mgr. Č., nedoporučoval Dodatek celý, ale uvedl to tím, že Dodatek je ovlivněn činností OHR, tzn., že předpokládal, že OHR bude tím organizačním útvarem, který k tomu dá veškeré další podklady. Proto se tam objevilo, že je článek 8 obsoletní, což v tom nejobecnějším slova smyslu znamená, že je článek platný, ale prakticky není účinný, protože se nepoužívá. Svědek vycházel z toho, že jsou tam další skutečnosti, ale ty mu nebyly ze strany jak Mgr. Č., tak OHR sděleny. Organizační řád a rok 2011, 2012 byl z hlediska právní služby na Správě poměrně přelomový, protože došlo k centralizaci právní služby, tzn., že někteří právníci přecházeli na nově vzniklý OLP. Toto nebyl to jediný případ, kdy byl svědkovi předán k posouzení pouze koncept, návrh nějakého Dodatku, aniž by k tomu byla další dokumentace. Svědek předpokládal, že s jeho návrhem bude paní Mgr. Č. dále pracovat. Svědek, nebyl v pozici, že by mohl jakýmkoliv způsobem dávat stanoviska, aniž by to prošlo přes nadřízenou. Předpokládal tedy, že práce spočívá v tom připravit nějaký koncept, se kterým bude dále paní Mgr. Č. pracovat. Na Správě fungoval registr smluv a tam je povinnost smlouvy vkládat, takže k předchozím dodatkům právníci, vedoucí oddělení,

ředitelé odboru měli přístup. Svědek si dohledal Dodatek č. 11, ten k dispozici měl. Největší část návrhu Dodatku č. 14, se týkala technických záležitostí. Na Dodatku svědka zaujalo to, že se v návrhu uvádí, že je něco obsoletní, přičemž s tímto slovem se v této souvislosti neseťkal, a proto doporučoval, aby bylo napsáno, že to považují za určitou retroaktivitu. Za jakých okolností může smluvní partner navyšovat či snižovat množství naskladněné hmoty svědek vůbec neposuzoval. S konečným stanoviskem paní Mgr. Č. byl svědek seznámen formou, že na stanovisko, které zaslal mailem, mu odepsala, že tam provedla drobné změny a posílá to dál. Na změny se svědek neptal, protože to nebyl jediný případ a bylo to v rámci její kompetence. Stanovisko Mgr. Č. v tom znění, jak je v referátu, určitě nebylo v Dodatku reflektováno, protože pokud je napsáno, že společnosti mají být finančně a majetkově vyrovnány, tak by svědek předpokládal, že bude rozepsáno, jakým způsobem to proběhlo. Na č. listu 976 spisu je návrh stanoviska k návrhu Dodatku a na č. listu 977 je to původní, co svědek paní Mgr. Č. posílal. Stanovisko ekonomického odboru svědek k dispozici neměl a ani nebyl povinen si ho vyžadovat.

Dodatek č. 11 byl uzavřen na dobu určitou cca do února 2017, protože byl na 7 let. Došlo k tzv. záměně ropy, která byla deponována v Nelahozevsi za to, že bude nafta v Německu. Správě by vznikly nějaké náklady a odstavec 8 tak stanoví, aby to pro Správu nebylo úplně nevýhodné, že se VG zaváže hradit náklady za prostory. Není to nájem. Co z toho měla VG, svědek neví, netuší, co poskytovala Správa za to, že VG platila 4 900 000 korun. Nekvalifikoval by to jako smlouvu o pronájmu. Svědek to nepovažoval za klasický nájemní poměr, protože nejdříve muselo dojít k obměně, uvolnila se kapacita, Správě vznikly náklady a aby Správa smlouvu uzavřela, tak VG by „nevýhodně“ by za toto platila. VG to měla asi ekonomicky spočítané, takže svědek neřešil, proč tam toto ustanovení je. Neví, proč to všichni považují za pronájem nádrže VG. V odstavci 8 je napsáno, že se VG zavazuje hradit nějaké náklady, které vznikly Správě. Od začátku to nepovažoval za to, že VG je oprávněna tam cokoli naskladňovat, ale chápal to tak, že je nějaký celý obchodní případ, který si OHR připravilo. Nezaobíral se tím, že i v návrhu Dodatku se hovoří o ukončení pronájmu skladovací kapacity, protože navrhoval nedoporučení. Svědek ze strany pana Páleníka nebo kohokoliv jiného ze Správy nedostával pokyny, že by měl něco upravovat. Rozhodně na něj nebyl vyvíjen nátlak. Nezaregistroval žádnou informaci ani neformálně od někoho ze Správy o tom, že podpisem Dodatku č. 14 by mohla vzniknout nějaká škoda.

K dotazům obžalovaného Ing. Páleníka svědek uvedl, že organizační řád rozlišuje organizační útvary a organizační celky. Organizačním útvarem je odbor legislativní a právní. Organizační řád stanoví, že vedoucí zaměstnanec organizačního útvaru vydává stanoviska. Právní oddělení mělo pod sebou ještě referát veřejných zakázek. V souladu s organizačním řádem svědek dostal od vedoucí organizačního útvaru, tzn. ředitelky OLP, za úkol si připravit stanovisko. To splnil a tím svoji povinnost považoval za splněnou. Svědek si Dodatek č. 11 přečetl, návrh Dodatku č. 14 mu přišel nevhodný, paní magistře předložil nějaké stanovisko, ta ho změnila a tím to pro něj skončilo. Nezkoumal ekonomické záležitosti a další.

13. **Svědčyně Lenka Ch.** k věci uvedla, že nastoupila na Správu v listopadu 2006. Pracuje jako fakturantka v oddělení likvidace. Ochrana VG dělala paní Ilona V. a svědkyně ji pouze

Shodu s prvopisem potvrzuje Romana Mikulková.

zastupovala, když byla nemocná nebo když měla dovolenou. Tím pádem se dostala k fakturaci za pronájem nádrže společnosti VG. Paní V. jí upozornila, že podle emailu od pana K., pokud by nebyla ještě v červnu v práci, tak že za červen 2012 už se nemá fakturovat. Paní V. měla v šanonu sdělení, která každý měsíc dostávala buď od pana **B.**, nebo od paní Havlíčkové, kteří pracovali na pohonných hmotách, a na základě tohoto sdělení se každý měsíc vystavovala faktura. Šlo o písemné sdělení, kolik se má fakturovat. Fakturovala se na stejnou částku, napsanou u smlouvy. Ze začátku měly faktury menší částku, pak byly větší. Částky se navyšovaly. V předmětu fakturace se uváděl pronájem nádrží Nelahozeves. I ve sdělení bylo, že mají fakturovat pronájem. V té době s VG normálně obchodovali, vystavovaly se výdejky, příjemky, a pak se dělaly faktury na ochraňování. Oni posílali fakturu na ochraňování, a pak se klasicky na rotační smlouvu dělaly výdejky a příjemky. SSHR fakturovala jen pronájem, jinak VG fakturovala za ochraňování, a pak zvlášť byly faktury na rotační smlouvu. Rotační smlouva je, když jsou u nich uloženy pohonné hmoty a musí se obměňovat. Rotační smlouva vychází ze smlouvy na ochraňování. V rotační smlouvě je, že se bude obměňovat nafta stará za novou. Když svědkyně zastupovala paní V., tak musela být seznámena se smlouvou o ochraňování. Hlavně jí zájímalo, jestli je na fakturacích správné číslo účtu, splatnost, hlavička apod. Nic jiného vědět nepotřebovala. Pokud obchodní referenti pohonných hmot zjistili, že tam je neproplacená faktura, tak přišli za svědkyní, aby vystavila penalizační fakturu. Jestli je nebo není uhrazeno, k tomu dávalo poznámku ekonomické oddělení. Ekonomické oddělení zasahovalo do té fakturace, protože páruje faktury s výpisy. Oddělení pohonných hmot si to hlídalo. V případě smluvního vztahu se společností VG a fakturací se společností VG došlo k pozdním platbám, ale nebyla to ta faktura za pronájem. VG přestali fakturovat, protože pan K. napsal paní Iloně V. email, aby od června už nefakturovala, ta s tím svědkyni seznámila. Sděloval to pan K., protože to byl jejich nadřízený, co se týče pohonných hmot. Svědkyně už neví, jak pan K. vysvětloval, že už se nebude fakturovat. Fakturace se pak už neobnovila. Svědkyně nebyla při pokynu k ukončení té fakturace seznámena s dokumentací, která by odůvodňovala, proč ukončit fakturaci od 1. 6. 2012. Faktury musely projít všemi podpisy, všemi kontrolami. Za ochraňování schvaloval pan B.. Žádná faktura nesměla odejít bez schválení a bez podpisu.

14. **Svědék Ing. Vladimír K.** u hlavního líčení vypověděl, že na SSHR pracoval od září 2007 do srpna 2015. Nejdéle působil jako referent na oddělení pohonných hmot. Pracovní náplní bylo připravovat na základě podkladů od nadřízeného dodatky ke smlouvám o ochraňování. Nebyla to jenom společnost VG, ale byly to i cca 7 dalších společností. Dále měl za povinnost dohlížet na dodržování systému kontroly kvality a jakosti pohonných hmot. Týkala se ho i fakturace, která vycházela ze smlouvy o ochraňování u jednotlivých ochraňovatelů. Kontroloval zadané faktury, jejich úplnost, správnost a ty potom potvrzoval i v systému. Jeho nadřízeným byl pan Ing. B.. Ing. Páleníka zná z armády, na SSHR spolu neprojednávali žádné úkoly a ani jinak se nestýkali. Veškeré úkoly dostával od pana **B.** nebo od ředitele odboru hmotných rezerv Ing. H.. O smluvním vztahu s VG ví svědek jenom to, že Správě byl v roce 2010 zkrácen rozpočet na ochraňování a Správa oslovila jednotlivé ochraňovatele, jestli by nesnížily poplatky za ochraňování nebo jestli by byli schopni nějakým způsobem uskladňovat větší množství za nižší poplatek za ochraňování. VG nakonec nabídla své kapacity v Německu. Na základě toho, že ostatní společnosti odpověděly negativně, tak se uzavřela

obchodní smlouva, kterou svědek nezpracovával a ani si nepamatuje její obsah. Podmínkou uzavření obchodního vztahu bylo poskytnutí kapacity v Nelahozevsi. K ukončení toho smluvního vztahu svědek zpracovával Dodatek na základě ústních pokynů od pana B.. V Dodatku byla řešena problematika výše obměn u společnosti. Protože Správa měla koupit ropu, tak dostali pokyn, že uvolněnou kapacitu, která byla pro společnost VG, si mají převzít zpátky. Od koho konkrétně jsme dostali pokyn, to už svědek nedokáže říct, on dostával pokyny od pana B.. Ke všem úkolům svědek zpracoval referátník, do kterého bylo napsáno, čeho se to týká a byly vloženy vždycky čtyři čistopisy Dodatku k podpisu. Návrh svědek projednal s právníkem odboru s panem P., a tento potom vložili do referátníku a šlo to na jednotlivá připomínková místa.

K položeným dotazům pak svědek uvedl, že kromě Dodatku se nepodílel na ukončování plateb ze strany VG, jen na základě pokynů, které dostal pan B., vydal pokyn paní Ch.é, že má ukončit vystavování faktur. Svědkovi dal pokyn pravděpodobně pan B.. Odůvodnil to tím, že to bylo nařizeno od pana místopředsedy Perutky „od 1. 6. nezasílat faktury“. Informace o tom, proč se takový Dodatek uzavírá, byla napsána v referátníku. Skutečný důvod ukončení fakturace byl, že Správa měla pořídit ropu do svých kapacit v Nelahozevsi. Svědek dával fakturaci jenom ve vztahu ke smlouvám o ochraňování. Smlouva o ochraňování stanovila vztah mezi SSHR a jednotlivým ochraňovatelem, kde bylo předmětem skladování pořízených zásob do SSHR. V každém případě platili za kapacitu přímo konkrétně MERU, platili paušálně náklady za ochraňování. Pokud se to týkalo smlouvy o ochraňování, tak svědek vydával pokyny oddělení likvidace k fakturaci či k ukončení fakturace běžně. Buď se zpracovával pokyn, nebo pouze mailem. V době, kdy docházelo k postupnému vyskladňování ropy z nádrže, se fakturovalo, kolik se uvolnilo té kapacity, tedy za to, co je prázdné. VG nádrž vyskladnili během dvou nebo tří měsíců. V obchodní smlouvě bylo stanoveno, jakým způsobem se to bude fakturovat. Vždy po měsíci se fakturovalo a zároveň se fakturovalo to, co se tím uvolnilo. Z tohoto důvodu bylo potřeba vyhotovit dvě faktury ve stejném období. Svědek zadával fakturaci k pronájmu uvolněné kapacity. Potom, co se nádrž vyprázdnila úplně, se to fakturovalo na základě uzavřené smlouvy, tzn., že VG měla uvolněných celých 100 000 a měsíční poplatky byly stále stejné, tzn., okolo 3 900 000. Dodatek o ochraňování se vrátil od pana místopředsedy Perutky, že je třeba ještě nějaké věci dopracovat. Jaké to byly věci, to bylo přímo v referátníku. Po zpracování připomínek dali věc k vyjádření znova přes jednotlivá připomínková místa. Užít byl starý referátník s tím, že se tam vždy napsalo, čeho se změna týká. Dodatek se vrátil podepsaný od pana místopředsedy a svědek již neví, jakou cestou řešili faktické předání Dodatku společnosti VG. Buď společnost byla na SSGR, takže se jí to dalo k podpisu nebo se to poslalo poštou. Většinou to byl svědek, kdo to posílal poštou. Nevzpomene si, jak to bylo v případě Dodatku č. 14. Nevím, jestli se Dodatek vrátil podepsaný oběma stranami, protože přešel na jinou funkci a toto už řešil jeho zástupce. Na referátníku je uvedeno, kdy vznikl, kdy ho zpracovávali. Po přepracování svědek vložil do referátníku nové znění dodatku s tím, že tam nechal jeden výtisk toho starého, aby to bylo s čím porovnat. Neví, proč je k dispozici jeden referátník s Dodatkem č. 14 v roce 2012 a druhý referátník s Dodatkem č. 14 z roku 2013. Pokud společnost nebo někdo věc nepodepsal, tak potom byli nuceni zpracovávat úplně nové znění a tam by mělo být i jiné číslo referátníku. Informace doprovázející návrh vysvětlovala, co je předmětem uzavření toho Dodatku, byl vysvětlen důvod, proč je smlouvu třeba změnit Dodatkem. Informaci

připravoval svědek a prakticky odrážela to, jaký dostal pokyn, co se má měnit atd. Zpravidla přidávali i smluvní dokumentaci, která se dodatkem měnila. Některé smlouvy o ochraňování měly více dodatků a to by nepřehledné, dát tam smlouvu plus dvacet dodatků k tomu. Lidé, kteří schvalovali dodatek, měli všichni přístup k původní smluvní dokumentaci přes registr smluv.

Nákup ropy byl prakticky řešen až v tom roce 2012. Předtím to dávali do plánu, ale nedostali pokyn k nákupu, protože se dohadovalo Ministerstvo průmyslu a obchodu, jestli to má být ropa nízkosírná nebo jestli to má být ropa REB, atd. To bylo potom stanovené konkrétně usnesením Bezpečnostní rady státu, že se má pořídit do zásob ta a ta ropa v rozsahu 100 000 tun. Svědek nebyl informován, jaké plány měl pan Perutka, byl jenom jako referent. Musel ale vědět, co oddělení plánuje v dalším roce nakupovat a jak hodlá zvyšovat zásoby. K tomu měli zpracováván plán a za pana Ing. Perutky tam plán byl a byl to nákup 100 000 tun ropy. V případě nákupu svědek zpracovával velikostní tabulky. Materiál byl řešen variantně, tzn., že tam byly asi čtyři varianty nákupu. Za působení svědka se ale ropa nakonec nenakoupila.

Větu, že „smluvní strany se dále dohodli, že ochraňovatel bude ukladateli hradit skutečné náklady za uvolněné skladovací kapacity na ropu v CTR Nelahozeves ve výši 125 000 m³ a to po dobu, pokud tuto skladovací kapacitu nevyužije ukladatel k uložení svého zboží nebo ji ukladatel nepronajme třetí osobě“, vyhotovil pan Mgr. P.. Ve většině případů měl pokyny od pana B.. Věděl, co se po něm chce. Pan Mgr. P. přešel do jiného oddělení někdy v únoru, březnu, dubnu 2014. Obě verze Dodatku č. 14 musel pravděpodobně připravovat sám, jiného právníka neměli.

Svědek jednal se zástupci VG, dvakrát nebo třikrát, a to s panem Novotným. Panu S.ovi, který zpracovával faktury, asi dvakrát nebo třikrát svědek vrátil fakturu k přepracování. Pan Malý měl být šéfem VG. Majitelem firmy VG byl někdo ze Spolkové republiky Německo, s tím se neviděl. VG nemělo nadstandardní obchodní podmínky oproti jiným obchodním partnerům. Evidenční stav byl stav, nakoupených zásob státem. Pokud byl podstav, tak ve smlouvách o ochraňování to bylo nastavené tak, že se ochraňovatelům platilo jenom to, co měli fyzicky uskladněno. V případě, že něco nadskladnili, tak SSHR platili jenom evidenční stav v rámci smlouvy o ochraňování. V letech 2012, 2013 neměla Správa zájem navyšovat množství nafty motorové v Kraillingu, protože se tam původně mělo naskladnit kolem 110 000 kubíku nafty a naskladnilo se 75 000 kubíků. Správě by nevadilo, kdyby to kleslo přiměřeně pod evidenční stav. VG měla zásoby snižovat. V době, kdy svědek pracoval na oddělení pohonných hmot, tak specifikovali ve smlouvě o ochraňování, aby VG přistoupila na snížení objemu. Svědek to zahrnoval do dodatků ke smlouvě o ochraňování. Písemnou formu, která směřovala k ukončení plateb společnosti VG, svědek určitě nevyhotovil. To řešil jenom v Dodatku č. 14. Pronájem společnosti VG se fakturoval na základě smlouvy o ochraňování.

Dodatek č. 11 připravoval svědek z odborného hlediska a ne z právního hlediska. Management přišel s myšlenkou, že VG bude platit za uvolněnou skladovací kapacitu. Rozhodovací pravomoc měl ředitel odboru.

Dopis adresovaný VG ze dne 28. 5. 2012 č.j. 2880/12-SSHR (založený na čl. 868) si svědek nevybavuje, je tam podpis pana B. a pana H.. Pan B. svědkovi při poradě řekl, že na základě zpracovaného referátníku se k 1. 6. nemají vystavovat faktury.

Svědek nemá vysvětlení, proč byl první Dodatek č. 14 schválený 1. 6. 2012 a podepsaný Ing. Perutkou až 3. 10. 2012. Svědek při poradě vždycky informoval vedoucího oddělení, že schválení dodatku se mu nevrátilo, že se to má urgovat výše. Na poradě pak zjistil, že první Dodatek č. 14 ležel u pana místopředsedy Perutky. Nebylo to tím, že by svědkovi dlouho trvalo zapracování připomínek.

Ukončení nájmu - zrušení příslušného ustanovení nejen dopisem, ale i dodatkem, vycházelo z toho, že protože nebyl Dodatek uzavřen hned, chtěl to svědek uzavřít dodatečně, bylo tam ustanovení článku 8 a on z morálního hlediska cítil, že článek je zastaralý, že by měl být uveden do aktuálního stavu. Když Dodatek dělali, tak říkal panu vedoucímu B. „máme tam ještě tento problém“. O tom, že by zástupci VG chtěli nějaký samostatný Dodatek na zrušení „nájmu“, si svědek nevybavuje. Zrušení ustanovení dával dohromady s panem Mgr. P.. Když se ukončila fakturace, tak už žádné pohledávky a závazky k datu 1. 6. neměli. Na Správě byl účetní systém a tam si obecně ověřovali, jestli jsou nějaké pohledávky nebo závazky. Nevybavuje si, jestli někdo chtěl, aby zrovna tato věta o závazcích tam byla napsaná. Svědkův nápad to nebyl, článek nekoncepoval, odstavec C napsal pan P..

Svědek potvrdil, že listiny založené na čl. 964-965 jsou návrh, který předkládal. Individuální příslib znamená, že ekonomický odbor dává vyjádření k uzavírané smlouvě, tzn., že to je to schválení ekonomickým oddělením. Může to být důvod, proč v referátníku na první stránce není ekonomické oddělení. Svědek neví, jestli se mu dodatek z roku 2013 vrátil k přepracování se stanoviskem právního oddělení. Má za to, že byl schválen původní návrh a nevrátil se k přepracování.

Všechny listiny, tj. Dodatek č. 14, kopie Dodatku č. 11, výpis platných údajů z obchodního rejstříku, dopis společnosti VG, individuální příslib, byly součástí referátníku. Z jakého důvodu chybí v informaci odůvodnění, proč se ruší ustanovení čl. 6 odst. 8. neví. Při uzavření referátníku se vše prošlo. V průběhu schvalovacího procesu se listy dávaly volně a bylo napsáno v přílohách, co všechno je přiloženo. Aby nikdo návrh nevyměnil, bylo ošetřené tím způsobem, že podepisovali jednotlivé stránky.

Poplatek, který získávali od společnosti VG, se odváděl do státního rozpočtu. Bylo důležité, že nedochází k nárůstu platebních nákladů za ochraňování. Když VG přestala platit, tak se přestalo odvádět do státního rozpočtu.

Na SSHR měli systém elektronické spisovny, kde se zpracovávaly jednotlivé dokumenty, dopisy. Bylo přiděleno číslo jednací a potom to buď posílali datovými schránkami, nebo pokud neměli datové schránky, tak normálně. Dodatky VG posílali různě. Buď se to posílalo

přes e-spis a pokud tam zrovna byl pan Novotný, tak to podepsal přímo na místě na Správě. Svědek to vždy vypravoval přes e-spis, a pak už to vypravovala spisovna. Ing. B. to vypravoval stejným způsobem. Spis měli všichni od referenta až po management. Na smlouvy se zpravidla první podepisovala první Správa, stejně tak by to mělo být u Dodatku č. 14. Neví, jestli to bylo dáno podpisovým řádem.

K dalším dotazům svědek uvedl, že při jednáních měl Pan B. vždy stanovené úkoly od svého nadřízeného, co má projednávat a tyto úkoly on v rámci toho jednání projednal a ostatní věci se tam nerozebíraly. On předložil návrhy Správy, to bylo všechno, on nevyjednával o tom, jestli zkrátka ano nebo ne nebo za těchto podmínek. Potom s výsledkem seznámil pana ředitele a pan ředitel řekl další postup. Svědek neví, jestli ho v roce 2013 někdo upozornil, že to je druhý referátník k téže věci. Ten referátník pokračoval, měl svůj vývoj. Museli dodržet návaznost, takže pokud nebyl Dodatek podepsaný, tak pokračovali ve stejné číselné řadě, takže zase musel být 14.

Větu „v souvislosti s ukončením pronájmu skladovací kapacity Nelahozeves ke dni 31. 5. 2012 se stává ustanovení bodu 8 článku 8 majetkové sankce a ostatní ujednání smlouvy obsoletní, a proto se smluvní strany dohodly, že se toto ustanovení ruší bez náhrady s tím, že v článku 6 smlouvy bude u bodu 8 uváděno VYPUŠTĚNO“ a formulace v něm užitě vytvořil pan Mgr. P.. Smluvní ujednání ohledně ukončení doskladnění Kraillingu, vzniklo před nástupem pana Páleníka a pana Perutky. Ohledně VG a nádrže v MERU, měli v letech 2010 až 2012 na Správě dle svědka všichni za to, že se jedná o pronájem.

15. **Svědék Petr Malý** vypověděl, že je jediným členem představenstva společnosti VG Kailling. Se SSHR spolupracovali prostřednictvím organizační složky v České republice. Spolupráce vznikla na základě toho, že společnost nejdříve dodávala do společnosti ČEPRO, která ochraňovala hmotné rezervy. Na základě toho se dozvěděli, že vůbec existují nějaké hmotné rezervy. Posílali SSHR nabídky na dodávky různých paliv, jak leteckých, tak benzínů a naft a tyto hmoty začali dodávat. Později nabídli, že by pro ně vykonávali činnost podobnou jako společnost ČEPRO, že budou ochraňovat jejich zásoby. Bylo to asi před deseti lety. Nabídli i kapacity v německém skladu, kde se taktéž uzavřela smlouva na skladování. Tato smlouva obsahovala i smlouvu o tom, že VG si od SSHR pronajme skladovou kapacitu na ropu, protože v té době neměli sklad na ropu, pouze na pohonné hmoty. Takto spolupracovali po celá léta. V nějaký moment přišla Správa a řekla, že nádrž, kterou měli pronajatou, která nebyla Správy, nýbrž společnosti MERO v Nelahozevsi, že jde do odstávky, že je potřeba udělat na ni opravy, údržbu., atd. a v době budoucí, že ji bude Správa potřebovat pro své vlastní účely pro naskladnění sladké ropy. Potom byli nuceni kapacitu odevzdat zpět. Svědek připravoval velký kontrakt za národní společnost Sokar, kde by využívali tyto kapacity a dodávali by pro PK, který v té době vlastnil Unipetrol. Jelikož přišli o kapacity u Správy, tak de facto sešlo i z tohoto kontraktu, kde VG na celé transakci prodělali asi 60 mil. Kč za pronájem.

K dotazům pak svědek uvedl, že Dodatek č. 11 projednával jeho podřízený pan Novotný, který byl vedoucí organizační složky. Většinou se to projednávalo na úrovni ředitelů a pracovníků, kteří to měli na Správě za úkol. Svědek s Ing. Perutkou nebo Ing. Páleníkem nevyjednával. S bývalými předsedy také nejednal, to dělali určení pracovníci. Kontakty s pracovníky Správy byly ryze pracovní. Nemá žádné vysvětlení pro to, proč pan Novotný tvrdí, že všechno vyjednával svědek a on pouze podepisoval to, co mu řekl. Dnes nejsou v žádném vztahu. Pan Novotný svědkovi sděloval, že si vezmou ropu, za to SSHR dodají naftu. Neví, jestli iniciativa byla od VG nebo od Správy. Odběratele na ropu měli, měli BKN Orland. Prázdnou skladovací kapacitu chtěla VG využívat a Správa ji ze začátku dala k dispozici. To bylo upravené ve smlouvě, kterou měli uzavřenou se Správou. VG uzavřelo nájemní smlouvu se Správou za poplatek. V době, kdy se sjednával Dodatek č. 11, tak byl nejdříve jako předseda pan Ing. Zabo a Ing. Makovec byl místopředseda. Pana Ing. Makovce svědek viděl asi dvakrát v životě a jednali všeobecně o spolupráci. VG ze začátku vycházela z toho, že pokud platí za pronájem za tyto kapacity, že bude samozřejmě nakoupit ropu a svědek předpokládal, že uzavře kontrakty se společnostmi LukOIL nebo SOKAR. Odběr měl předjednaný s PKN Orlen. Ropu si nenaskladnili. Ropné kontrakty jsou velmi komplikovaná věc a dělají se většinou na rok dopředu a de facto v tom období, když už by měli uzavírat kontrakty, tak o nádrž přišli. Kdyby VG nemělo možnost naskladnit ropu do Nelahozevse, byl by to problém, protože platili tak jako tak za kapacity. Bylo to asi 4 mil. měsíčně. Ze SSHR svědek znal pana B., pana H., pana Makovce, pana Zabo a pana Švagra. Společnost VG měla 20 zaměstnanců. VG měla i právníky. Pan S. dělal technické věci a Ing. Sleh se zabýval fakturací. Vlastníkem VG byl svědek. Svědek byl vyzýván k odhalení vlastnické struktury ze strany Správy. Chvíli se z toho vykrucoval a potom to sdělil. Matka svědka - Růžena Matys, české příslušnosti s trvalým pobytem v Německu kupovala společnosti VG v roce 2000 a byla vlastníkem a jediným akcionářem. Na svědka není VG ještě úplně převedená. Pana Rostislava Haláška svědek zná nejméně 20 let, pracoval pro VG a měl tzv. zařazení lobbista. V roce 2013 zfalšoval akcie a vydával se za akcionáře. Pro VG pracoval před rokem 2013 10 let a v současné době mají s panem Haláškem špatný vztah. Svědek neví, jestli měl pan Halášek vyvíjet nějaké aktivity i ve směru SSHR, ale asi určitě. Je možné, že měl přístup k zaměstnancům SSHR. Svědek viděl smlouvy, které pan Novotný za VG podepisoval. Je možné, že měl nějaké připomínky, že navrhoval, ať něco nepodepisuje. Byl informován ohledně Dodatku týkajícího se ukončení pronájmu a omezení limitů navyšování a snižování stavu bez souhlasu Správy. Nemá vysvětlení pro to, proč nebyl podepsán Dodatek č. 14 zasláný mu dne 8. 10. 2012 k podpisu. Svědek neví, co Dodatek č. 14 obsahuje. Nevzpomíná si, co se mu konkrétně nelíbilo. Ukončení pronájmu chtěl řešit samostatným dodatkem, možná nechtěl ty limity. Smlouva o obměňování hmotných rezerv nebyla celá naplněná, protože měli dodat 120 mil. litrů, ale Správa to zkrátila pouze na 80 mil. litrů, protože nevycházeli peněžně. To svědek neřešil, protože Správa byla významným chlebovárcem. Na tvorbu cen za ochraňování byl vzorec s návazností na více aspektů. Byla to asi Správa, která určila, jak se určí cena ropy. Cenu za ochraňování v Německu navrhla VG. Oproti Čechům to bylo trochu poníženo, protože sklad byl veliký a byla klauzule o navyšování cen podle inflace. Krailling měl kapacitu asi 160 mil. litrů a Správa obsadila 80. Je možné, že VG využívala ustanovení ve smlouvě, že může zvýšit zásoby nad evidenční stav, ale svědek neví, jak často. V tom případě navýšený sklad účtovali. Byla stanovená obměňová cena a tu stanovila Správa. Měli pevně určenou cenu, co budou účtovat Správě, za kolik

dodají a za stejnou cenu to vykoupí. Finančně se transakce výměny ropy za naftu asi vyplatila. Na naftě prodávali, ale na ropě něco vydělali. Důvod, proč byl realizován a podepsán dodatek týkající se ukončení pronájmu až devět měsíců po tom, co se domluvilo se Správou ukončení pronájmu je, že na Správě vždy všechno trvalo. Je možné, že mohla být chyba i na straně VG. Za nádrž platili do posledního dne, než byl udělaný Dodatek, ale neví kdy naposledy. VG platilo převodem, chodily faktury. Kdyby faktura nepřišla a pokud by byli nějakou smlouvou vázáni, tak by museli platit a pokud by vázáni nebyli, tak by určitě nic neplatili, nicméně vázáni byli. Svědek byl předem informován někým ze zaměstnanců Správy, že přijde dopis o ukončení pronájmu. Kdyby věděli, že tu nádrž Nelahozeves nemůžou použít, tak by za ni určitě neplatili.

16. **Svědék Lubomír Novotný** u hlavního líčení vypověděl, že v roce 2005 nastoupil do VG a posléze začal vykonávat funkci vedoucího organizační složky, což trvalo do roku 2014. Jak vznikl smluvní vztah mezi VG a SSHR neví, to se událo ještě před jeho nástupem. Se SSHR komunikoval ohledně problematiky skladování hmotných rezerv. Poslední smlouvu o ochraňování nahrazoval Dodatek 11. Předmětem Dodatku ke smlouvě o ochraňování oproti původní smlouvě, bylo skladování paliva v Německu. To byl jeden bod a současně s tím tam byl uzavřen bod na pronájem nádrží na ropu ve společnosti MERO v centrálním tankovišti. Domnívá se, že to bylo napsáno, že se jedná o pronájem, že společnost VG přebírá jakoby platby za ten pronájem, protože nádrže ve skutečnosti patřily společnosti MERO a SSHR je měla pouze v pronájmu. VG převzala tento závazek, že pronájem bude platit dál. O znění Dodatku č. 11 svědek s nikým nejednal. Za VG jednalo vždy představenstvo, v té době, to byl pan Malý jako jediný člen představenstva. Svědek nebyl u toho, když se vyjednával obsah Dodatku č. 11. Buď jednal pan Malý, nebo některý s jeho spolupracovníků. Měl spolupracovníky, kteří byli připraveni jako spolupracovníci představenstva nebo poradci představenstva. Namátkou pan Ing. Halášek. Součástí Dodatku č. 11 bylo, že společnost VG odkoupí od SSHR ropu, která byla uskladněna ve zmíněných nádržích a za utržené peníze z toho nakoupí motorovou naftu do skladu v Německu v Kraillingu. Dodatek svědek viděl poprvé při podpisu. O obměně ropy a nafty se obecně jednalo i předtím, ale konkrétní informace svědek získal až při podpisu smlouvy. Věděl, že to může podepsat, protože při podpisu t Dodatku tam byl přítomen i pan Halášek a ten řekl, že to je v pořádku. S právníkem se před podpisy neradil. Na těch smlouvách nebylo nic v rozporného. Ekonomické hledisko neřešil, protože, byl pouze vedoucím organizační složky a společnost řídil pan Malý. Bylo mu to podáno, že podepisuje něco, co je výhodné. Skladování v Německu nebylo nevýhodné, a co se týče ropných nádrží, tak pan Malý pracoval na nějakých obchodech s ropou. Částka 5 mil. Kč měsíčně za prázdnou nádrž svědkovi připadala jako investice. Původně se mělo naskladnit 118 mil. litrů nafty a tomu odpovídala i částka. Ve skutečnosti se naskladnilo potom jenom 70 a něco. Smluvní ujednání byla naplněna, protože to byla smlouva na dodávku, že VG naplní do Německa 118 mil. Byl posun v dodávkách, takže se zpozdily dodávky nafty. Když to Správě oznámili, Správa to akceptovala a po novém roce přišla žádost ze strany SSHR, aby nepokračovali v naskladňování nafty do Německa, že Správě byly sníženy rozpočty ze strany státu. Pro VG to nebylo moc dobře, ale když přišla tato žádost, pan Malý řekl, že by bylo dobré Správě vyhovět a naskladňování bylo ukončeno. Po nějaké období nedocházelo k žádnému využívání kapacity v Nelahozevsi ze strany VG. Pan Malý pracoval na nějakých dalších obchodech pro budoucnost a tu kapacitu potřeboval

tam, kde jednal o nějakých dodávkách nebo obchodech s ropou. Potřeboval prokázat, že disponuje kapacitou, kam zboží může být dodáno. Pan Malý potreboval potvrzení, že s těmi nádržemi může disponovat, takže jednou nebo dvakrát pověřil svědka, aby vznesl dotaz na SSHR, jestli tím, že nájem těch nádrží platí, že mohou kapacitu taky využívat. Správa tenkrát odpověděla něco ve smyslu, že ty nádrže nejsou jejich, čili oni musí konzultovat tuhle věc s MEREM. MERO řeklo, že jestliže dá SSHR souhlas, tak oni s tím problémem nemají. Dopadlo to tak, že přišlo nějaké potvrzení, ani ano, ani ne. Na pokyn pana Malého svědek žádal ještě jednou a to už přišla odpověď ve smyslu, že to nejde natrvalo, že tam jsou nějaké údržby, rekonstrukce, a že v podstatě, jestli to VG chce s nějakým přerušáním časového intervalu nebo jestli to chce VG ukončit. Předtím, než napsali, jestli to chtějí ukončit, tak VG jednou žádala o ukončení, právě v reakci na první sdělení, že nebylo jednoznačně řečeno ze strany SSHR, že VG může ty nádrže plně využívat pro svoji dispozici. Svědkovi tenkrát pan Malý říkal, ať to ukončí, a tak napsali návrh a přišla odpověď, že se to zamítá, že to musí běžet dál. Výpovědi nevyužili, protože pan Malý stále ty nádrže chtěl, chtěl obchod uskutečnit, ale potreboval k tomu nějakou hmatatelnou záruku. Návrh na ukončení pronájmu byl spíše nátlak na to, aby získali to potvrzení. Svědek psal zmíněné dopisy a žádosti na pokyn pana Malého. Dopis ze SSHR, ve kterém bylo uvedeno, že bude probíhat revize a že SSHR navrhuje, buď přerušení nájmu na nějakou dobu, nebo ukončení vztahu, svědek předal panu Malému. Ten se trochu rozčílil a hodnotil to, jako když mu někdo chce znemožnit obchod. Po nějakém čase svědkovi řekl, aby odepsal, že to ukončují. Svědek ví, že přišel pokyn ze Správy, aby byl vztah ukončen a aby dále neposílali částku za nájemné a oni to dál nefakturovali. Bylo to někdy v roce 2013 po dopisu, který svědek napsal. Svědek si nevybavuje, jestli byl na jednání, kde by zástupci Správy sdělovali, jaké plány má Správa ohledně nákupu ropy, využití té skladovací kapacity, apod. Tato jednání byla pro organizační složku o ničem, svědek s ropou neměl nic společného. Se Správou svědek hovořil převážně o provozních a technických věcech, hlavně s panem Ing. B.. Možná, že se ho někdy v souvislosti s nádržemi ptal i na nějaký organizační proces. Když se naskladňovalo zboží do Německa do Kraillingu, tak hovořil s pracovníky ekonomického oddělení na Správě, protože se potreboval vypracovat model, jak se bude fakturovat, kdo komu a jak se bude odvádět DPH. Pana Ing. H. poznal jako ředitele, někdy se účastnil sezení, kdy byli předvoláni např. na vyhodnocení časové etapy, kde se hovořilo o tom, co má VG zlepšit, co je a není v pořádku. S panem Ing. Perutkou se setkali na SSHR, určitě byli při nějaké příležitosti představeni. Svědek si nevybavuje, že by spolu někdy jednali. Pana Ing. Páleníka neviděl nikdy v životě.

Správa posílala VG smlouvy, oni je podepisovali a posílali zpátky, a pak je podepisovali na Správě. Nevybavuje si, jestli se někdy stalo, že by někdy podepisoval smlouvu již podepsanou Správou, možná to byl nějaký obecný dodatek. Dodatků bylo několik. Byly to dodatky např. jenom ohledně úpravy cen, tam je možné, že to podepsal nejdříve někdo ze Správy. Svědek neví, proč je u podpisu pana Ing. Páleníka u posledního Dodatku datum 9. 4. 2013 a u svědkova podpisu je datum pozdější. Vysvětlení může být, že když byla smlouva poslána ze SSHR na VG, přišla nepodepsaná s nějakým datem a jestliže přišla 11., tak tam svědek napsal 11. a vrátil jim to zpátky. VG přišlo akorát oznámení, aby dále neplatili a dodatek jako takový na to nebyl vypracován bezprostředně po tom, co se dohodli, že nájem ukončí. Na to byl 2 nebo 6 měsíců poté Dodatek podepsaný panem Ing. Páleníkem. Smlouvy, které svědek

musel podepsat, chodily buď poštou na adresu společnosti, nebo se možná stalo, že je přinesl pan Malý, že tam zrovna byl třeba na jednání a přivezl návrhy smluv. Mohlo se stát, že se pan Malý dostal k návrhu smlouvy dříve, než svědek.

K předloženým Dodatům č. 14 (založeno na č.l. 1024 až 1026, 1027-1029) svědek uvedl, že dne 11. 7. 2012 se účastnil jednání ohledně úpravy smlouvy na toleranci naskladněné hmoty, evidenční stav, vyrovnaní stavu nafty motorové a k uzavření Dodatku na ochraňování. Jednání proběhlo po tom, co byla ukončena fakturace. Neví, z jakého důvodu Dodatek ze strany VG nebyl podepsán. Je to možné, že to mělo nějakou souvislost s tím, že se paralelně vyjednávala další část, týkající se navyšování a snižování zásob. Když šel svědek na to jednání, tak dostal instrukce ve smyslu „prosím Tě, řekni jim, když budou chtít, že v květnu, tak řekni do prosince“. Jak to mohl pan Malý vědět, neví. To, že byly další návrhy dodatku, to se občas stávalo. Byla jedna verze, svědek jí předložil panu Malému a ten pak řekl buď dobře, nebo špatně. Pan Malý vysvětloval, proč nechce, aby svědek ten Dodatek č. 14 podepsal, ale už si to nepamatuje. Neví, proč je ve finále podepsán podobný dodatek až za 9 měsíců. Už úvodní smlouvou bylo dáno, že Správa chce VG limitovat v navyšování a snižování zásob bez souhlasu. Měli volný pohyb do 10 000 a najednou měli jenom do 5 000. Bylo to špatně z hlediska toho, že se nemohlo víc kalkulovat. Tyto obchodní věci vyjednával pan Malý a přistoupil na vše, protože o tu spolupráci stál. K Dodatku č. 11 svědek uvedl, že ustanovení 8 říká, že VG bude hradit náklady za skladovací kapacity na ropu v CTE na tu uvolněnou skladovací kapacitu. Není tam uvedeno, že VG bude užívat tu uvolněnou skladovací kapacitu. Není tam uvedeno, že se jedná o pronájem, že Správa pronajímá něco VG. Je tam povinnost, že VG bude hradit náklady. Právo VG tady není. Proto byly psány žádosti, kdy pan Malý chtěl, aby mu potvrdili, že se to smí využívat. Asi si na to pan Malý vzpomněl až po uzavření smlouvy.

K dalším dotazům pak konstatoval, že byli žádáni Správou o odhalení vlastnické struktury, reagovalo se nějakým dopisem, ale klasickou strukturu nechtěla společnost nijak sdělit. Odpověď svědkovi nadiktoval pan Malý, zda to odpovídalo skutečnosti, svědek neví. Pro VG, pro českou organizační složku, zpracovával účetnictví pan Ing. Ladislav S.. V roce 2012 už probíhaly standardní maximální obměny. Původní naskladňování bylo ukončeno v první polovině roku 2011. Od té doby společnost samozřejmě mohla provozovat obměnovou činnost, tzn. obchodovat, ale to už nebylo naskladňování. To, jestli se vyskladnilo, naskladnilo, to už bylo v rámci obměn. Otázka doskladnění Kraillingu byla uzavřena v roce 2011, ale bylo to stále otevřené téma, protože VG nebylo umožněno to „doskladnit“, čili si možná pan Malý vzpomněl a řekl „hele zeptej se, jestli náhodou nedostali prachy a nepovolí nám uskladnit Krailling“. Pan Malý se dlouhodobě věnoval otázkám obchodu s ropou, z toho důvodu chtěl mít k dispozici kapacitu, za kterou byl ochoten platit. Svědek neví, jestli přímo osobně pan Halášek vyjednal něco důležitého na SSHR. V nějakém styku se Správou byl za představenstvo, ale co mohl svědek posoudit, tak to vždy pan Malý kontroloval. Jednou ve VG probíhaly akcionářské boje mezi panem Haláškem a panem Malým, pan Halášek tvrdil, že je akcionářem VG. S panem ředitelem H. svědek vůbec nejednal ohledně otázky ukončení „pronájmu“ v MERU. S panem Ing. B. se o tom určitě bavili po stránce, jak to provést. Ing.

B. byl ve stejné pozici jako svědek. Říkal, že si to musí domluvit další šéfové. Svědek určitě neurgoval, aby byl podepsán Dodatek č. 14.

17. **Svědék Mgr. Jan P.** vypověděl, že na SSHR pracuje od května roku 2004. Původně byl na pozici právníka odboru hmotných rezerv a to až do listopadu 2011, kdy došlo v rámci reorganizace k centralizaci právní služby a byl přerázen na oddělení legislativně právní. Později z tohoto oddělení vznikl odbor legislativní a právní. Tam byl až do června 2013, kdy se vrátil zase zpět na odbor hmotných rezerv, který byl později rozdělen a svědek přešel na odbor ropy a ropných produktů. V roce 2010 byl ještě zařazen jako právník odboru hmotných rezerv, což znamená, že zajišťoval právní služby daného odboru, tzn., posuzoval smlouvy, které odbor připravoval nebo které byly v rámci odboru uzavírány. Řešil i další právní služby, např. evidenci pohledávek vzniklých z činnosti odboru. Poté, co přešel na oddělení legislativní a právní, tak vykonával obecně právní činnost pro Správu dle pokynů nadřízených. Vzhledem ke své předcházející zkušenosti s problematikou odboru hmotných rezerv, měl primárně na starosti opět problematiku, kterou řešil tento odbor. Rozdělení práce nebo stanovení úkolů bylo plně v pravomoci vedoucí paní Mgr. Č.. Oba obžalované zná jenom z jejich působení na Správě. Od té doby je nikdy neviděl. Osobně se s panem Páleníkem nikdy nejednal, neúčastnil se žádného pracovního jednání, kterého by se pan Páleník účastnil. S panem Perutkou se setkali několikrát v rámci pracovních jednání. Když byl svědek právník odboru hmotných rezerv, tak se podílel na přípravě Dodatku č. 11. Na základě pokynů ředitele ve spolupráci s ostatními kolegy připravili jak tento Dodatek č. 11, tak i ostatní dokumentaci, která s celou operací, tzn. naskladněním skladu v Kraillingu Německu, souvisela. Smlouvu vyhotovoval svědek ve spolupráci zejména s panem Ing. B.. Pokud se týká čistě Dodatku č. 11 ke smlouvě o ochraňování, tak to primárně řešili oni dva. Obecně docházelo k rozšíření té smlouvy o to, že se rozšíří skladové kapacity o sklad Krailling, který měl být využit pro skladování nafty motorové a leteckého petroleje. V rámci Dodatku bylo také řešeno to, že společnost VG bude Správě hradit uvolněnou skladovací kapacitu v CTR MERO, která se uvolní v návaznosti na druhou smlouvu o obměně, kde došlo k vyskladnění ropy z MERA a zároveň na druhé straně naskladnění nafty motorového do skladu Krailling. Tím, že VG měla platit náklady za uvolněnou skladovací kapacitu, bylo myšleno to, že uvolněnou skladovací kapacitu VG může použít pro svoje potřeby. Neví, z jakého důvodu v tom ustanovení není nic o tom, že by VG mohla užívat tu nádrž, ale to ustanovení tímto způsobem vnímali. Svědek to vnímal jako pronájem a vnímali to tak všichni na Správě, kteří Dodatek schvalovali, tak i protistrana VG. Toto ustanovení tam bylo vloženo na základě podnětu VG, kdy oni přišli s tím, že v rámci své obchodní aktivity chtěli zahájit své obchody s ropou, a tudíž by se jim hodilo využívat pro svoje potřeby uvolněnou skladovací kapacitu. Vůle obou stran byla, že VG bude tu kapacitu využívat pro svoje potřeby. V té době se kontaktovalo MERO a řešila se problematika konkrétní fakturace za uvolněnou kapacitu. MERO odmítlo, aby uvolněná kapacita byla hrazena přímo ze strany VG, ale požadovalo, aby ji i nadále v souladu se smlouvou hradila Správa. MERO nemělo problém s tím, že si tam naskladní třetí subjekt.

Svědék neví o žádných žádostech, tlacích na to, aby byl pronájem ukončen. Pokud se VG s nějakou žádostí na Správu obracela, tak to končilo u odboru hmotných rezerv. Svědek nebyl

žádán o radu ohledně ukončení smluvního závazku ze strany VG. Obrátili se na něj kolegové z OHR, pravděpodobně pan Ing. K., který měl na starosti smlouvy o ochraňování s tím, že připravuje dodatek ke smlouvě o ochraňování se společností VG. Ten Dodatek měl řešit změnu limitů pro provádění obměny a v rámci toho od svědka chtěl radu, jakým způsobem vyřešit to, že pronájem byl již ukončen a jak to má v rámci dodatku zpracovat. Smluvní závazek k Dodatku č. 11 bylo možné ukončit v rámci toho ustanovení, kde bylo uvedeno, že v okamžiku, kdy Správa uvolněnou kapacitu bude potřebovat pro svoje potřeby nebo ji bude chtít pronajmout třetí osobě, tak uvedené končí. V úvahu by přicházela ještě dohoda, ale to nebylo vyjádřeno. O výpovědi to tam nebylo takhle výslovně uvedeno. Ustanovení o možnosti výpovědi a za jakých okolností lze vypovědět, se nevztahovalo na tento smluvní závazek. Ty výpovědi tak, jak byly v smlouvě o ochraňování nastaveny, se týkaly opravdu jenom ukončení smlouvy o ochraňování. Tak to svědek koncipoval. Důvodem, proč byla nastavena sedmiletá výpovědní lhůta, bylo, že to byl požadavek VG, chtěli mít jistotu, že po určitou dobu ta smlouva nebude ze strany Správy vypovězena. Sedmiletá lhůta se vážala jenom na Krailling.

S Dodatkem č. 14 se svědek setkal v roce 2012. Dodatek dostal prostřednictvím paní Mgr. Č. k připomínkám a zpracoval návrh stanoviska, který postoupil Mgr. Č.. To, co zpracoval, byl doporučující, nicméně byl to návrh stanoviska a bylo na Mgr. Č., jestli s tím bude souhlasit. Již neví, jestli s tím souhlasila nebo to nějak připomínkovala. Následně zjistil, že Dodatek v roce 2012 nebyl podepsán. Neví proč. Svědek navrhl označit předmětné ustanovení za obsoletní s tím, že v textu smlouvy bude dále vyznačeno jako vypuštěné. V rámci procesní opatrnosti uvedl, že smluvní strany konstatují, že vůči sobě nemají žádná nevypořádaná práva nebo závazky. V souvislosti s Dodatkem č. 14 svědek neobdržel pokyny přímo od pana Perutky nebo Páleníka. Referátník se vyhotovoval, když se uzavírala smlouva nebo dodatek ke smlouvě, který byl v gesci ať už místopředsedy nebo předsedy. Když se jednalo o smlouvu, která byla uzavírána v rámci odboru, podepisoval jí ředitel odboru, tak se referátník nedělal. Svědek nedokáže vysvětlit dvě verze Dodatku č. 14 v roce 2012. V případě, kdy byl právníkem odboru hmotných rezerv, se nikdy nevyhotovovaly dvě verze s tím, ať si předseda vybere. Stává se, že v případě, že se návrh smlouvy přepracovával, zůstávala v referátníku ta původní verze, aby bylo patrné kdo, co připomínkoval.

Smluvní povinnost VG byla ukončena po jednáních, následně to bylo potvrzeno korespondenčně. Takto to bylo svědkovi sděleno. Korespondenčně znamená dopis ze strany Správy, který informoval VG o tom, že kapacita bude využita pro Správu. Svědek se na vytvoření dopisu nepodílel. Dozvěděl se o něm až dodatečně, když připravovali dodatek. S ním se o dopise nikdo neradil. Dopis asi viděl v rámci Dodatku. K tomu, aby došlo k ukončení smlouvy, nebylo potřeba, aby VG na dopis nějak reagovala. Po předložení dopisu na č.l. 868 svědek upřesnil, že vzhledem k tomu, jak je dopis koncipován - je tam určitá alternativní možnost, bylo nutné, aby na to VG reagovala a vybrala z možností. Svědek si nepamatuje, jestli ukončení pronájmu byla iniciativa pana Ing. Perutky. Myslí, že to vyplynulo z jednání se společností VG, ale hlavně to mělo návaznost na to připravované usnesení Bezpečnostní rady státu. O tom, že pan Ing. Perutka ukončil ten pronájem, byl informován

ze strany kolegů z odboru hmotných rezerv. Určitě se to neřešilo oficiálně na nějaké poradě. Od paní Mgr. Č. o tom nic neslyšel.

Obě smluvní strany záležitost vnímaly jako pronájem, takže pojem „pronájem“ byl použit, aby to vysvětlil. Pojem „pronájem“ je v tomto smyslu nepřesný, protože Správa na základě smlouvy o ochraňování s MEREM tu kapacitu měla řekněme rezervovanou pro své uskladnění vlastní ropy, takže to užívací právo vyplývalo z této smlouvy, která je nepojmenovaného typu, takže asi by bylo přesnější používat pojem „podnájem“, ale každopádně smluvní strany to vždycky braly a bylo to interpretováno jako pronájem. Svědek předpokládá, že v případě, že by VG chtěla naskladnit nějakou svoji hmotu, na Správě se vyměnili všichni právníci a byl by k dispozici jen Dodatek č. 11, že by to na základě toho Dodatku povolili.

K dalším dotazům svědek uvedl, že neví, jakým úkonem byla přerušena fakturace za uvolněnou skladovací kapacitu ve vztahu ke společnosti VG. Fakturaci nikdy neřešil a nikomu neposkytoval informaci, co má nebo nemá udělat. Na SSHR byla dodržována služební hierarchie. Je vyloučeno, že by šel jako referent za ředitelem Správy s něčím, zvláště za období, kdy byl předsedou pan Páleník. Správa měla možnost užívat kapacity v MERU na základě smlouvy o ochraňování uzavřenou s MEREM. V souvislosti s Dodatkem č. 14 nezaregistroval informaci o tom, že jeho uzavřením by mohla být způsobena nějaká škoda.

18. **Svědék Ing. Pavel Švagr**, od roku 2014 předseda SSHR u hlavního líčení vypověděl, že povinnosti předsedy jsou dány zákonem. Úřad je poměrně složitý, agenda je rozmanitá, takže samozřejmě každý předseda, který nastoupí, tak se musí s úřadem seznámit. Svědek nastoupil na úřad v únoru 2014, kdy předtím došlo k odvolání pana generála Páleníka. Když úřad přebíral, tak na nástupní audienci byl jak pan generál Páleník, tak pan Ing. Perutka. S panem gen. Páleníkem se rozešli, Ing. Perutka zůstal ještě několik měsíců poté v úřadě a pak s kolegou Perutkou ukončili na Správě pracovní poměr. Kauza VG je jedna z těch stěžejních kauz, která svědka od roku 2014 do dnešní doby provází. Ta kauza má celou řadu větví a větvíček. Je to poměrně překerní kauza, která znamená celou řadu žalob. Někdy na podzim 2014 podali trestní oznámení na policii s cílem, aby došlo k prověření všech skutečností, které souvisí s kauzou VG, jestli nedošlo k poškození státu. Dneska se ukazuje, že samozřejmě došlo, velmi negativně svědek vnímá především chybějící množství pohonných hmot, které v Kraillingu chybí. Když svědek nastoupil, byl smluvní vztah se společností VG nastaven tak, že Správa měla s firmou VG uzavřenou tzv. ochraňovatelskou smlouvu, která spočívala v tom, že pro stát firma VG skladovala, ochraňovala, čili starala se o naftu motorovou v českých skladech a v německých skladech. Na podzim roku 2014 došlo k několika kontrolám, které zjistily problémy především v Německu. Pak přistoupili k vyskladnění v Česku a k poměrně složitým procesům v Německu a v prosinci 2014, se firma VG dobrovolně objevila v insolvenční.

K položeným dotazům svědek uvedl, že když nastoupil, tak nevěděl nic o historickém smluvním vztahu týkající se úhrady plateb za uvolněnou skladovací kapacitu v MERU ze strany VG. Na začátku si nevšiml, že v jednom z těch dodatků byla zakotvena právě ta smluvní povinnost plateb, protože na začátku smluvní vztahy detailně nestudoval, spoléhal na

právní oddělení. Následně si všechny smlouvy přečetl detailněji. Když se díval na dodatky, tak zjistil, že v souvislosti s naskladněním nafty do Německa v Dodatku č. 11 v roce 2010, byl uzavřený dodatek, který na jedné straně říká „Česko rozšiřujeme o Německo“ a v souvislosti s tím vzniká závazek platit Správě za nevyužitou skladovací kapacitu částku, kterou Správa jinak platila MERU. To je celkem logický a oprávněný požadavek. Svědek neumí říct, z jakého důvodu VG přistoupilo na to, že bude platit za prázdnou skladovací kapacitu místo SSHR. Tak jak je Dodatek uzavřen, tak v principu nepředpokládá, že by firma si VG uskladnila svoji vlastní ropu, nicméně teoreticky naskladnění možné je, ale za předpokladu, že by došlo k dohodě s firmou MERO. SSHR to absolvovala dvakrát v období roku 2015, 2016, kdy se do dočasně volné kapacity naskladnila ropa firmy Unipetrol. MERO hraje klíčovou roli, protože MERO je ten, kdo ropu do nádrží v Nelahozevsi dopravuje. Dodatek svědek vnímá tak, že to byla kompenzace nebo refundace. Pokud svědek hovořil v přípravném řízení o pronájmu, vnímal to jako nějaký slangový výraz. Pokud se bude hovořit čistě právně, tak se v Dodatku o pronájem nejedná.

Když svědek nastoupil, na Správě byla zvyklost, že k předsedovi na jeho podpis chodí spisy ne samostatně, ale že s tím spisem chodí příslušný sekční ředitel nebo ten, který předsedovi navrhuje ten spis k validaci. Je to otázka manažerského nastavení, svědek má raději, když má spis na stole samostatný a má čas se nad spisem zamyslet, zastavit. Jsou smlouvy, u kterých je z referátníku zřejmé, že tam nejsou nějaká dramatická rizika a v tu chvíli samozřejmě asi není potřeba všechna stanoviska tak detailně prostudovat. A pak jsou smlouvy, které je třeba přečíst detailněji. U původního systému jste museli mít stoprocentní jistotu, že podřízení se vyjadřují přesně, korektně, že oni si ten spis nastudovali a oni garantují věcnou správnost toho spisu.

K ukončení smluvního závazku společnosti VG ohledně plateb za nádrž mohlo dojít za situace, kdy se na tom obě strany dohodnou, tzn. písemným dodatkem. Pokud by byl dodatek v platnosti za působení svědka, tak jednoznačně platí, že kapacita ve firmě MERO je volná a pokud za ni platíte, tak potřebujete získat 100 000 tun ropy. Potřebujete tam tu ropu opět naskladnit. Kupovat 100 000 tun ropy za jednu miliardu je strategické rozhodnutí. V roce 2012 nebo 2011 bylo rozhodnutí BRS ropu koupit, ale v roce 2016 vláda rozhodnutí o nákupu zrušila. Když jdete do zakázky podle zákona o zadání veřejných zakázek, tak lze naskladnit teprve tehdy, když potenciální výherce uzavře smlouvu a začne reálně ropu naskladňovat do areálu. Volnou kapacitu potřebujete mít určitě už dřív. Pak je potřeba manažersky zvážit kolik je třeba času. Svědek by ukončil fakturaci v nejdříve možný okamžik, v momentu, kdy by vláda rozhodla o tom, že určí Správě úkol koupit ropu. V roce 2011 nebo 2012 se Bezpečnostní rada státu se určitě zabývala tématikou nákupu 100 000 tun ropy a hovořila o tom, že je potřeba ropu dokoupit, což souvisí s konečným rozhodnutím a v roce 2011, 2012, které říkalo, že by Správa měla pracovat na nákupu ropy. V roce 2016 Bezpečnostní rada státu vyhodnotila rozhodnutí jako obsoletní a rozhodla o tom, že rozhodnutí z roku 2011 ruší.

Je věcí MERA, jak si revize, údržby, opravy vyřeší v rámci ostatní své kapacity. Může dojít k dohodě, že SSHR je povinna nádrž vyklidit v případě, že ji potřebují vyčistit, nicméně do

roku 2010 byly všechny nádrže plné a MERO muselo taky nějakou údržbu a revize řešit a svědek nikdy od kolegů neslyšel, že by se kvůli údržbě nějaké nádrže nádrží Správy vyklízela.

K dalším dotazům svědek uvedl, že jméno Ing. H. svědkovi nic neříká, je podepsaný na některých dokumentech, které na Správě viděl, ale v momentě, když nastoupil na Správu, tak Ing. H. už nebyl zaměstnancem. Svědek za svého působení několikrát měnil organizační a podpisový řád. Na dotaz, zda by účtoval náklady VG i v době probíhající revize nádrže svědek uvedl, že za situace, kdyby tuto skutečnost postihoval smluvní vztah, tak by neúčtoval. Za situace, kdy smluvní vztah je postaven tak, jak je postaven, tzn. platba bez přívlastku, tak asi určitě ano. Do roku 2017 stát plnil povinnost ze směrnice mít 90 dnů průměrných čistých denních dovozů. Od roku 2017 díky růstu ekonomiky číslo neplníme. Evropská komise hovoří o minimu 90 dnů, ale státní energetická koncepce hovoří o tom, že bychom v nějakém horizontu měli jít až na 120 v České republice. Správa určitě permanentně navrhovala několikrát nákupy ropy, vždy byly nákupy odmítnuty. Správa vyzývala firmu VG průběžně a několikrát, aby firma VG označila vlastníka a VG nikdy nenapsala jasně, kdo je konkrétní vlastník firmy. Dodnes neví přesně, kdo je akcionář.

Kdyby nebyl uzavřen Dodatek č. 11, nedošlo by k naskladnění do Německa ani by nedošlo k vyskladnění ropy v ČR. Za situace, kdyby došlo k vyskladnění 100 000 tun ropy a současně k naskladnění v Kraillingu, bez smluvního ujednání Dodatku č. 11, Správa by neměla krytých zhruba těch 40-50 mil., protože by platila za kapacitu v MERU a současně za ochraňování v Německu, čili dvě platby místo jedné. Za kapacitu plus minus 100 000 tun ropy, se platí někde kolem 5 mil. Kč měsíčně za ochraňování, ať tam tu ropu máte nebo nemáte. Když ji máte, tak je to ekonomicky efektivní. Smlouva, která hovoří o obměnové transakci, hovoří o 100 000 tunách ropy, které se vzaly z MERA a o 118 000 kubíků nafty v Kraillingu, což je z hlediska dopadů do těch 90 dnů, plus minus stejný model. 18. 2. 2010 byl podepsaný Dodatek č. 11 a smlouva o obměně, který naskladňoval naftu do Německa a dával impuls pro možnosti vyskladnění těch 100 000 tun ropy. Ekonomicky, když pronásobíte těch 118 000, co mělo být naskladněno v Kraillingu x 32 Kč, tak to vyjde kolem 5 mil. Kč, čili je to plus minus stejné, co se se platilo za nádrží jakoby v MERU. Ekonomický dopad byl plus minus stejný, kdyby tam bylo 118 000.

Pokud se jedná o uplatněný nárok na náhradu škody, je to návrh, který vyšel z debaty věcného odboru, právníků a ekonomů. Správa vychází jako poškozená při výpočtu škody z doby 7 let, což je dáno tím, že v roce 2017 byl potenciální předpoklad ukončení smlouvy s firmou VG. V roce 2010, když byl uzavřený Dodatek č. 11, tak automaticky byla dána jakási kvazi výpověď smluvního vztahu s předpokladem roku 2017, pokud by nikdo nic neudělal. Doby 7 let Správa uplatňuje, i když je VG v insolvenční, zřejmě proto, aby platby mohly vystupovat jako pohledávka v insolvenčním řízení. Žaloba insolvenčního správce měla souvislost se smlouvou o ochraňování. Svědek neví, jestli přímo s Dodatkem č. 11, ale určitě se smlouvou s VG jako celkem. Podstata soudního sporu, který Správa vyhrála, byla v tom, že insolvenční správce napadnul vyšší skladovacích poplatků, které Správa platila v Německu. Požadoval po Správě něco kolem 60-70 mil. Kč. Při výpočtu škody se svědek spolehl na

názor právníků a podřízených, je to záležitost, kdy oni musí doložit podkladové materiály a rozpočtovou správnost.

19. **Svědčyně Ilona V.** vypověděla, že na Správě byla od února 2008. S pohonnými hmotami do činění přišla pouze, když zastupovala svoji kolegyni, která je měla na starosti. To bylo po dobu její dovolené, pracovních neschopností a v nouzových situacích. Vše až minimálně po půl, tři čtvrtě roce zapracování. VG svědkyně v té době na starosti neměla, protože to přebírala kolegyně Ch.. Za uvolněnou skladovací kapacitu přišlo interní sdělení od vedení konkrétního odboru prostřednictvím zodpovědného pracovníka tak, jak tomu bývalo ve většině případů. Ve sdělení bylo, že od data toho a toho se fakturuje společnosti ta a ta částka na základě podkladů, které byly přílohou interního sdělení. Neexistovalo, že by se vystavila faktura bez tohoto podkladu. Vzhledem k tomu, že za služby, pronájemy, apod. jako státní organizace nebyla SSHR povinna k dani, byly fakturace čistě bez DPH, takže tam byla nejjednodušší faktura. Jako fakturantky a hlavní účetní byly zodpovědné pouze za to, aby byly faktury v pořádku, aby všechno odpovídalo všem příjmům a výdejům, stavy, aby odpovídaly inventurám a za to, aby měli vše v souladu s metodikou, s účetními zákony a daňovými zákony. Nic ostatní nebylo v jejich kompetenci. Předmětem plnění při fakturaci společnosti VG byl pronájem skladovací kapacity. Svědkyni nikdo neřekl, že je předmětem fakturace pronájem skladovací kapacity. Dostala interní sdělení, tam převzala text a podle textu se to přebíralo. Žádné texty si samovolně nevymýšlely. Částka se odvíjela podle velikosti pronajaté plochy nebo těch kapacit. Ze začátku se fakturovala jenom ta část, která byla pronajata, pak větší část, pak ještě větší. Jednou za měsíc přišlo, co mají fakturovat, dokud se nepronajala celá kapacita. V okamžiku, kdy se pronajala kapacita celá, tak dostaly jedno interní sdělení, že se fakturuje nadále stejná částka. Faktury se přestaly vystavovat v okamžiku, kdy dostaly pokyn od svých nadřízených, že mají ukončit fakturaci. Nepamatuje si, jestli v pokynech odůvodňovali, na základě čeho se má fakturace ukončit. Co se týkalo pronájmu, tak ten musela ukončit svědkyně, protože měla na starosti smlouvy o ochraňování, respektive fakturaci smluv o ochraňování nebo vůbec agendy, která s tím byla spojena. K předloženému e-mailu od V. K. dne 2. 7. 2016 (založen na č.l. 902) svědkyně uvedla, že mail pravděpodobně dostala a takto mohl vypadat pokyn k ukončení fakturace. Tehdy to bylo tak, že jeden podpis k faktuře byl člověka, který fakturu vystavil, tzn. fakturantky. Druhý podpis byl obchodního referenta, který celou agendu zpracovával a měl kontrolovat po věcné stránce. Třetí podpis byl přímý nadřízený za to konkrétní oddělení nebo odbor. Čtvrtý podpis byl asi účtárna, nebo jestli to byl ještě někdo z vyšších vedoucích a pátý podpis byl hlavní účetní. Individuální příslib svědkyně chápala tak, že ta účetní operace je finančně kryta, že na ni má Správa peníze, že si ji mohou dovolit, že je to schváleno. Jestli to ale schvaloval někdo z ministerstva nebo někdo konkrétně na Správě, to neví.
20. **Svěděk Ing. Ladislav Zabo** vypověděl, že na SSHR nastoupil v únoru 2005. Žádost premiérovi Nečasovi o uvolnění ze zdravotních důvodů podal někdy v půlce října 2011. Agendu převzal po panu Žižkovi a předal ji panu Ing. Perutkovi. Ke smluvnímu vztahu mezi Správou a společností VG uvádí, že v počátku byl obrovský problém v rozpočtovém napětí výdajů. SSHR držela a snažila se držet závazek státu ve vztahu k mezinárodní energetické agentuře, tzn. držet 90 dnů pohonných hmot v rezervách. Na tyto mandatorní výdaje

scházely finanční prostředky od 300 milionů do 500 milionů Kč ročně. Při rozpočtu 2 miliard to nebyla malá částka. Hned první rok, když nastoupil, zjistil, že SSHR dluží ČEPRU 87 milionů Kč, a že schází asi 300 milionů Kč. Okamžitě se připravoval materiál do vlády, byl projednán ne úplně férově, protože navýšili příjmy a navýšili i výdaje. Pak VG, která už tam byla, než svědek nastoupil a ochraňovala pro SSHR pohonné hmoty, přišla s návrhem, že by uskladnila pohonné hmoty v Kraillingu a měla zájem o nádrž v Nelahozevsi. Podle usnesení vlády byla SSHR povinná za tuto nádrž hradit MERU, bez ohledu na to, jestli tam měla kapku atd. Náměstek Makovec přišel s nápadem, že dobře, že jednak Správa potřebuje obměnit ropu za motorovou naftu a jednak, že uvolněnou nádrž budou hradit oni. To je Dodatek č. 11. Osobně se svědek na tvorbě Dodatku č. 11 nepodílel. To byla záležitost odborného útvaru, právníků a ekonomů.

K dotazům svědek uvedl, že ochraňování pohonné hmoty v Kraillingu bylo Správě nabízeno o 7 Kč na kubík levnější oproti ČERPU. Svědek to bral jako příležitost pro zlevnění nákladů u ČEPRA. Přípravu smlouvy ohledně Kraillingu chtěla Správa použít jako nátlak na ČEPRO, aby sami zlevnili. Přišlo mu neférové, že stát jako akciová společnost je dražší, než soukromá společnost. Okamžitě věc s ČEPREM projednal, byl připraven materiál do porady ekonomických ministrů a domluva byla, že ČEPRO zlevní. Proč nebyl materiál předložen a proč nebyl projednán, neví. V té době byla potřeba záměny, konkrétně ubrat ropy a přidat nafty. Za Správu vyjednával smlouvy s VG kompetentní náměstek pan Makovec. V odpovědnosti pana Makovce bylo vyjednávat jak smlouvu o obměnění, tak smlouvu o ochraňování. Některé, nebo možná všechny smlouvy podepisoval svědek. Podepsat některé věci ale bylo i v kompetenci pana Makovce. VG chtěli umožnit, aby si do uvolněné kapacity naskladnila svoji hmotu. Se zástupci MERO o tom hovořili. Nerozlišovalo se, jestli VG měla platit za prázdnou nádrž nebo eventuálně i za nádrž, do níž by si uskladnila svoji hmotu. Správa byla povinna platit MERU. Počítalo se, že to bude pronájem, že si VG naskladní, když bude chtít. Nepotřebovali souhlas MERA, byla to čistě skladová kapacita SSHR podle rozhodnutí usnesení vlády. Zpracovatelem smluvního vztahu byla zodpovědná sekce pohonných hmot, bylo to v gesci pana Ing. Makovce. Svědek nedostal informace, že by byly se společností VG problémy. Vlastnickou strukturu VG svědek neznal, to chtěla Bezpečnostní rada státu. Proto je požádal a oni poskytlí vlastnickou strukturu, kterou svědek poskytl jak premiérovi, tak ministrovi financí a Bezpečnostní radě státu. Bylo to v době, kdy smlouva již byla uzavřená. Svědek jednal s nějakým zástupcem VG. Byli se podívat, jak vypadá ten sklad. Byl to bývalý sklad v Bundeswehru napojený na centrální produktovod. Tam viděli výhody, protože kdyby byly problémy s pohonnými hmotami a Rusko „zavřelo kohout“, mohl se obsah dostat i z „venku“. Bylo i doporučení, že Správa by měla diverzifikovat uskladnění zásob. Dokladovali i Bezpečnostní radě státu, že ČR není jediná, která drží pohonné hmoty v jiných zemích. Když svědek podepisoval smlouvy, tak řídil výhodností pro SSHR. Měli právní oddělení a byl nastaven systém, že než svědek něco podepíše, tak se k tomu musí vyjádřit právní oddělení, ekonomické oddělení a oddělení kontroly. Svědkovi není známo, že by si VG naskladnila nějakou hmotu do skladovacích prostor, asi jim nevyšel podnikatelský záměr. Indicie, že připravují nákup ropy a naskladnění ropy do kapacity byly, svědek měl informaci, že jednali v Polsku a v Rusku o dodávkách. Nepamatuje si, jestli požadovali po Správě povolení v souvislosti s nákupem ropy a

s možností naskladnit ji. Neví, požadovali za dobu působení svědka ukončení smluvního závazku ve vztahu k uvolněné skladovací kapacitě. Později slyšel, že by to chtěli ukončit. Pronájem by se ukončil jednáním a oboustrannou dohodou, kdyby Správa nádrží potřebovala. Kdyby SSHR měla v plánu nakoupit ropu, tak by musela s VG okamžitě jednat o ukončení smlouvy, protože se nádrž musí vyčistit a pak se může naskladnit. Nákup pohonných hmot je delší proces. VG by nádrž nemohla užívat v době revize a čištění nádrže. Jejich smluvní závazek by se řešil tím, že nejdříve by se musel ukončit a pak by se mohla dělat revize. Za působení svědka se nejednalo o ukončení pronájmu na základě popudu VG či z důvodu, že by Správa chtěla skladovací kapacitu použít. VG by nemohla naskladnit tu hmotu, aniž by o tom MERO vědělo. Správa by musela vyjednat u MERA, jak to proběhne

K naplnění smlouvy ohledně naskladnění 118 000 m³ nafty motorové v Kraillingu nedošlo, protože byly výtky ke společnosti VG a svědek se rozhodl, že do doby, než se vyjasní akcionářská struktura, tak Správa pozastaví další naskladňování. Svědek dal i pokyn ke snížení stavu, co již byl. Finanční prostředky na ochraňování celých 118 000 m³ byl také problém, museli by jít do vlády a žádat finanční prostředky. Svědkovi byla představena vedoucí jména z VG. U podpisu dvou důležitých smluv byl pan Novotný a pan Rostislav Halášek.

V době svého působení svědek spolupracoval s panem Perutkou velice krátce. Do Správy se vrátil, když byl v lepším zdravotním stavu, jako poradce pana Ing. Perutky, a to do konce května roku 2012. V květnu 2012 svědek nevěděl, že Správa uvažuje o ukončení pronájmu nádrže ve vztahu k VG, spíše se mu vybavuje, že VG tlačilo, aby se to ukončilo. Jaké další plány SSHR měla nebo neměla, nebo nákup pohonných hmot, to už neví. V období před smlouvou s VG se SSHR podařilo dobře nakoupit ropu, ale potřebovali to zaměnit za motorovou naftu, takže se docela hodila nabídka VG. Bylo spočteno, že SSHR na tom nemohla tratit a neměla tratit. Odborníci posoudili a spočítali, jakým způsobem se určí cena, za kterou se ta ropa prodá VG. Těsně před odchodem svědka byla na Správě NKÚ. Nebyl průšvih, dokonce gratulovali, že Správa dopadla lépe, než bývalé Ministerstvo financí. Když Ing. Perutka nastoupil do funkce, tak ho svědek upozornil, že se společností VG jsou problémy, aby si dal na ně pozor. Ředitele odboru hmotných rezerv a vedoucí oddělení legislativně právního, svědek považoval za odborníky, kteří znají danou problematiku.

21. **Svědčce Ing. Jitka H.** vypověděla, že na správu nastoupila v roce 2008. Od 1. 1. 2009 byla jmenovaná ředitelkou ekonomického odboru. Funkci zastávala až do roku 2013. V současné době je zaměstnaná jako vedoucí oddělení auditu. V době, kdy zastávala funkci ředitelky ekonomického odboru, měla na starosti záležitosti, co se týkaly rozpočtu. Měli pod sebou centrální účetnictví, dílčí účetnictví dělali jednotlivé útvary. Co se týkalo naskladňování, vyskladňování, vyúčtování úroku, sankcí, tak to dělaly účetní na jednotlivých odborných útvarech, do jejichž kompetence ta činnost spadala. Společně projednávali nejdůležitější otázky, zejména rozpočtu. S ukončením fakturace za pronájem nádrže, se svědkyně seznámila, až když šla na podání vysvětlení. Rozpočtované příjmy byly naplněny, takže to nebylo vidět. Při soupisu hospodaření si ničeho nevšimla.

K položeným dotazům svědkyně uvedla, že až na policii se dozvěděla, že platby z pronájmu přestaly být odváděny do rozpočtu, ale to už nebyla na ekonomickém odboru. Z pozice ředitelky oboru byla odvolaná Ing. Perutkou, důvody vědět nechtěla. Běžné porady vedení, které byly uskutečňovány na Správě každých 14 dní, byly porady užšího vedení asi pěti šesti ředitelů odborů a náměstků. Porady vedl předseda. Nevzpomíná si, jestli se ukončení smlouvy o pronájmu té nádrže, resp. ukončení fakturace na poradě řešilo. Ukončení fakturace nespadlo do kompetence svědkyně a nebyla šance to zjistit. Ekonomický odbor nevěděl o tom, že je výpadek z konkrétního titulu. Pokud mu to odborný útvar neřekl. Na mimorozpočtovém účtu peníze byly, jednalo se o částku 1,5 miliardy korun. V roce 2012 byli na Ministerstvu průmyslu a obchodu a jednalo se o nákup 100tis tun ropy. K listině založené na č.l. 1012 svědkyně uvedla, že se jedná o finance u mimorozpočtových účtů správy. Z obměn, rotací a prodeje byly příjmy, ale zase byly vydání v té samé částce. Spočítala se částka 1mld 239. Je mezitím časový okamžik. Nejdříve se vyskladnilo, a poté se naskladnilo. Mohly to být odměny v té naftě nebo v pohonných hmotách. Ke dni 3. 10. 2011 byla na mimorozpočtových účtech částka 2mld 326. Pokud by vše proběhlo dle uvedené tabulky tak by na začátku roku 2012 zůstala částka 1mld 435. Jde o předpoklad vztahu na mimorozpočtovém účtu na přelomu roku 2011-2012. Ke sdělení ekonomického odboru (založeno na č.l. 1073) svědkyně uvedla, že dokument připravovala. Z OHR poslali referátník a řekli, že chtějí nakoupit ropu a ekonomický odbor se měl vyjádřit, co to bude znamenat po finanční stránce. Nechtěli vědět, jestli na to jsou prostředky. Ze stanoviska plyne, že to bude znamenat vypovězení nádrže a výpadek příjmu. Referátník byl už jako dodatek původního referátníku a odbor neměl prvotní informace, až ty druhotné. Úroky, které plnily příjmy státního rozpočtu, nebyly tak veliké, aby měly dopad na plnění příjmu, který měli stanovený v rozpočtu. Kdyby došlo k výpadku plateb za ten pronájem, tak by to ty úroky nenahrazovaly a nebyl by splněn rozpočet.

Ze společnosti Viktoriagruppe zná svědkyně pana Haláška, je to osobní přítel, ale neviděla se s ním od r. 2012. Seznámili se na společenských akcích. Zná ho z doby, kdy ještě nepracovala na SSHR. Pana Haláška v sídle SHR nikdy nepotkala, nevěděla, že tam docházel. O jeho vztahu ke společnosti Viktoriagruppe se nikdy nebavili. Svědkyně se neangažovala při jednání pana Haláška s Viktoriagruppe. Žádné schůzky mu nedojednávala, neví, že by měl něco společného se Správou.

Smlouvu o pronájmu nádrže viděla svědkyně, až na PČR. Účetní podléhaly řediteli odboru. Ředitel odboru měl odpovědnost. Předseda Správy mohl rozhodnout o všem, tedy i o fakturaci. V letech 2011-2012 se nejvíc se obchodovalo s ropou a ropnými produkty. Rozhodujícím příjmem na účtu číslo 3949 byl prodej a nákup nafty, ropy, leteckého petroleje. Pronájem ale vůbec nesouvisí s účtem 3949. Největší rozpočtové nedaňové příjmy byly z prodeje nepotřebného majetku, z úroku mimorozpočtových účtů, z prodeje nepotřebných zásob, z nájmu, včetně cca 4 mil. korun měsíčně od společnosti VG za pronájem skladovací kapacity CTR Nelahozeves. Utržené peníze z pronájmu té nádrže byl odvod do státního rozpočtu. Nemohly se využít jinak, to samé ani úroky

Svědkyň se setkala se s tím, že nebyly prostředky na ochraňování v plném rozsahu. Ochraňování byla služba, která se hradila z rozpočtových prostředků. Musela se dělat rozpočtová opatření v rámci jednotlivých útvarů Správy, a pokud nestačily prostředky Správy, tak se šlo jednat na ministerstvo financí. Správa pohledávek patřila do příslušnosti jednotlivých odborů. Pohledávky, jako nakládání s pohledávkami, patřilo do kompetence jednotlivých odborů. Ve zprávě o hospodaření, rozpočtového plnění a vývoji finanční situace, kterou svědkyně kolegiu předkládala (založeno na č.l. 2146 a násl.) je na čísle listu 2 pod bodem 5 vztah pohledávek a závazků a v příloze č. 8 přehled pohledávek nad 500 000Kč. Tabulku, kde jsou zahrnuty všechny odbory, sestavovali na ekonomickém odboru. Svědkyně jednala s Ing. Páleníkem o činnosti ekonomického odboru, byla členkou porad vedení, účastnila se jednou za týden, jednou za čtrnáct dní, jako jediný a hlavní ekonom. O nějakém problému ve vztahu k VG Ing. Páleníka neinformovala. Každý týden došlo ke sledování stavu mimorozpočtových účtů, každé pondělí s výhledem na 14 dní dopředu. Ing. Páleník to měl jako předseda Správy k dispozici.

22. **Svědék Ing. Jan H.** ve své výpovědi uvedl, že na Správu nastoupil v březnu 2013 do pozice ředitele odboru hmotných rezerv. Později byla tato pozice rozdělena na dva odbory, na odbor, který se staral o potraviny a odbor, který se staral o ropu a ropné produkty. Svědek nadále zůstal v čele odboru ropy a ropných produktů až do března 2015, kdy na vlastní žádost pozici opustil a ze Správy odešel. Co se týká prázdného zásobníku v Nelahozevsi, tak tato záležitost vznikla ještě předtím, než přišel, nicméně se s tím ve, své pozici, často potkával, protože všichni, kteří fungovali kolem ropy, věděli, že existuje úkol bezpečnostní rady státu z poloviny roku 2012, že má Správa nakoupit 100tis tun ropy a na tomto úkolu pravidelně pracovali až do svědkova odchodu v roce 2015. Za tu dobu vznikla spousta podkladového materiálu, referátníku, kde popisovali různé varianty nákupu, i podle toho jak byly výhodné ceny na světových trzích. Materiál ještě za pana Perutky odešel i do externího připomínkového řízení. Svědek si pamatuje dvě stanoviska, která přišla, od Ministerstva průmyslu a obchodu a od BIS, kde doporučovali, jaký typ ropy se má nakoupit. Nikdy ale nenastala shoda na tom, jaký typ ropy se má nakoupit, ti kdo do toho měli něco říct, se různili, někdo preferoval ruskou, někdo sladkou, někdo směs. Za působení svědka nikdy nebylo rozhodnuto, jaká se vlastně nakoupí. Cela ta záležitost byla z neznámého důvodu uměle zdržovaná. Až po odchodu se svědek dozvěděl, že pan předseda Švagr, zhruba týden po svém nástupu poslal na MPO dopis, ve kterém žádal zrušení toho úkolu bezpečnostní rady státu a požadoval zrušení nákupu těch 100 000 tun ropy. Důvod byl, že Správa ropu nepotřebuje a že na to nejsou peníze. Dle svědka oba dva tyto důvody nejsou pravdivé. Správa 1,6 miliardy měla na mimorozpočtovém účtu v dolarech a měla je na to připravené. Správa také několik let otevřeně deklaruje, že neplní limity zákona ropné hmoty, takže ropu potřebuje. Nákup ropy je záležitost půl až tři čtvrtě roku a pokud chcete nakoupit kvalitně a za dobrou cenu, musíte mít ropu kam umístit, a prázdná nádrž se nedá sehnat ze dne na den. Smlouva o pronájmu celého areálu nádrží byla v podstatě investice do toho areálu, takže to brali v podstatě tak, že ať nádrž je nebo není prázdná tak platí pořád stejně. Všichni se báli toho, že by nastal stav, že do nádrže dá hmotu firma Viktoriagruppe a pak to nebudou schopni vyčistit a připravit, což by byl velký průšvih, který by stál strašné peníze. Za svědkova působení na Správě se tedy nikdy nepokusili nádrž pronajmout, obsadit, protože

všichni, co se kolem ropy pohybovali, pořád žili v tom, že úkol nákupu ropy existuje, nikdy se nedozvěděli, jestli byl nebo nebyl zrušen.

K dotazům svědek vypověděl, že o důvodech ukončení toho pronájmu ve vztahu ke společnosti VG se dozvěděl od pana **B.**, vedoucího oddělení pohonných hmot. Po nástupu na Správu svědek smlouvy hledal, chtěl si je nastudovat, viděl je, dokonce požadovali s bývalým vedením, aby se na smlouvy udělal externí právní audit. Svědek byl na poradě informován panem Peroutkou, že požádal na ministerstvu průmyslu a obchodu ministra Kubu, ale tam to bylo zamítnuto, takže se museli spolehnout na právníky Správy. Tam už to bylo složitější, protože smlouvy předtím vytvářeli, tak neměli moc důvod do nich zasahovat.

Za působení svědka nedošlo k definitivnímu ukončení smluvního vztahu s VG. Než odcházel, tak se aktivně podílel na vyskladnění nafty od společnosti Viktoriagruppe v ČR. Už od roku 2014 měli signály, že se s Viktoriagruppe něco děje. Stalo se, že VG přestala platit, přestala fungovat. Když si VG ze skladu odebrala nějakou naftu, prodala ji, tak ji měla Správě zaplatit. V momentě, kdy by ji naskladnila, tak by Správa platila VG. VG se zřejmě dostala do insolvence a velmi rychle vyvázela z Chlumce nad Cidlinou věci ze skladu, naftu, letecký petrolej, ale už faktury nabyla schopna uhradit. Svědek se svými lidmi po nocích pokoutně vypouštěl nádrže, aby zachránili do posledního litru to, co bylo v Čechách. Nebylo to ukončeno žádnou smlouvou, nebo nějakým právním aktem, byla to hurá akce, zachránit všechno, zachránit státu co možná nejvíc peněz, pod dohledem celníků. Co se týkalo zahraničí, tak na to nedosáhli. Získat hmotu u VG v Německu se stávajícímu vedení také nepovedlo.

Za působení svědka probíhala technická inspekce nádrže v Nelahozevsi. Měla se očistit, připravit, aby se do ní mohla naskladnit ropa. Bylo asi ke konci roku 2013 nebo 2014, datum přesně nevím. Zaznamenal dopis, kde MERO sdělovalo, že se to povedlo, že nádrž je připravená. O čištění dalších nádrží jednali, protože docházela technická životnost. Žádné jiné skladovací místo v té době nebylo ani za cenu toho, že by se zvýšili náklady.

S panem Ing. Perutkou se znají pracovní zhruba od roku 1987, kdy svědek nastoupil na Správu zahraničních stavů ministerstva obrany, kde byli asi tři kanceláře od sebe, tam spolupracovali 2-3 roky. Pak se potkali až pár měsíců před květnem 2013, kdy svědka oslovil, že má personální nouzi a jestli by pro něj nechtěl jít pracovat na Správu rezerv. Ing. Perutka svědkovi nabídl zaměstnání, ale přijímal ho až pan Ing. Páleník. Tehdy se poprvé potkali.

Když svědek na Správu nastoupil, volný zásobník na 125tis tun nebyl používán. Důvod byl, že počítali s nákupem ropy a museli ji někam dát. Na druhou stranu pronajmout ten zásobník nejde, protože o něj nemá nikdo zájem, nikdo nemá potřebu skladovat ropu, za celou dobu se to povedlo na 2-3 měsíce panu Švagrovi, když Unipetrol nakoupil levnou ropu a potřeboval jí někam uložit. Zásobník je prázdný doteď a nikomu se nepodařilo ho pronajmout. Pan Perutka se snažil vyjednat snížení poplatku za prázdnou nádrž. Pan

Pantůček za MERO na to říkal, že to je splátka investice, že to snížit nemůže, že by shodil svoje akcionáře.

O nákupu ropy se uvažovalo proto, že existovaly materiály Ministerstva průmyslu a obchodu, které říkaly, že 90 dní je minimální hranice, nicméně že je žádoucí a je doporučeno evropskými orgány se dostat na 110 dní. Druhý důvod pro nákup bylo, že přepočtem dovozů, částky skákaly o den o dva, nahoru dolu, každé čtvrtletí, každý měsíc a Správa se nechtěla dostat na úplnou hranici. Další důvod byl, že existoval materiál, že se mají odprodat těžké topné oleje, které tvořily dva dny zásob, protože byly naprosto nevyužitelné a v momentě, kdyby se daly pryč, tak by tyto dva dny chyběly. Z čistě ekonomického hlediska se ropa nekazí, zásobník byl k dispozici, ochraňování nic nestojí. Za ochraňování benzínu, nafty platíte 40Kč za jednotku, a to je dost velký cenový rozdíl.

23. **Svědkyň Ing. Lenka T.** vypověděla, že na Správě pracovala jako správce rozpočtu. Činnost spočívala v tom, že spolupracovala na plánech finančních prostředků pro Správu na příslušný kalendářní rok. Dále řešila veškeré fakturace. Když přišly faktury, tak potom, co fakturu schválil příkazce, což byl většinou vedoucí oddělení, zkontrolovala, jestli příslušná faktura je v souladu s informačním systémem IRA, který na Správě byl. Zkontrolovala, jestli odpovídá částka, číslo čtu, daný subjekt, podpisové vzory. Pak odesílala fakturu k hlavní účetní, která provedla další úkony a zaplacení faktury. Tenkrát byla ředitelkou paní Ing. H.. Obžalované zná povrchně, protože nechodila na žádné porady. Informace o uvolněné skladovací nádrži si přečetla až na internetu. V průběhu své činnosti nezaznamenala, jestli se nádrž pronajímala společnosti Viktoriagruppe, a že se pronajímat přestala. Smlouvy, které svědkyně kontrolovala, byly v IRAPU, nebyly v registru smluv. Do IRAPU měli přístup všichni pracovníci. V poznámce byl krátký text, na co byla smlouva určena, třeba obměna nafty motorové. Byla tam částka, číslo účtu, účinnost smlouvy a IČO partnera.

K předloženému individuálnímu příslibu (založený na č.l. 1016) svědkyně uvedla, že to byla smlouva o ochraňování, čili běžné měsíční platby. Tabulku zpracovávalo oddělení, které mělo na starosti pohonné hmoty a to bylo nedílnou součástí individuálního příslibu, kdy na ochraňování měla Správa podle čísla smlouvy plánovanou nějakou částku. Svědkyně měla kontrolovat, že se bude platit dle plánu. Svědkyně zkontrolovala, že 51 milionů se bude brát z rozpočtové položky 5169. Jestli to byl měsíční individuální příslib, záleželo podle toho, jak byla koncipovaná smlouva. Někde se platilo pololetně, měsíčně, ročně. K předloženým listinám (založeným na č.l. 698-699) svědkyně uvedla, že je to obměnová smlouva na základě schváleného plánu nákupů a prodejů na příslušný rok. Svědkyně svým podpisem stvrzovala, že budou finanční prostředky k dispozici na účtu na ochraňování podle té smlouvy. Podpis na individuálním přípisu znamená, že tam jsou správně adresy, že jsou správně součty, i že stvrzuje, že SHR má k dispozici prostředky, aby je mohla zaplatit.

O tom, že byl eliminován příjem do státního rozpočtu, by ekonomický odbor vědět měl. Jestli by se k tomu vyjadřoval, to je otázka porad vedení. Svědkyně se k tomu jako správce rozpočtu vůbec nevyjadřovala. Nákupů bylo tolik, že tak není schopná se vyjádřit, jestli

věděla, že se plánuje nakoupit 100 000 tun ropy. Správcem závazků a pohledávek byl ekonomický odbor. Svědkyně neví, pokud by došlo k ukončení platby, přestala by chodit na Správu, kde všude se ta informace objevila, protože k ní se to nedostalo.

24. **Svědék Ing. Rostislav Halášek** u hlavního líčení vypověděl, že je spoluvlastníkem společnosti Viktoriagruppe od založení společnosti doposud. Ve VG byl ještě pan Malý. Struktura společnosti byla z určitých důvodů anonymní. Struktura společnosti je v současné době předmětem sporu svědka s panem Malým u soudu. Spory mezi akcionáři neměly vůbec co dělat s hospodářskou situací, resp. se vztahem spol. Viktoriagruppe a Správy státních hmotných rezerv. Svědek nikdy nebyl v orgánech spol. Viktoriagruppe. Za organizační složku spol. Viktoriagruppe jednal v inkriminované době pan Novotný. Veškeré činnosti v ČR byly předmětem organizační složky, kterou vedl pan Novotný. Svědek neměl nikdy nic společného s obchodní činností, pouze ze začátku, když se určoval vývoj společnosti, když zásobovala ČEPRO a začala vznikat spolupráce se Správou. Podíl vlastnické struktury byl 25% pan Malý a zbytek byla Mgr. Abbidová(dnes Reisová) a svědek. Čtvrtinový podíl na něj později převedla Mgr. Abbidová. Svědek na SSHR občas docházel, když tam měl jednání s ředitelem odboru panem H.. To bylo ohledně směřování spol. Viktoriagruppe, kontrola, jestli je všechno v pořádku ze strany SSHR a plnění organizační složky, jestli nejsou nějaké problémy. U zrodu smluv o ochraňování a u toho, když se ujednalo, že se bude skladovat v Kraillingu svědek byl. V té době kromě pana Petra H. jednal s tehdejšími předsedou SSHR s panem Ing. Zabem. V té době tam byl asi také pan Makovec. Žádné právní úkony svědek nikdy nečinil, ani k nim neměl oprávnění, protože za společnost jedná management. Svědek určitě nemá známé na ministerstvech, nic pro SSHR nezařizoval, ani to nesliboval. To, že má Viktoriagruppe k dispozici vyprázdňenou nádrž v MERU, svědek věděl, ale jaké byly podmínky, to neřešil. Viktoriagruppe měla uzavřený kontrakt, který se bohužel nenaplnil, se spol. Unipetrol na dodávky ropy v omezeném množství do ČR. V době, kdy Viktoriagruppe měla nádrž k dispozici, tak ještě dohoda o dodávkách nebyla naplněna, byla podepsána smlouva, nicméně podmínky nebyly naplněny. Určitě to nemělo souvislost s nepředpokládaným jednáním MERA nebo SSHR, to bylo ve vztahu Unipetrol a VG. Krailling byl zakoupen dávno předtím, než bylo jednání na SSHR, protože to byla strategická investice patnáct kilometrů od Mnichova. Svědek ví, že nějaký dodatek ke smlouvě o ochraňování byl, ale dodatky nepodepisoval. Dodatek č. 14 mu nic neříká. Na podrobnosti z vyjednávání VG se SSHR si nepamatuje. SSHR navrhla podmínky a VG je musela akceptovat. Spol. Viktoriagruppe měla asi povinnost hradit poplatek za uvolněnou skladovací kapacitu, ale neví, jak to bylo přesně ujednáno. S panem Ing. Páleníkem svědek nejednal, u pana Ing. Perutky si to nepamatuje, je možné, že se potkali někde na Správě, ale určitě ne v rámci jednání.

25. **Svědék Ing. Vlastimil Boura** vypověděl, že s představiteli SSHR panem Páleníkem a Perutkou osobně nejednal. Byl na nižší pozici v MERU. Byl sice členem představenstva a finančním ředitelem, ale na vrcholné úrovni jednal generální ředitel společnosti. Osobně jednal svědek s panem Ing. B. a H.. Projednávali věci, které se týkaly správy nádrží a ropy. Svědek měl jedno jednání s představitelem VG Lubomírem Novotným v březnu 2011. Cca v září 2010 se na MERO obrátili zástupci SSHR, že budou realizovat zápůjčku se spol.

Shodu s prvopisem potvrzuje Romana Mikulková.

Viktoriagruppe. Následně dostali oficiální pokyn a tzv. vyskladňovací příkazy ze SSHR, aby určité množství ropy převedli na spol. Viktoriagruppe. Nevěděl, kdy se má ropa vrátit, jak to s ní bude. To se dozvěděl v právě březnu 2011 od pana Novotného. Ten uvedl, že ropu vrátili jako pohonné hmoty do jiného systému SSHR a současně informoval, že budou mít zájem na další spolupráci. Jednak pronajmout si tu uvolněnou nádrž nebo přepravovat ropu pro SSHR. Svědek o tom informoval představenstvo a čekal na to, jestli se na ně oficiálně obrátí SSHR s nějakým podobným požadavkem. To se nestalo.

Situace v SSHR byla vždycky velmi napnutá, rozpočet velmi přísný a hledali vždy nějaké cesty, jak ty snížit náklady nebo zefektivnit svoji činnost. Takovéto zápůjčky ropy, příp. pronájem nádrže, mohly snížit náklady SSHR. Spol. MERO má se SSHR dohodovou smlouvu z roku 1994 na ochraňování a uskladňování zásob ropy pro stát a ta smlouva je platná do roku 2035. SSHR platí měsíčně za to, že vybudovali nádrže na ropu, která je jejich vlastnictvím. Skladují ji, vyměňují a ochraňují. O tom že SSHR měla uzavřenou další smlouvu se spol. VG, nebyli informováni, ale v podstatě je to nemuselo zajímat. Od SSHR dostávali vždy řádně zaplacenou za všechny nádrže, protože smlouva říká, že neplatí za objem ropy, který je v ní uskladněn, ale za kapacitu nádrží, kterou spol. MERO pro SSHR vybudovala.

K dotazům svědek uvedl, že MERU bylo známo, že nádrž je k dispozici SSHR, která za ní řádně platila každý měsíc a ani je nezajímalo, resp. nikdo je neinformoval, co s nádrží bude dál. Byli informováni o tom, že stát se snaží navýšit zásoby z devadesáti dnů na 120. K tomu byly řady jednání na bezpečnostní radě státu. Představitelé SSHR svědka informovali o tom, že se skutečně v roce 2011 předpokládá nákup 100 000 tun. To se nakonec nestalo, takže nádrž byla nadále prázdná až do konce roku 2014, kdy svědek skončil v MERU. Nádrž patří spol. MERO, která vznikla v roce 1994. Její hlavní poslání byla správa a ochraňování zásob ropy pro SSHR a příprava ropy pro české rafinerie. Nádrže se stavěly postupně a přímo pro SSHR. To nejsou nádrže, které by mohli použít na cokoliv nebo komukoliv, jenom pro SSHR. V ceně za ochraňování byla zahrnuta i ta stavba nových nádrží.

Tzv. inspekce a čištění nádrží probíhaly, v úzké periodě je bylo potřeba vyprázdnit, vyčistit, zkontrolovat veškerá zařízení, která v nich jsou. Nebyl žádný předpis na to, že je přesně potřeba po pěti, šesti, sedmi letech něco takového dělat, ale technický úsek věděl, že zhruba minimálně každých deset let je potřeba nádrže prohlédnout a vyčistit. Čištění a inspekce probíhaly tak, že museli dopředu informovat SSHR, že navrhuji vyčistit tu a tu konkrétní nádrž, která měla nejvyšší předpoklad, že už by bylo potřeba ji zkontrolovat. SSHR informovali zhruba minimálně půl roku dopředu. Se SSHR bylo dohodnuto, že se ropa použila pro České rafinerie. Když bylo potřeba čistit, tak se ropa odprodala pro České rafinerie, aby se uvolnila nádrž. Vyčištění nádrží trvalo osm až devět měsíců. Byl to složitý proces. Pak následovala zase postupné naskladnění nádrže. Čištění nehradila SSHR, ale MERO a paušál se tím nezvýšil. MERO má v podmínkách, že musí vybudovat nádrže a starat se o ně. Tyto věci SSHR nezatěžovaly, bylo pouze potřeba zjistit, jestli to neovlivní výši zásob zásadním způsobem. Svědek neví o tom, že by SSHR bez souhlasu a vědomí MERA poskytla volnou nádrž třetímu subjektu. Dočetl se, že byla smlouva mezi Správou a Viktoriagruppe, ale svědek o ní nevěděl. V MERU byli pouze informováni o tom, že ve prospěch SSHR mají

uvolnit ropu, což učinili a pak se pouze pídili po tom, kdy se naskladní zpátky, kdy se nádrž zase naplní. Nebyli informováni, že se nádrž poskytuje třetímu subjektu. Kdyby tak chtěla SSHR činit, ve smlouvě bylo uvedeno, že obě strany se musí informovat o případných změnách i o tom, pokud by chtěli využívat ty nádrže jinak. Nádrž nebyla poskytnuta VG z pohledu MERA, protože za ní pořád platila SSHR. Pokud by nastala situace, že by VG na základě smluvního ujednání se SSHR chtěla využít nádrž pro vlastní potřebu nebo k ochraňování hmot pro SSHR, bylo by to možné, ale muselo to být prostřednictvím SSHR. Nemohla se na MERO obrátit napřímo a chtít projednávat nějaké smluvní vztahy. Pokud by řekla SSHR, že požaduje, aby si tam VG naskladnila ropu, tak by tomu nemohlo MERO bránit. Naskladnění hmoty by určitě bez MERA nešlo, protože mají ropovody, které jsou navázány na Nelahozeves na nádrže. SSHR oslovila MERO s tím, že budou chtít naskladnit nějakou ropu a zajistit její přísun produktovodem s tím, že se předpokládá, že snad v prosinci 2011 bude naskladněno dalších 100 000 tun ropy právě do uvolněné nádrže a projednávali, jaké jsou k tomu potřeba předpoklady, jak ropu přesně nasmlouvat, jak budou vypadat přepravní cesty před ČR, co je třeba udělat. Když by před tím, než by byla naskladněna do nádrže sladká ropa, byla v nádrži ropa ruská, tak by muselo dojít k vyčištění nádrže. Motorová nafta se prakticky naskladňovat nedala, protože nádrže jsou příliš velké a motorová nafta je potřeba často obměňovat. Na naftu a benzíny je potřeba mnohem menších nádrží. Než se vyskladní např. 100 000 tun ropy, jsou to zhruba tři měsíce. Jde to postupně, takže v jednom měsíci se podaří 20 000, v druhém měsíci třeba 40 000 a takhle to trvá. Není to rychlý proces. Následně je možné 100 000 tun naskladnit během dvaceti dnů. Když se rozhodlo o inspekci a čištění nádrže, tak ji v žádném případě nemohl nikdo využít k uložení ropy. Mezi technickou kontrolou a čištěním je veliký rozdíl. V roce 2012 měla být provedena technická kontrola i čištění.

26. **Svědék Ing. Dušan Makovec** vypověděl, že na SSHR pracoval od roku 1992 do roku 2012. Vystřídal mnoho funkcí. Postupně dělal obchodního referenta a koncepčního referenta, pracovníka ropné bezpečnosti, vedoucího úseku ropné bezpečnosti, stal se ředitelem sekce SSHR, později náměstkem předsedy SSHR a ředitelem sekcí. Bylo za Ing. Zaba a předtím za Ing. Štraucha. Za vedení Ing. Perutky už byl pouze poradcem. Z funkce byl uvolněn v říjnu 2011 a v květnu nebo v červnu 2012 odešel úplně. S VG měli uzavřenou smlouvu na skladování v ČR, tu uzavírali svědkovi předchůdci. Předmětný dodatek podepisoval svědek a všechny důvody, které se k tomu váží, jsou zaznamenány v referátníku, který byl součástí tohoto dodatku. Referátník byl velice obsáhlý, obsahoval všechny ekonomické důvody. Byly to věci spojené s přepočtem zásob na ekvivalent ropy, které se započítaly v rámci EU nebo mezinárodní energetické agentury. Pro stát to bylo výhodné nejen cenově, ale z důvodu navýšení zásob. Co se týká předmětné nádrže, byla tím zvýšena efektivnost dodatku, pokud by stát platil za prázdnou nádrž, ztrácelo by to smysl.

K dotazům svědek uvedl, že na dodatku se podílel celý aparát zaměstnanců, od obchodního oddělení, až po předsedu správy, který referátník schválil. Svědek podepisoval dodatek v momentě, když to schválil pan předseda. Svědek byl účasten jednání se společností VG, ale jich mnoho. Na tom, co podepsal, trvá, ani dnes by na tom nic neměnil. V době uzavření nebyly žádné legislativní nebo ekonomické důvody, proč to nepodepsat. Neví, kdo vymyslel,

že společnost VG bude hradit náklady za uvolněnou skladovací kapacitu. Je možné, že to vymyslel svědek, ale nepamatuje si. Pamatuje si, že cena byla v Německu menší, než v ČR. SSHR určitě nenabízela protiplnění za placení VG za prázdnou skladovací nádrž. Je možné, že dodatek umožňoval, aby si VG naskladňovala nějakou svoji hmotu či dál pronajímat. Neví, jestli v dodatku bylo zakotveno užívání nádrže. Kdyby si VG naskladnila nějakou hmotu a SSHR s tím souhlasila, tak by s tím svědek problém neměl. Zda by byla SSHR ochotná souhlasit v době svědkova působení, neví. Nepamatuje si, že by VG chtěla něco naskladnit. Nádrž byla de facto volná, a pokud by tam stát dával svoji hmotu, tak ji využíval a platil by jí on. Úřad předával Ing. Perutkovi předávacím protokolem. Neznal ho, tehdy se seznámili. Ing. Páleníka viděl jednou v životě na pohřbu, asi před 4 roky. Ze správy odešel z důvodu, že dělal poradce p. Perutkovi, nezaznamenal zpětnou odezvu a nemělo to pro něj význam setrvávat. Vůbec neřešil placení nákladů na uvolněnou skladovací kapacitu ze strany VG. Smluvní dokumentaci vždy předcházely důvody, které dávali referenti. Pokyny se předávaly různě, jedna z variant byly porady. Druhá varianta byl písemný podnět. Referenti museli být v kontaktu se společnostmi, oni mohli mít podněty, snahu o snížení ceny za ochraňování. Referátníky se nedělaly pouze ke smluvním vztahům, ale ke směrnícím, předpisům, nařízení předsedy. Byl to dokument, který po všech stránkách, včetně právního pohledu, legalizoval postup, aby nedošlo v procesu k nějaké chybě.

Pokud byl dokument vyhotovován v rámci odborů s pravomocí toho odboru a nebylo třeba ho dát k nahlédnutí předsedovi a k posouzení na legislativně právní oddělení, tak se vyřešil v rámci odboru. Ekonomický odbor se vyjadřoval, pokud se jednalo o finance i pokud se jednalo o mimorozpočtové finance. K právní otázce se v daném případě, muselo napsat stanovisko oddělení legislativně právního. Odbor legislativně právní to buď schválil, nebo měl připomínku, ale to bylo zase u smluv, které měli dosah až k předsedovi. Když se měnila dodatkem původní smlouva, tak měli k dispozici všechny smlouvy, uložené v referátníku, nebo byly smlouvy a individuální přísliby naskenované a dostupné. Všechno měli k dispozici, když ne, tak si to vyžádali. Pokud nebyl referátník naplněn podpisy v rámci podpisového řádu, tak se to stornovalo. Pokud to šlo k předsedovi v rámci odboru, tak spis zůstal na odboru, byl tam centrálně vedený spisový řád. Pokud se věc týkala jednoho věcného záměru, tak to číslo jednací běželo od začátku do konce. Neví, proč jsou dva referátníky s různými řešeními, přitom jeden svědkem podepsaný. Když věc svědek neschválil, tak vyjádřil na titulní straně, co chce. Neví, jestli tak činili i předsedové SSHR. Pokud přišla žádost prostřednictvím dopisu, nemusel k tomu být vypracován referátník. Referátník nebyl potřeba ke všem rozhodnutím. Referátník byl součástí nějakého procesu, který vyústoval k nějakému řešení.

Ze společnosti VG svědek jednal s panem Vladimírem Novotným. Co se týká smluvního vztahu, tak s nikým jiným. Než podepsali smlouvu, tak jel svědek do Kraillingu a chtěl sklad vidět, zda technicky a parametrově odpovídá požadavkům. Bylo tam hodně zaměstnanců SSHR. Pan Novotný tam byl určitě také a ještě další Češi. O panu Haláškově slyšel, je možné, že se s ním setkal osobně. Na SSHR svědek jednal s mnoha lidmi. Ing. H. svědek znal 20 let, nastoupili spolu na stejné funkce jako referenti. Není si vědom, že by Ing. H. měl nějaké

nadstandardní vztahy se společností VG. Mnoho záznamů z jednání si svědek dělal pro sebe, byl na to zvyklý. Panu H. nedal pokyn, aby všechno zaznamenával. Referenti to takto nedělali.

Předmětnou smlouvu, kterou podepisoval pan předseda, musel připravit odbor hmotných rezerv. Svědek jí viděl a určitě ji parafoval, že s ní souhlasí, ale v kontextu celého referátníku. Protože odbor hmotných rezerv byl podřízený, tak, když to šlo k předsedovi, tak svědek požadoval, aby to šlo přes něj. Návrh smlouvy zpracoval Ing. Jan B.. Smlouvu měla několik genezí, určitě jí svědek 2x-3x vracel, dokud se to nedostalo do úrovně, se kterou byl spokojený. Dá říct, že se na smlouvě spolupodílel, že jí opravoval. Výraz „do 130 000“ tam dal svědek. Chápal to tím způsobem, že je to od 0 do 130 000. Alternativa při konstrukci smlouvy tomu tak odpovídá. Ta varianta byla z důvodu, „swapových operací“, kdy neplatíte dopravní náklady. Je to běžný způsob. Další alternativa je vyskladnit pomocí cisternových vozů. Pak tam je produktovod. Jednali o propojení produktovodu do ČR, ale to se nepodařilo. Letecký petrolej byl ve smlouvě napsaný, protože sklad Kraillingu byl napojen na Central Europe Pipeline System, tam běhá jen petrolej. Je to systém, který je napojen na vojenské letiště NATO a jedna z alternativ byla, že se tam dal uskladnit petrolej. O tom uvažovala SSHR. Svědek neměl pokyn či rozkazy snížit množství ropy a doplnit zásoby motorové nafty. Je lepší skladovat hotové produkty, ale ropa byla levnější na skladování. Trend v ČR byl 50% ropy a 50 % PHM a vycházel z požadavků Ministerstva průmyslu. Jiný aspekt byl, že chtěli, aby skladovali Russian Export Blend, ale chtěli skládat ropu přes IKL, která se dala zpracovat v Kralupech, tj. „sladká ropa“. Částečně chtěli nahradit ropu REB, ta se ale nedá zpracovat v Kralupech nad Vltavou. Skladovat zásoby mimo území ČR umožňovalo usnesení vlády, byla tam mezivládní dohoda s Německem. Byly nabídky a VG byli jediní, kteří měli zájem a sklad v Německu. Čepro bylo určitě v té době dražší. Cena, za kterou se ropa prodá, vychází z průměru, statistik. Cenotvorba těchto produktů se neustále mění a v rámci jednoho roku jsou velké výkyvy, proto je lepší vzít delší horizont.

Dodatek č. 11 svědek považuje za dobrý. Na základě tohoto dodatku si VG mohla naskladnit svou ropu, pokud by to SSHR odsouhlasila jako třetí strana. Nevyklučuje to možnost skladování VG za souhlasu SSHR. Okamžikem, kdy VG už nemusí platit, je naskladnění ropy. Než se ropa naskladní trvá půl roku. VG měla přestat platit v okamžiku, až by tam nějaká ropa byla. Domluveno to bylo tak, že se to bude domlouvat dalším dodatkem. Sladká ropa by se mohla naskladnit do nádrže, i když tam předtím byla ropa REB. Nádrž by vyčistilo MERO. Čištění nádrží se dělalo běžně, byl to technologický postup. Pokud je nádrž prázdná, tak se tam přečerpá jiná kapacita a vyčistí jiná nádrž, protože všechny podléhají zákonným lhůtám k čištění, takže MERO toho mohlo využít, že by se to tam vyčistilo. Naskladnit se mohlo, ale až po vyčištění. K ukončení povinnosti VG by došlo ve vztahu k dodatku určitě dalším dodatkem. Obsahem toho dodatku by bylo, aby bylo ukončeno placení. K ukončení fakturace by došlo po nabytí platnosti dodatku. Svědek se zástupcem VG neřešil otázku ukončení úhrady volné skladovací kapacity. V době, kdy byl ředitelem Ing. Perutka, tak spolu neřešili nákup ropy. Svědek mu předal funkci, udělali o tom zápis, a navštívil ho několikrát v kanceláři. Když je na dopise vrcholného představitele správy parafa, tak to znamená, že s tím ten pracovník souhlasí. Smlouva s VG nemusela být dle zákona o veřejných zakázkách, protože to byla obměnová smlouva.

K předloženému Referátníku č.j. 6333/11/SSHR – ukončení skladování nafty v SRN (založen na č.l. 2743 a násl.) svědek uvedl, že je možné, že k vypracování dal pokyn, byla to odpověď na mediální tlak. V každém případě referátník předal dál a neví, proč nebyl schválen, proč ten chybějící podpis Ing. Zaba. Ten k tomu svědkovi nic neřekl a za 14 dní byl svědek odvolán. U jednání byl právník Mgr. Pavel P.. Svědek předpokládal, že si předseda odborné stanovisko udělá sám. Stanovisko ekonomického odboru tam není proto, že to s tím nemělo nic společného. Šlo o záměr, ale to ještě není realizace. Kdyby to byla realizace, tak se to musí dostat do ekonomického odboru. Bylo běžné, že ve smlouvách bylo uvedeno, že výpověď lze dát až po 7 letech od účinnosti smlouvy. Tím se krylo podnikatelské riziko subjektu, který se SSHR přicházel do vztahu, nebylo to ojedinělé. Pokud na tom stát netratí, tak na tom není nic špatného. Kdo navrhl výpovědní lhůtu 7 let do předmětné smlouvy, svědek neví. Ve smluvním ujednání není o pronájmu hovořeno, je tam hovořeno o tom, že se jedná o využití kapacity třetí strany, která jde použít jako pronájem.

27. Kromě shora podrobně uvedených výpovědí svědků, provedl soud v rámci hlavních líčení celou řadu listinných důkazů, založených ve spisovém materiálu. Jednalo se zejména o následující listiny.
28. Referátník č.j. 03596/12-SSHR, včetně příloh: Informace, sdělení OLP a Dodatku č. 14, založený na č.l. 162-167. Jedná se o listiny předložené policejnímu orgánu obž. Ing. Perutkou. Referátník je označen jako „Dodatek č. 14 ke smlouvě o ochraňování SHR číslo 2004 0884 u společnosti VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft – o.s.“. Referentem byl Ing. K. a referátník schválili podpisem dne 1. 6. 2012 Ing. Milan B. (jako vedoucí Oddělení pohonných hmot), Mgr. Alena Č. (jako vedoucí Oddělení legislativně – právního), Ing. Petr H. (jako ředitel OHR) a dne 21. 6. 2012 Ing. Tomášem Perutkou (jako místopředsedou pověřeným řízením Správy). Ing. Perutka navíc tento referátník doplnil ručně psanou poznámkou „zahájit jednání s VG ve věci zrušení možnosti navýšení zásob bez předchozího souhlasu SSHR. Fakturu za pronájem nádrže v CTR od 1. 6. 2012 neodesílat“. V přiložené informaci, je uvedeno, že dodatkem se upravuje smlouva o ochraňování, kdy ochraňovatel může zvýšit skutečné zásoby motorové nafty bez předchozího souhlasu maximálně o 10.000 m³ (původně 20.000 m³). Dále jsou upraveny zálohy. Podstatná část informace pak hovoří o tom, že na základě písemné informace MERO, kdy v době od 1. 6. 2012 bude zahájena inspekce nádrže pronajaté dle bodu 8. článku VI. smlouvy o ochraňování, tento bod pozbývá platnosti a proto se znění uvedeného bodu ruší bez náhrady. Ve stanovisku OdLP ze dne 1. 6. 2012, pod kterým je podepsána Mgr. Č. a věc vyřizoval Mgr. Jan P. je uvedeno, že předložený návrh Dodatku č. 14 je plně v souladu s platnými právními předpisy a ODLP k němu nemá žádné připomínky. Následuje Dodatek č. 14 s č.j. 03564/12-SSHR, podepsaný Ing. Perutkou dne 3. 10. 2012. U zástupce VG Lubomíra Novotného pak podpis chybí. V bodu II. dodatku je uvedeno: „V souvislosti s ukončením pronájmu skladovací kapacity v CTR Nelahozeves ke dni 31. 5. 2012 se stává ustanovení odst. 8, článku VI. „Majetkové sankce a ostatní ujednání“ smlouvy obsoletní, a proto se smluvní strany dohodly, že se toto ustanovení ruší bez náhrady s tím, že v článku VI. smlouvy se bude u odst. 8 uvádět „Vypuštěno.“ Smluvní strany tímto prohlašují, že vůči sobě nemají žádné závazky vyplývající z ukončení pronájmu skladovací

kapacity v CTR Nelahozeves a dále prohlašují, že žádné takovéto závazky vůči sobě nebudou uplatňovat ani v budoucnu.“

K tomuto důkazu Ing. Perutka konstatoval, že pokud jde poznámku „fakturu za pronájem nádrže v CTR Nelahozeves od 1. 6. neodesílat“, byly dva důvody, které ho vedly k tomu poznámku učinit. V danou bylo naprosto zřejmé, že mu bude uloženo zásoby ropy do tankoviště v Nelahozevsi doplnit a zásobník v CTR Nelahozeves potřeboval mít volný a dále žil v hlubokém přesvědčení, že by postupoval protiprávně, pokud by požadoval platby za něco, co by nebyl schopen smluvní straně poskytnout k dispozici. Uvedl také, že tomuto referátníku nepochybně vznikly dva koncepty Dodatku č. 14.

Na č.l. 940-942 je pak založen nepodepsaný Dodatek č. 14 ke smlouvě o ochraňování SHR č. 2004 08084 č. j. 03564/12-SSHR doručený pod č. j. 07779/12-SSHR, který se shodný jako výše popsaný dodatek na č.l. 165, nicméně k této nepodepsané verzi obžalovaný Perutka uvedl, že kvartální způsob vyúčtování plateb za ochraňování považoval za nepřijatelný, protože standardem bylo měsíční vyúčtování, takže to vnímá jako důvod, proč á tento návrh Dodatku vznikl, ale proč nebyl nikdy uznán jako platný podpisem obžalovaného. Na č.l. 1043 je založen taktéž nepodepsaný Dodatek č. 14 s č. j. 03564/11-SSHR a na č.l. 1044 nepodepsaný Dodatek č. 14 s č. j. 07744/12-SSHR. Jedná se o kratší verze, patrně pracovní a nerealizované.

29. Dále soud provedl listiny předložené policejnímu orgánu Lenkou Ch.ou, a to sdělení Ing. H. za SSHR ze dne 27. 4. 2012 adresované VG – L. Novotnému na č.l. 415, kde je oznámeno zvýšení částky za uvolněnou skladovou kapacitu od 1. 4. 2012 z 39,62 Kč na 41,28 Kč za tunu. Sdělení – žádost o vystavení faktury Ing. H. ze dne 27. 4. 2012 (ve sdělení uvedeno patrně omylem 2011) adresované odd. likvidace - I. V. na č.l. 416, kde je žádáno o vystavování faktury pro VG za pronájem skladovací kapacity v CTR Nelahozeves od 1. 4. 2012 měsíčně až do odvolání na zvýšenou cenu 4.953.600 Kč. Dále pak e-mailová korespondence ze dne 2. 7. 2012 zasláná V. K. I. V. týkající se ukončení fakturace od 1. 6. 2012 na č.l. 417, kde je odkazováno na ustanovení II. Dodatku č. 14 s tím, že dodatek by měl být uzavřený do konce měsíce, a proto „se nebude od uvedeného data (1. 6. 2012) účtovat stanovený poplatek“.

Obž. Ing Perutka k uvedeným listinám uvedl, že dokumenty vypovídají o tom, že celá škála spolupracovníků, resp. podřízených, pracovala s informací, že k technické údržbě na zásobníku v CTR Nelahozeves dojde od 1. 6. do prosince 2012. Pracovali také s informací, aby dále platby po smluvní straně nepožadovali.

30. Soud provedl jako důkaz Smlouvu o ochraňování SHR č. 2004 08084 č.j. 1163/2004/OHR, včetně jejích Dodatků č. 1 až 10 (založenu na č.l. 649-671). Smlouvu podepsal dne 30. 4. 2004 Ing. Štrauch za SSHR a Mgr. Kamil Abbid za VG. Pro rok 2004 činila cena za ochraňování 28,40 Kč za tisíc litrů a měsíc + DPH. Případné změny smlouvy mají být prováděny formou písemných dodatků podepsaných oběma stranami. Dodatky pak měnily v průběhu času jednak cenu a jednak podmínky obměny nafty.

Shodu s prvopisem potvrzuje Romana Mikulková.

31. Podstatnou listinou je Dodatek č. 11 ke smlouvě o ochraňování SHR č. 2004 08084, založený na č.l. 672-678, který zcela nahradil dosavadní znění smlouvy ve znění dodatků 1 - 10. Dodatek č. 11 byl podepsán dne 18. 2. 2010, a to Ing. Dušanem Makovcem za SSHR (ukladatel) a Lubomírem Novotným za VG (ochraňovatel). Předmětem ochraňování dle dodatku je nafta v množství do 70.000 tis. l. v nádržích v ČR a do 130.000 tis. l. v nádržích v SRN. Dle ustanovení II./7. a 8. může ochraňovatel při provádění obměny bez předchozího souhlasu ukladatele snížit skutečné zásoby pod evidenční stav max. o 10.000 m³ a zvýšit max. o 20.000 m³. Cena za ochraňování byla stanovena na 39,40 Kč za tisíc litrů a měsíc + DPH v ČR a 32 Kč za tisíc litrů a měsíc + DPH v SRN. Ukladatel měl poskytovat čtvrtletní zálohu na ochraňování. Stěžejní je pak ustanovení VI./8., které zní: „Smluvní strany se dále dohodly, že ochraňovatel bude ukladateli hradit skutečné náklady za uvolněné skladovací kapacity na ropu v CTR v Nelahozeves ve výši 125.000 m³ a to po dobu pokud tuto skladovací kapacitu nevyužije ukladatel k uložení svého zboží nebo ji ukladatel nepronajme třetí osobě“. „Ochraňovatel bude výše uvedené náklady hradit na základě měsíčních faktur vystavených ze strany ukladatele.“ V závěrečných ustanoveních je pak uvedeno, že smlouva se uzavírá na dobu neurčitou, obecná výpovědní lhůta je 12 měsíců, výpověď musí být písemnou formou a že „pro skladovací kapacity v SRN platí, že smlouvu lze vypovědět až po uplynutí sedmi leté lhůty, která začíná běžet ode dne účinnosti tohoto dodatku č. 11“. Taktéž provedené Dodatky č. 12 a č. 13 ke smlouvě o ochraňování SHR č. 2004 08084 č.j. 02165/11-SSHR (na č.l. 679-683) řeší platební podmínky s tím, že v Dodatku č. 13 je konstatováno, že ukladatel neplatí za hmotu nad evidenční stav.
32. Dalším klíčovým listinným důkazem je Dodatek č. 14 ke smlouvě o ochraňování SHR č. 2004 08084 č.j. 01754/13-SSHR, založený na č.l. 684-686. Tato verze Dodatku č. 14 se částečně liší od dodatku, který byl popsán v odstavci 28. tohoto rozsudku. Má jiné č.j. a podrobněji rozebírá podmínky obměn a ochraňování. V projednávané věci nejpodstatnější část, týkající se skladovací kapacity v CTR však zůstala stejná a v bodě C) je stanoveno, že: „V souvislosti s ukončením pronájmu skladovací kapacity v CTR Nelahozeves ke dni 31. 5. 2012 se stává ustanovení odst. 8, článku VI. „Majetkové sankce a ostatní ujednání“ smlouvy obsoletní, a proto se smluvní strany dohodly, že se toto ustanovení ruší bez náhrady s tím, že v článku VI. smlouvy se bude u odst. 8 uvádět „Vypuštěno.“ Smluvní strany tímto prohlašují, že vůči sobě nemají žádné závazky vyplývající z ukončení pronájmu skladovací kapacity v CTR Nelahozeves a dále prohlašují, že žádné takovéto závazky vůči sobě nebudou uplatňovat ani v budoucnu.“ Dodatek byl podepsán dne 9. 4. 2013 Ing. Ondřejem Páleníkem, MBA, jakožto předsedou SSHR a Lubomírem Novotným za VG. V závěrečném ustanovení je uvedeno, že dodatek bude účinný od 1. 4. 2013.
33. Posledním dodatkem je Dodatek č. 15 ke smlouvě o ochraňování SHR č. 2004 08084, založený na č.l. 687-688, který byl podepsán dne 2. 10. 2014 Ing. Pavlem Švagrem jakožto předsedou SSHR, avšak podpis Lubomíra Novotného za VG chybí. Dodatek stanoví, že ukladatel je oprávněn stav zásob nafty snižovat až do úplného vyskladnění a v případě, že bude při kontrole zjištěno, že uložené množství neodpovídá evidenčnímu stavu, je ukladatel oprávněn požadovat doplnění, nebo náhradu v penězích.

34. Soud provedl také referátník č.j. 01090/10 SSHR k dodatku č. 11 a referátník č.j. 8032/09/OHR - návrh na obměnu ropy za naftu, sklad Krailling SRN, ochraňovatel VG, včetně příloh (založeno na č.l. 694-760). Referátník k obměnové smlouvě podepsal mimo jiné i Ing. Zabo, tehdejší předseda Správy. Stanovisko OdLP k návrhu smlouvy o jiných obchodech a Dodatku č. 11 je kladné. Přílohu tvoří dále dva individuální přísliby pro VG za obměnu ropy za naftu a za ochraňování. V příložené informaci je shrnuta situace a zdůvodněna potřeba spolupráce s VG s ohledem na úspory a rozpočtovou tíseň. Podmínkou obměny bylo převzetí placení úhrady nákladů za ochraňování placených spol. MERO, což VG jako jediná akceptovala. Výše měla odpovídat ročním nákladům na ochraňování, tj. 48.420.000 Kč. Dále je uvedeno, že je třeba zakotvit tuto povinnost v Dodatku č. 11, vydat písemný souhlas pro MERO s využitím uvolněné kapacity 125.000 m³ v CTR Nelahozeves třetí stranou. Přílohou je dopis Ing. H. ze dne 26. 8. 2009, ve kterém nabízí spolupráci při obměně společností Unipetrol, VG a Čepro. Dále je založen návrh smlouvy o obměňování, zpráva z kontroly lokality úložiště v Kraillingu, návrh smlouvy o jiných obchodech, návrh Dodatku č. 11 a mezivládní dohoda SRN a ČR o započítání zásob ropy a ropných produktů.
35. V dopisu spol. MERO ČR a.s. ze dne 6. 1. 2011 (založený na č.l.782-783), Vlastimil Boura rekapituluje Ing. Makovcovi jednání se zástupci Správy, kteří v tíživé finanční situaci, která Správě neumožní hradit v roce 2011 poplatky za ochraňování, navrhovali možnosti řešení situace. Jednak to mohl být pronájem kapacity v Nelahozevsi MERU a jednak možnost, že by VG, která má „dlouhodobě zapůjčenou k dispozici kapacitu jedné nádrže“, hradila poplatky přímo MERU. Pan Boura obě možnosti odmítl a navrhl např. posunutí splatnosti faktur.
36. V potvrzení SSHR pro VG z 30. 3. 2011 na č.l.784 je uvedeno, že VG disponuje od listopadu 2010 volnou skladovací kapacitou v CTR Nelahozeves.
37. Dopis Ing. Zabo adresovaný L. Novotnému ze dne 4. 5. 2011 č.j. 3315/11-SSHR, včetně referátníku a informace na č.l.785 – 787 obsahuje informaci, že na základě smlouvy č. 2010 0074/00 ze dne 18. 2. 2010 dosud chybí naskladnit 46.000 m³ motorové nafty a Správa navrhuje s ohledem na rozpočtovou tíseň jednat o ukončení smlouvy s tím, že se chybějící množství nenaskladní. Navrhl také uskutečnit pracovní jednání. Záznam o tomto jednání ze dne 10. 5. 2012 je založen na č.l. 788. Při jednání mimo jiné uvedl Ing. H., že VG nemůže počítat se vstřícnými kroky Správy, neboť VG dosud nedodala akcionářskou strukturu společnosti. Pan Novotný sdělil, že VG návrh Správy posoudí do 20. 5. 2011 a požádal o možnost zvážení změny provozování pronajaté nádrže s tím, že VG zašle možný návrh řešení. V návaznosti na předchozí dopis a jednání je založena na č.l. 789 dopis L. Novotného adresovaný Ing. Zabo ze dne 13. 5. 2011, kde uvádí, že VG vyjde Správě vstříc a dále navrhuje změnu provozování pronajaté nádrže, např. možnosti platby nájemného pouze za období, kdy je zásobník naplněn ropou, což by kompenzovalo penále za neodebranou ropu. V odpovědi Ing. Zabo L. Novotnému dopisem ze dne 27. 5. 2011 č.j. 3592/11-SSHR (založeno včetně referátníku a informace na č.l.791 – 793) sděluje, že změna možná není.

Dopisem ze dne 7. 6. 2011, č.j. 04206/11-SSHR (založen na č.l. 794) adresovaným Ing. Zabovi pak L. Novotný sděluje, že VG souhlasí s předčasným ukončením smlouvy č. 2010 0074/00 ze dne 18. 2. 2010.

38. Dopisem ze dne 29. 7. 2011 sděluje Ing. Makovec k žádosti Ing. Zaplatilka – ředitele odboru plynárenství a kapalných paliv MPO (založeno na č.l. 795 -796), že Správa předpokládá nákup 100.000 tun ropy z Ruské federace ve 3. nebo 4. čtvrtletí roku 2012. Na č.l. 928 se pak nachází sdělení od Ing. Perutky ze dne 28. 8. 2012, kde MPO sděluje, že v roce 2013 se nákup neplánuje, nicméně k realizaci schváleného nákupu ropy za rok 2012 může dojít na počátku roku 2013.
39. V korespondenci mezi V. K. a P. H. z 20. 9. 2011 (na č.l. 797-800) jsou řešeny možnosti výpovědi Smlouvy o ochraňování, resp. Dodatku č. 11.
40. Dopis L. Novotného adresovaný SSHR k rukám Ing. H. ze dne 22. 9. 2011 č.j. 06559/11-SSHR (založen na č.l. 801) obsahuje stanovisko VG k tématu pronajaté skladovací kapacity. VG uvádí, že s ohledem na záměr SSHR naskladnit na přelomu let 2011/2012 do předmětného zásobníku V CTR ropu, nemůže společnost VG dlouhodobě kalkulovat s obchodním využitím pronajaté kapacity a tím pádem je nucena přerušit obchodní jednání směřující k využívání zásobníku. Z tohoto důvodu VG navrhuje ukončení pronájmu a tím uvolnění kapacit pro potřeby SSHR v nejbližším možném termínu s platností od 1. 10. 2011.
41. V e-mailové korespondenci mezi M. B. a P. H. ze dne 4. 10. 2011, v příloze ve formě referátníku č.j. 6333/11/SSHR (na č.l. 807-817) se uvádí, že VG navrhuje ukončit pronájem k 1. 10. 2011, avšak doporučuje se návrh VG odmítnout a postupovat v souladu se smlouvou. V příloze e-mailů jsou dopisy pro MPO, Českomoravskou komoditní burzu Kladno a HRAPRAKO, kde je deklarován záměr nákupu 100.000 tun ropy v roce 2011 -2012. V podstatě totožná je pak e-mailová korespondence mezi M. B. a P. H. ze dne 5. 10. 2011. Z 11. 10. 2011 je e-mailová komunikace mezi Ing. D. Makovcem a Ing. L. Zabo, včetně přílohy ve formě upraveného dopisu ministru MPO (založeno na č.l. 827-829), kde se jedná o vypuštění části textu ohledně rizika soudního řízení u Evropského soudu. V e-mailové korespondence mezi Ing. T. D.em a D. Makovcem ze dne 17. 10. 2011, na č.l. 830-831 jsou uvedeny důvody, pro které by mohl VG dát SSHR k soudu při vyskladnění Kraillingu. Dle sdělení Ing. B. za SSHR na č.l. 2767 nebyl výše uvedený materiál, obsažený v referátníku č.j. 6333/11/SSHR využit a založen, jednalo se o koncept, a proto stejné jednací číslo bylo použito pro následující referátník. Jedná se o referátník založený na č.l 2743, popsáný v bodě 91. rozsudku.
42. Dopisy L. Novotného adresované SSHR k rukám Ing. H. ze dne 27. 10. 2011 č.j. 07379/11-SSHR a k rukám H. Havlíčkové ze dne 3. 11. 2011 (založené na č.l. 836-838) se týkají procesu vyskladňování nafty z Kraillingu, jakož i dopis SSHR (Ing. H.) adresovaný VG ze dne 21. 11. 2011 č.j. 7379/11-SSHR, kde je uvedeno, že realizace záměru se nepředpokládá.

Shodu s prvopisem potvrzuje Romana Mikulková.

43. Ve vyjádření V. K. ze dne 16. 2. 2012 k připomínkám MPO na č.l. 840-842, je konstatováno, že naskladněním 100.000 tun v CTR Nelahozeves, bude využita volná kapacita Správy, za kterou hradí VG 3.920.000 Kč bez DPH měsíčně. Tento poplatek je odváděn do státního rozpočtu, ale zároveň je z rozpočtu společnosti MERO hrazen Správou. Proto při naskladnění nedojde ke zvýšení nákladů.
44. Žádost VG o potvrzení souhlasu SSHR s přijímáním ropy v nádrži MERO ČR ze dne 16. 3. 2012 je založena na č.l. 843. Souhlas VG potřebuje, aby mohli získat potvrzení i od spol. MERO a jednat s dodavatelem ropy. Na to navazuje dopis SSHR (Ing. Perutka) adresovaný MERO ČR ze dne 23. 3. 2012 č.j. 2022/12-SSHR (založený na č.l. 846), ve kterém Správa souhlasí s využitím kapacity pro účely uskladnění ropy pro VG, přičemž ropa nebude ve vlastnictví Správy, poplatky s naskladněním bude hradit VG a Správa bude i nadále hradit náklady za ochraňování za celou kapacitu.
45. Další dopis VG (L. Novotný) adresovaný SSHR (Ing. Perutka) ze dne 27. 4. 2012 č.j. 02880/12-SSHR (č.l. 848-849) opakuje a aktualizuje dřívější požadavek, když VG uvádí, že s ohledem na záměr SSHR naskladnit koncem roku 2012 do předmětného zásobníku V CTR ropu, nemůže společnost VG dlouhodobě kalkulovat s obchodním využitím pronajaté kapacity a tím pádem je nucena přerušit obchodní jednání směřující k využívání zásobníku. Z tohoto důvodu VG navrhuje ukončení pronájmu a tím uvolnění kapacit pro potřeby SSHR v nejbližším možném termínu s platností od 1. 5. 2012. Navíc je žádáno o zvážení doskladnění kapacity v Kraillingu.
46. Ve sdělení Ing. H. adresované Ing. Perutkovi dne 4. 5. 2012 (založeno na č.l. 851) se podává, že s ohledem na žádost VG o ukončení pronájmu od 1. 5. 2012 navrhuje VG oznámit, že konečné stanovisko Správy k využití skladové kapacity obdrží do 30. 6. 2012. Pokud by se Správa rozhodla kapacitu nevyužít, navrhuje uzavřít dodatek, kde bude pronájem sjednán na dobu určitou. Pokud by se ale Správa rozhodla kapacitu využít, byť až koncem ledna 2012, je požadavek VG na ukončení nájmu k 1. 5. 2012 opodstatněný.
47. Sdělení MPO ze dne 4. 5. 2012, včetně připomínek na (založeno na č.l. 852-854), se týká materiálu Informace o souboru racionalizačních opatření pro zefektivnění činnosti SSHR. V připomínkách je mimo jiné uvedeno, že novela zákona 189/1999 Sb., o navýšení nouzových zásob ropy je teprve ve stádiu návrhu a není možné s ní počítat jako s hotovou věcí.
48. Dále byla provedena e-mailová korespondence mezi Ing. B. a P. H. ze dne 17. 5. 2012, včetně návrhu dopisu pro VG na č.l. 856-857, v návrhu dopisu Ing. Perutky L. Novotnému je uvedeno, že k návrhu na ukončení nájmu zásobníku se sděluje, že od 1. 6. 2012 bude na zásobníku zahájena kontrola technického stavu, která bude ukončena 10. 12. 2012 a od tohoto data může VG zásobník využít. Pokud by to pro VG bylo nepřijatelné, navrhuje se ukončit nájem zásobníku k 31. 5. 2012, a to uzavřením dodatku. Uvedený dopis s datem 28. 5. 2012 a podpisem Ing. Perutky je založen na č.l. 868, přičemž na následujícím listu je reakce

VG, které sděluje, že akceptují návrh SSHR na ukončení nájmu zásobníku k 31. 5. 2012 a jsou připravení podepsat příslušný dodatek. To potvrzuje i zápis z jednání SSHR a VG ze dne 11. 7. 2012 (č.l. 2181), kterého se účastnil Ing. B., Ing. K. a Lubomír Novotný.

49. Dopisem (na č.l. 858-859) ze dne 18. 5. 2012 MERO ČR sděluje SSHR (Ing. H.), že inspekce nádrže bude ukončena dne 10. 12. 2012 a pokud by mělo dojít k zahájení naskladnění k tomuto datu, je třeba závazné objednávky do 23. 11. 2012 u ropovodu Družba, resp. do 14. 9. 2012 u ropovodu TAL/IKL. Ing. Boura v dopisu uvádí, že děkuje za dopis, ve kterém Správa souhlasí s návrhem MERA na provedení inspekce nádrže, která je dočasně volná. V e-mailové korespondenci mezi V. Boura a P. H. ze dne 25. 5. 2012 je pak uveden přesný termín technické inspekce a oprav. Termín je stanoven na 1. 6. 2012 až 10. 12. 2012 (založeno na č.l. 860). MERO následně dne 20. 12. 2012 informuje, že náročný proces inspekce a oprav nádrže byl úspěšně realizován ve stanoveném termínu. Náklady činila 25 mil. Kč z prostředků MERO ČR (založeno na č.l. 949). Ing. Perutka na sdělení informace reaguje dopisem ze dne 4. 1. 2013 s tím, že potvrzuje plán Správy nákupu ropy v roce 2013 formou otevřeného výběrového řízení a dále uděluje souhlas s technickou inspekcí nádrže H09 (čl. 951).
50. E-mailová korespondence ze dne 8. 6. 2012 mezi P. H. a Ing. Perutkou, včetně přílohy ve formě Informace pro MPO je založena na č.l. 870-873. jedná se o podklady pro jednání s ministrem průmyslu a obchodu. Témata jsou doplnění zásob ropy, provedení nezávislých externích auditů i kontrola v Kraillingu.
51. Další listiny se sestávají z žádostí Ing. Perutky ze dnů 4. 5. 2012 a 11. 6. 2012 - předložení návrhu na doplnění nouzových zásob Úřadu vlády a BRS ve smyslu Směrnice Rady 2009/19/ES, včetně příloh (založeno na č.l. 876 – 895). SSHR navrhuje realizovat nákup 100.000 tun ropy („varianta I.“). V navazujícím dopisu č.j. 4113/12-SSHR ze dne 15. 6. 2012 (na č.l. 896-900) Ing. Perutka ministru MPO sděluje, že SSHR připravuje nákup 100.000 tun ropy, ale i tak bude zásoba cca 91 dnů a za ideální považuje zásobu na 100 dnů čistých dovozů. Na č.l. 901 je pak založeno usnesení BRS č. 8 ze dne 18. 6. 2012 k návrhu na doplnění nouzových zásob ropy. Předsedovi SSHR se ukládá realizovat doplnění nouzových zásob ropy a ropných produktů dle varianty 1.
52. E-mail zaslaný P. Malým Ing. Perutkovi dne 13. 7. 2012 (založen na č.l. 904-905), týkající se návrhu Dodatku č. 14 hovoří o tom, že VG by ukončení pronájmu ráda řešila samostatným dodatkem, a to z důvodu, že ke znění celého dodatku jak je navržen a tedy i k jeho obsahu co se snižování stavu nafty ve skladech VG týká, by chtěli jednat v době budoucí. Stejného dne pak P. Malý za VG navrhuje obměňování ropy ve skladech VG.

K e-mailu se vyjádřil obžalovaný Perutka v tom smyslu, že v přípisu se zračí neochota podpisu 14. dodatku. A to především z toho důvodu, že 14. dodatek kromě doložky, která vyhovovala společnosti VG, která znamenala ukončení plateb za nájem, obsahovala také ustanovení, která VG velmi nevyhovovala. Obžalovaný přípis z 12. 7. 2012 obdržel, nereagoval na něj a trval na jím vypracovaném znění dodatku č. 14, který posléze podepsal 3. 10. 2012, který ale zůstal opět bez odezvy. O této skutečnosti informován nebyl. Pokračovalo

to březnem 2013, vypracováním prakticky identického dodatku, který byl v dubnu 2013 podepsán.

53. Listiny založené na č.l. 907-922 se týkají komunikace SSHR (Ing. H. a Ing. Perutka) se spol. Transpetrol, a.s. z července 2012, konkrétně možnosti přepravy ropy ropovodem Družba z 31. 7. 2012 s ohledem na záměr nákupu 100.000 tun ropy. Následuje i poptávka uvedeného množství ropy u spol. HRAPRAKO z 18. 9. 2012 na č.l. 923-926, přičemž jako termín dodání je stanoven od 1. 12. 2012 do 30. 4. 2013. Žádost Ing. Perutky ze dne 16. 10. 2012 č. j. 6539/12-SSHR adresovaná Českomoravské komoditní burze Kladno (na č.l. 930) se týká možnosti nákupu ropy na burze za současného složení jistiny nebo poskytnutí bankovní záruky, přičemž zamítavá odpověď se nachází na č.l. 936. Nabídka spol. PARAMO a.s. ze dne 12. 10. 2012 na přepravu ropy je založena na č.l. 932 a odpověď Ing. Perutky na č.l. 933. Dle sdělení MERO ČR ze dne 1. 11. 2012 na č.l. 934 nemůže žádná třetí strana přepravovat bez aktivní spolupráce MERO ropu ropovody v ČR. Společnost HRAPRAKO však dne 16. 5. 2016 na dotaz PČR sdělila, že neevidují od října 2011 žádný požadavek SSHR na možnost realizace nákupu 100.000 tun ropy (č.l. 1350).
54. Žádost Ing. **B.** vůči VG ze dne 8. 10. 2012 č. j. 06398/12-SSHR o podpis dodatku č. 14 na č.l. 929 obsahuje sdělení, že se VG zasílá k podpisu Dodatek č. 14 a VG se vyzývá, aby po podpisu všechna vyhotovení dodatku zaslala Správě zpět k podpisu místopředsedy.
55. Na č.l. 938 se nachází žádost Ing. Páleníka ze dne 13. 11. 2012 č. j. 7183/12-SSHR předsedovi vlády ČR RNDr. Nečasovi, kde uvádí, že nákup 100.00 tun ropy bude proveden v roce 2013 a požádal o zařazení samostatného bodu na jednání BRS. Dopisem ze dne 27. 11. 2012 č. j. 7540/12-SSHR ministru MPO (založeno na č.l. 939) o výše uvedené žádosti informuje
56. Ze sdělení ministra MPO MUDr. Martina Kuby ze dne 12. 12. 2012 (založeno na č.l. 943-944) vyplývá, že MPO vítá jednání o zásobách ropy, které inicioval Ing. Perutka a považuje za nutné mít k dispozici ropu vhodnou ke zpracování v rafinerii Kralupy. Ing. Páleník odpovídá ministru MPO dopisem ze dne 7. 1. 2013 č. j. 8027/12-SSHR (č.l. 954 -961), kde SSHR nesouhlasí s názorem MPO, preferuje nízkosírné ropy a požaduje ve věci rozhodnutí vlády.
57. Jako důkaz byl dále proveden Referátník č. j. 01755/13-SSHR k Dodatku č. 14 ke smlouvě o ochraňování SHR č. 2004 08084 u společnosti VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft – o.s., včetně příloh: informace, konceptu či návrhu dodatku (podepsáno Ing. Páleníkem), sdělení VG ze dne 8. 3. 2013, stanovisko odboru legislativního a právního ze dne 20. 3. 2013, individuálního příslibu, výpisu z OR VG, dodatku č. 11, seznamu daňových skladů VG (založeno na č.l. 964-973).

Jedná se o jiný referátník, než je popsán v bodu 28. rozsudku. Referentem byl Ing. K. a referátník schválili podpisem dne 18. 3. 2013 Ing. Milan B. (jako vedoucí Oddělení

pohonných hmot), dne 22. 3. 2013 Mgr. Alena Č. (jako vedoucí Oddělení legislativně – právního), 26. 3. 2013 Ing. Tomáš D. (jako ředitel OHR v zastoupení), dne 29. 3. 2013 Ing. Tomáš Perutka (jako místopředseda) a dne 9. 4. 2013 Ing. Ondřej Páleník.

V příložené informaci se pojednává toliko o limitech snižování a navyšování zásob. O ukončení pronájmu informace mlčí. Založený dodatek je shodný, jak již byl popsán v bodě 32. rozsudku (vyjma podpisu L. Novotného). Ve sdělení ze dne 8. 3. 2013 VG v rámci dobrých vztahů navrhuje zvýšení poplatků za ochraňování pouze o 50% míry roční inflace.

Ve stanovisku OdLP ze dne 20. 3. 2013, pod kterým je podepsána Mgr. Č. a věc vyřizoval JUDr. Zbyněk J., Ph.D. je v bodu č. 4. uvedeno, že „část C návrhu dodatku, v níž se navrhuje zrušení odstavce 8 článku VI. s odůvodněním, že se stal nadbytečným od 1. 6. 2012, jde dle názoru OLP o určitou quasi retroaktivitu, která obecně je nepřípustná a proto tuto úpravu OLP nedoporučuje. V textu dodatku postačilo uvést, že se ruší odstavec 8 článku VI. a deklarovat, že strany jsou ohledně ukončení pronájmu skladovací kapacity ropy v CTR Nelahozeves finančně a majetkově vyrovnány.“ V závěru se pak uvádí, že dodatkem dochází ke změkčení nevyvážených podmínek a bylo by dobré právní postavení SSHR posílit.

58. Další stanovisko OdLP ze dne 20. 3. 2013 předložené JUDr. J. je založeno na čl. 976 a jeho pracovní verze na čl. 977-978. Tato stanoviska nejsou podepsána Mgr. Č. a nebyla součástí v bodě 57. popsaného referátníku. V projednávané věci podstatná část těchto verzí stanovisek zní: „část C návrhu dodatku, v níž se navrhuje zrušení odstavce 8 článku VI. s odůvodněním, že se stal nadbytečným od 1. 6. 2012, jde dle názoru OLP o určitou quasi retroaktivitu, která obecně je nepřípustná a proto tuto úpravu OLP nedoporučuje. Pokud se některé z ustanovení smlouvy nerealizuje, protože odpadl důvod, pro který byl sjednán, není nezbytné z toho důvodu měnit smlouvu dodatkem.“ V závěru je pak uvedeno, že s přihlédnutím na výše uvedené a na znalost věcné stránky OLP uvádí, že není zřejmý důvod uzavření dodatku.

Obžalovaný Ing. Páleník k tomuto důkazu uvedl, že mu bylo předloženo jen konečné stanovisko, které bylo v referátníku a je přesvědčen o tom, že je zapracováno do konečného textu Dodatku.

59. Sdělení ministra MPO (MUDr. M. Kuba) ze dne 23. 4. 2013 na čl. 990 i dopis spol. MERO ČR a.s. ze dne 2. 10. 2013 na čl. 992-993, včetně odpovědi (Ing. Jan H.) na čl. 994 jsou listiny svědčící o pokračující komunikaci o nákupu, resp. doplnění zásob ropy v roce 2013.
60. Referátník č. j. 7506/11/SSHR, včetně příloh: informace, zápisu z jednání s VG o uvolnění skladové kapacity ze dne 21. 9. 2011, zápis z porady OE a OHR ze dne 6. 10. 2011 a tabulky vývoje cen ropy za poslední měsíc (založeno na čl. 1007 - 1013). Referátník je nazván zajištění nouzových zásob ropy a PHM, nákup ropy v roce 2011, 2012. Je podepsán dne 21. 11. 2011 Ing. H. (jakožto ředitelem OHR) a dne 29. 2. 2012 Ing. Perutkou (jakožto místopředsedou SSHR pověřeným řízením), který zároveň žádá připravit variantní návrh

Shodu s prvopisem potvrzuje Romana Mikulková.

řešení nákupu ropy ve vazbě na východiska novely zákona 189/1999 Sb., a to jako podklad pro jednání na MPO. V příložené informaci je mimo jiné uvedeno, že Správa pronajala VG kapacitu v CTR Nelahozeves za 4.754.400 Kč měsíčně. Ředitel OHR při jednání VG oznámil možnost naskladnění zásobníku Správou a VG navrhla ukončit pronájem kapacity ke dni 1. 10. 2011. Navrhuje se odmítnout a pronájem ukončit až po podpisu smlouvy o nákupu ropy. Ze zápisu z jednání s VG o uvolnění skladové kapacity ze dne 21. 9. 2011 je zřejmé, že jednání se zúčastnil Ing. H., Ing. B. a Lubomír Novotný a výše uvedená informace reflektuje průběh jednání. Porady OE a OHR ze dne 6. 10. 2011 se zúčastnila Ing. H., Ing. H. a Bc. Smolka, přičemž závěrem porady je, že se navrhuje nakoupit ropa až do výše 1,3 miliardy Kč.

61. Další referátník má č. j. 08386/11/SSHR a včetně příloh: informace individuálního příslibu a tabulky plateb na ochraňování u VG je založen na č.l. 1014 – 1017. Jedná se o schválení individuálních příslibu a průvodních listů ke smlouvě na příjmy pro rok 2012. Ing Perutka referátník podepsal dne 30. 12. 2011. Příložený individuální příslib pokrývá náklady za ochraňování u VG v roce 2012 v částce 51.249.618,66 Kč, u typu smlouvy je již uveden Dodatek č. 14.

62. Na č.l. 1018 je založen Referátník č. j. 03596/12-SSHR, který byl již popsán v bodě 28. rozsudku, nicméně zde se navíc na č.l. 1022 nachází zápis z jednání s VG ze dne 11. 7. 2012, ve kterém je uvedeno, že pan Novotný souhlasí s uzavřením dodatku včetně ustanovení o ukončení platby pronájmu za skladovací kapacitu ke dni 31. 5. 2012. Jednání se účastnil Lubomír Novotný a Ing. B. a Ing. K.. Navíc je také založeno doplnění informace na č.l. 1023, která měla být dle referátníku doplněna dne 25. 7. 2012. Tato informace reflektuje výše uvedené jednání a uvádí: “Z důvodu, že v tomto dodatku se specifikují již realizované činnosti (platba za pronájem kapacity v CTR Nelahozeves), se navrhuje tento dodatek č. 14 schválit.

63. Sdělení Odboru ropy a ropných produktů, odd. ropné bezpečnosti ze dne 21. 11. 2016 reaguje na dotazy PČR (založeno na č.l. 1062-1064). Ve sdělení je uvedeno, že u nákupu ropy jde dvouletý plán, který se předkládá BRS. V roce 2012 BRS usnesení ze dne 18. 6. 2012 uložila předsedovi nákup 100.000 tun ropy. Toto usnesení bylo zrušeno v roce 2016. pokud Správa nemá finanční prostředky v potřebné výši, zpracuje podnět pro vládu a vláda rozhodne. Pokud prostředky má, rozhodne o nákupu předseda Správy. V letech 2012-2013 prostředky v plné výši nebyly. K dispozici bylo něco přes 1mld. Kč. Obecně může realizace naskladnění proběhnout do 5 měsíců po podepsání smlouvy. K nákupu se používají finanční prostředky z rozpočtu nebo mimorozpočtového účtu.

Obžalovaný Ing. Perutka ke sdělení poznamenal, že pod zvláštní účty, což je celá sada mimorozpočtových účtů, na které myslí i zákon o SHR č. 97/1993, spadá celá škála účtů, nejen účet 3949, a v jejich součtu byly prostředky postačující pro účel nákupu statisíce tun.

64. Ing. H. poskytla stanovisko OE k problematice zajištění nákupu ropy a NM v roce 2011 (založeno na č.l. 1073-1074), ve kterém konstatuje, že „za předpokladu, že by byl nákup

uskutečněn do ledna 2012, došlo by k výpadku příjmu z titulu nájmu skladovacích kapacit až do výše 47,5 mil. Kč (v závislosti na době pronajaté kapacity“. Pokud jde o rok 2011, konstatuje také uvedený výpadek za tři měsíce, ač ho považuje za bezpředmětný. Uvádí, že za současné situace nedostatku prostředků na ochraňování je riskantní zavázat se k dalšímu plnění.

65. Dle sdělení Mgr. Aleny Č. (č.l. 1099-1100), odborní pracovníci SSHR byli se Směrnici rady 2009/119/ES obeznámeni už v roce 2008, jednali o ní i v Bruselu a zpracovávali stanovisko pro parlament ČR.
66. Dle sdělení JUDr. J. na č.l. 1105-1107 byl audit smluv prováděn v souladu s příkazem předsedy SSHR č.4/2013, audit měla na starosti Mgr. Č., byl proveden v 1. pololetí 2013, výsledky byly uvedeny v závěrečné zprávě a výsledkem bylo ukončování či upravování některých smluv. Ke zmíněnému auditu byl proveden dále příkaz předsedy SSHR č. 4 ze dne 17. 1. 2013 včetně příloh: sdělení Mgr. Č. o předání závěrečné zprávy o výsledcích interního auditu, usnesení vlády ze dne 3. 7. 2013 o pověření Ing. Perutky řízením SSHR, e-mailové zaslání auditu v elektronické podobě Ing. Perutkovi dne 16. 7. 2013 a závěrečná zpráva o výsledcích interního auditu (založeno na č.l. 1301-1340). V příkazu Ing. Páleníka k provedení auditu je stanoven termín 15. 3. 2013 k předložení předběžné zprávy o provedených činnostech a stavu prováděného auditu smluv. Závěrečná zpráva měla být předložena do 30. 6. 2013. V závěrech auditu ke konkrétní smlouvě o ochraňování s VG (č. 2004 0884) ve znění dodatků 1-13, nejsou výhrady relevantní k projednávané věci.

Obžalovaný Ing. Páleník k těmto důkazům uvedl, že k 15. 3. 2013 mu měla paní ředitelka podat předběžnou zprávu o auditu. Při předběžné zprávě ho neinformovala o žádném problému, který by vyvstal směrem k VG. I to byl jeden z důvodů, proč podepsal Dodatek č. 14.

67. Byly provedeny také listiny, které ilustrují snahu SSHR (Ing. Perutky i Ing. Páleníka) o provedení externích auditů v roce 2012, konkrétně pak oznámení SSHR spol. Processes, a.s. z května 2012 na č.l. 1108, sdělení Odboru ropy a ropných produktů, odd. ropné bezpečnosti na č.l. 1111, včetně přílohy: Dopis Ing. Perutky ze dne 3. 7. 2012 ministru průmyslu a obchodu (MUDr. Kubovi) na č.l. 1112, odpověď ministra ze dne 17. 7. 2012 na č.l. 1113, dopis Ing. Páleníka ze dne 13. 12. 2012 adresovaný ministru průmyslu a obchodu (MUDr. Kubovi) na č.l. 1114-1115, oznámení SSHR vůči spol. Processes, a.s. na č.l. 1116, předkládací zpráva SSHR k veřejné zakázce - auditu na ochraňovatelské smlouvy s VG na včetně zadávací dokumentace na č.l. 1117-1127 a předkládací zpráva SSHR a MPO k veřejné zakázce - auditu dodavatelských vztahů SSHR na č.l. 1128-1130. Založen je taktéž audit spol. Scott and Hagget na č.l. 1133-1300.
68. Další listiny představují odpovědi spol. MERO na dotazy PČR. Ve sdělení ze dne 12. 8. 2015 (na č.l. 1353-1364) MERO uvádí, že vztah se SSHR je jistou formou pronájmu skladovacích nádrží. V roce 2010 bylo naskladněno 1.079.532 tun surové ropy, vyskladněno bylo na příkaz

SSHR 100.000 tun. Ropa je ve vlastnictví SSHR a je skladována ve 12 nádržích CTR MERO. SSHR platí za kapacitu paušální částku – v roce 2010 cca 4 mil. měsíčně za nádrž o 125.00 m³. V nádrži o objemu 100.000 m³, jež byla vyskladněna, nebylo možné bez vyčištění a dalších kroků uskladnit motorovou naftu. V souvislosti s náhradním využitím vyskladněné nádrže ve prospěch VG v průběhu roku 2012 bylo MERO instruováno, aby kapacitu zpřístupnilo VG s tím, že úhrady ze strany SSHR zůstanou neměnné. 21. 1. 2016 MERO doplňuje, že důvodem revize předmětné nádrže (H10) po 8 letech provozu byl pokles vakua ve dvojitěm dně nádrže, SSHR o tom byla informována dne 4. 5. 2012 a dne 10. 5. 2012 SSHR (Ing. H.) vyjádřila s revizí souhlas. Nádrž byla předána k opravě dne 24. 5. 2012. SSHR v průběhu revize dále platila daný paušál. Spolu se souhlasem SSHR informovala MERO o plánované dodávce ropy v závěru roku 2012. V souvislosti s revizí další nádrže (H9) v roce 2013 SSHR informovala dne 4. 1. 2013, že očekává dodávku ve 4. čtvrtletí. Dne 10. 2. 2016 MERO dalším sdělením dodává, že nakonec žádná z uvedených dodávek ropy nebyla realizována. Odpovědi MERA jsou vyjma již provedených listin doplněny tabulkou zásob SSHR v MERU v roce 2010 a přehledem plateb SSHR vůči MERU od poloviny roku 2012 do roku 2015, kdy měsíčně je hrazeno cca 54 mil. Kč. Platby jsou dále doloženy bankovními výpisy z účtu 85508881/0710 (založeno na č.l. 1378-1416).

69. Na č.l. 1370-1374 jsou doloženy platby VG za skladovací kapacitu v CTR Nelahozeves od 26. 10. 2010 do 18. 6. 2012, kdy většina plateb je na částku 4.754.000 Kč a celkem se jedná o částku 92.158.320 Kč. Dvě poslední faktury, vystavené dne 27. 4. a 1. 6. 2012 zní na 4.953.600 Kč.
70. Jako důkaz byla provedené taktéž smlouva o ochraňování státních hmotných rezerv č. 2/94 mezi SSHR a MERO ze dne 11. 8. 1994 včetně jejich dodatků č. 1 - 11 a dohoda o umožnění skladování zásob ropy na tankovišti MERO v SRN (založeno na č.l. 1422 – 1507).
71. Ze sdělení spol. Unipetrol, s.r.o. a přiložených faktur a smluv na č.l. 1510-1547, bylo zjištěno, že v posledním čtvrtletí roku 2010 prodala VG 100.000 tun ropy spol. Unipetrol, a to po třech částech za celkovou sumu 1.280.623.438 Kč.
72. Další listiny se týkaly personálních pohybů na SSHR a konkrétně se jednalo o jmenování Ing. Perutky do funkce místopředsedy SSHR od 1. 11. 2011 (č.l. 1551), usnesení vlády o odvolání Ing. Zaba k 16. 11. 2011 a pověření Ing. Perutky řízením Správy od 17. 11. 2011 (č.l. 1552), usnesení vlády o zrušení pověření řízením Správy Ing. Perutky od 31. 10. 2012 a jmenování Ing. Páleníka předsedou SSHR od 1. 11. 2012 (č.l. 1554), odvolání Ing. Perutky z funkce místopředsedy Ing. Páleníkem ke dni 1. 11. 2012 (č.l. 1555), jmenování Ing. Perutky do funkce místopředsedy - ředitele Sekce SHR na SSHR dnem 2. 11. 2012 (č.l. 1556), usnesení vlády o pověření řízením SSHR Ing. Perutku od 3. 7. 2013 při vzetí na vědomí poskytnutí neplaceného volna Ing. Páleníkovi (č.l. 1557), zrušení pověření Ing. Perutky řízením SSHR ke dni 12. 2. 2014 (č.l. 1559), odvolání Ing. Perutky z funkce místopředsedy SSHR ke dni 31. 3. 2014 (č.l. 1560), výpověď z pracovního poměru Ing. Perutkovi ke dni 31. 5. 2014 (č.l. 1561), odvolání z funkce předsedy SSHR Ing. Páleníka ke dni 14. 2. 2014 (č.l. 1565), záznam

z jednání Ing. Páleníka a Ing. Švagra ze dne 14. 2. 2014, při kterém bylo Ing. Páleníkovi uloženo čerpání řádné dovolené od 4. 3. do 31. 3. 2014 (č.l. 1574) a výpověď z pracovního poměru Ing. Páleníkovi k 31. 5. 2014 (č.l. 1575).

73. K pracovním poměrům na SSHR byly dále provedeny organizační řády a směrnice SSHR na č.l. 1566-1797 a také podpisové řády (založeny na č.l. 1805-1956). Dle přehledu rozsahu oprávnění vedoucích zaměstnanců k podepisování právních úkonů k 15. 4. 2012 byl místopředseda oprávněnou osobou k podpisu smlouvy o ochraňování HR, kdy podkladem měl být návrh smlouvy o ochraňování HR předložený ředitelem OHR a stanovisko OdLP, k 10. 8. 2012 i k 22. 11. 2012 to pak byl místopředseda-ředitel sekce státních hmotných rezerv. Podle Směrnice předsedy SSHR (Ing. Páleníka) č. 29 ze dne 22. 11. 2012 se s účinností od 22. 11. 2012 pozastavuje účinnost dosavadní směrnice i podpisového řádu a stanoví se, že osobou oprávněnou k podepisování právních úkonů je výhradně předseda Správy. Dnem 10. 4. 2013 pak nabyl účinnosti nový podpisový řád SSHR. Dodatek č. 14 byl podepsán Ing. Páleníkem dne 9. 4. 2013.
74. Soud dále provedl listiny, shromážděné po podání obžaloby. Ze zápisu z 36. schůze hospodářského výboru ze dne 29. 11. 2012 na č.l. 2108-2109 je zřejmé, že Ing. Páleník předložil návrh rozpočtu SSHR. Při jednání uvedl, že financování nových hmotných rezerv je již řadu let pokrýváno mimorozpočtovými prostředky Správy. Jednalo se o navýšení zásob s ohledem na směrnici EU a Ing. Páleník potvrdil, že jsou připraveny mimorozpočtové prostředky, které nákup pokryjí. Zápis z 27. schůze hospodářského výboru ze dne 16. a 17. 5. 2012 (založen na č.l. 2110-2111) dokladuje, že Ing. Perutka při jednání uvedl, že příjmy SSHR byly navýšeny o 85 mil. Kč a navýšení bylo způsobeno hlavně výhodným pronájmem nádrže na ropu.
75. Z úplného výpisu z OR společnosti VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft-organizační složka na č.l. 2112-2113 mimo jiné vyplývá, že insolvenční řízení bylo zahájeno dne 31. 5. 2015.
76. Písemné vyčíslení škody ze strany poškozené SSHR zastoupené Ing. Švagrem ze dne 20. 3. 2019 včetně příloh je založeno na č.l. 2116-2130. SSHR navrhuje uložit obžalovaným Ing. Perutkovi a Ing. Páleníkovi povinnosti nahradit společně a nerozdílně způsobenou škodu ve výši 245.038.453,50 Kč. Rozklad způsobené škody je specifikován následovně. Za období od 1. 6. 2012 do 31. 3. 2013 se jedná o částku ve výši 49.659.840, představující cenu nákladů za uvolněné skladovací kapacity. Částka 235.199.713,50 Kč jsou pak náklady za období od 1. 4. 2013 do 18. 2. 2017. Od součtu uvedených částek je pak třeba odečíst 39.821.100 Kč za období krátkodobého pronájmu nádrže společnosti UNIPETROL RPA, s.r.o. v období od 1. 9. 2015 do 31. 10. 2015 a od 1. 6. 2016 do 30. 11. 2016. je tedy zřejmé, že první období se počítá od prvního měsíce, kdy nebylo VG na pokyn Ing. Perutky fakturováno, tj. od června 2012 do data účinnosti Dodatku č. 14, tj. do 31. 3. 2013. Druhé období pak spadá do účinnosti Dodatku č. 14 a končí 18. 2. 2017, tedy 7 let od podpisu Dodatku č. 11, který byl podepsán dne 18. 2. 2010 a je v něm uvedeno, že „pro skladovací kapacity v SRN platí, že

smlouvu lze vypovědět až po uplynutí sedmi leté lhůty, která začíná běžet ode dne účinnosti tohoto dodatku č. 11“. Přílohy pak tvoří výpočty spol. MERO na úhrady skladovacích kapacit.

77. Dalším důkazem byl záznam z 5. jednání Kolegia předsedy SSHR (Ing. Páleníka) konaného dne 12. 12. 2012 (založen na č.l. 2140-2143). Na jednání vystoupila mimo jiné ředitelka OE Ing. Jitka H. a přednesla zprávu o hospodaření a plnění rozpočtu Správy za I. - III. čtvrtletí, včetně předpokladu plnění k 31. 12. 2012. Nebyly projednávány žádné konkrétní problémy – s ohledem na předmětnou trestní věc a předseda vzal zprávu na vědomí, při hlasování 11 – 0 pro. Z materiálu OE SSHR předloženého u hlavního líčení obžalovaným Ing. Páleníkem (založeno na č.l. 2144-2157) nevyplývá, že by ekonomický odbor vysílal jakékoli varovné signály týkající se VG či evidoval pohledávky VG. To platí o seznamech pohledávek tvořících přílohu programu 1. jednání Kolegia předsedy SSHR dne 28. 3. 2013 na č.l. 2158-2161). Originály záznamů z jednání Kolegia ze dnů 12. 12. 2012 a 28. 3. 2013 jsou založeny na č.l. 2385.
78. Dokazování bylo doplněno i o Smlouvu o jiných obchodech č. 20100074/00 (SSHR x VG) ze dne 18. 2. 2010, včetně dodatků č. 1. - 3. na č.l. 2162-2167. Jedná se o záměnovou smlouvu, kdy VG přebírá od SSSHR ropu REB z CTR Nelahozeves a dodává naftu motorovou pro SSHR do Kraillingu. Dodatek č. 3, podepsaný dne 21. 6. 2011 smlouvu ukončuje bez uplatňování sankcí.
79. Dle zápisu z porady SSHR (OHR a OE) ze dne 6. 10. 2011 (založena na druhé straně č.l. 2176), které se účastnila Ing. H., Ing. H. a Bc. Smolka, bylo na účtech Správy 2,326 miliardy Kč a byl projednáván nákup 100.000 tun ropy, kdy se navrhovalo nakoupit ropu až do výše 1,3 miliardy Kč.
80. V e-mailové korespondenci ze dne 25. 5. 2012 mezi Ing. Bourou a Ing. H. (založena na č.l. 2178) Ing Boura sděluje, že právě probíhá vyprazdňování nádrže H10 a s naskladněním lze počítat od 10. 12. 2012.
81. Podle sdělení NKÚ na č.l. 2208 nebyla na SSHR v letech 2011 – 2014 uskutečněna kontrola hospodaření se státním majetkem. Poslední kontrola byla uskutečněna v roce 2010.
82. Proveden byl rozsudek OS Praha 1 sp. zn. 3 T 35/2014, včetně rozsudku MS Praha sp. zn. 7 To 299/2018, týkající se obž. Ing. Páleníka, který byl pravomocně uznán vinným přechinem zneužití pravomoci úřední osoby dle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku a byl odsouzen k trestu odnětí svobody na 30 měsíců s podmíněným odkladem na 4 roky. Dále mu byl uložen zákaz činnosti, spočívající v zákazu výkonu zaměstnání nebo povolání ve zpravodajských službách, ozbrojených silách, bezpečnostních sborech a obecní policii ČR na 8 let (založeno na č.l. 2289-2376).

Shodu s prvopisem potvrzuje Romana Mikulková.

83. Předloženy byly také kontrolní záznamy z let 2011 – 2013 v skladovacích kapacitách VG v Kraillingu (založeno na č.l. 2392) a původní návrhy na doplnění nouzových zásob ropy a RP, včetně připomínek ministerstev a vlády a výsledků připomínkového řízení (založeno na č.l. 2393). Jde o návrhy předcházející finálnímu materiálu předloženému Bezpečnostní radě státu na jejím jednání 18. 6. 2012 (bod 51. rozsudku). Materiály jsou z května roku 2012 a Ing Perutka za SSHR navrhuje nákup ropy i pohonných hmot. Podepsaný návrh Ing. Perutky je ze dne 4. 5. 2012 a jeho přijetí potvrzuje dne 15. 5. 2012 vedoucí úřadu vlády ČR a také další ministři.

Obžalovaný Ing. Perutka k uvedenému důkazu doplnil, že připomínkové řízení bylo velmi obsírné a některá připomínková místa znegovala původní záměr diverzifikovat strategické zásoby, zásoby. To, že nakonec byla přijata první varianta, tzn., prostý nákup ropy, v zásadě obžalovaný nemohl ovlivnit, to bylo rozhodnutí členů Bezpečnostní rady státu.

84. Další doložené listiny byly fakturace dokladující platby pro VG ze strany SSHR za ochraňování v období let 2010-2013 (založeno na č.l. 2394).

85. Ve vyhodnocení plánu prodejů a nákupů SSHR za rok 2011 a na 2012 (založeno na č.l. 2429-2439) je konstatováno, že v roce 2011 nebyl nákup ropy realizovaný v důsledku nepříznivého vývoje cen. V roce 2012 taktéž nebyl realizován, přičemž usnesením BRS ze dne 3. 12. 2012 bylo vzato na vědomí posunutí termínu realizace nákupu na rok 2013.

86. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 16. 8. 2018 sp. zn. 5 C 345/2016, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 27. 3. 2019, sp. zn. 18Co 51/2019 (založeno na č.l. 2444-2452), byla zamítnuta žaloba insolvenčního správce VG Mirko Mölena proti SSHR o zaplacení 2.044.248,56 Eur z titulu bezdůvodného obohacení. Žalobce argumentoval neplatností smlouvy o ochraňování SHR číslo 2004 0884 i následujících dodatků a žalovaná částka reflektuje skutečnou tržní cenu za ochraňování v SRN – Krailling. Soudy uzavřely, že uvedená smlouva nemůže být považována za absolutně neplatnou a jelikož bylo žalovanou plněno, nemůže žaloba o vydání bezdůvodného obohacení obstát.

87. Usnesením o zahájení trestního stíhání ze dne 14. 3. 2018 č.j. NCOZ-1675-37/TČ-2018 (č.l. 2459-2487) je zástupcům VG Petru Malému, Lubomíru Novotnému, Jaroslavu S. a Miroslavu Holubovi a spol. VG, kladeno za vinu spáchání zvláště závažného zločinu podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. a), odst. 5 písm. a) tr. zákoníku, přičemž podstatou jednání je vyskladnění skladu Krailling bez vědomí SSHR a v rozporu se smlouvou o ochraňování a neuhrazení hodnoty této hmoty ve výši 61.642.818 Kč a následné deklarování vyššího množství ochraňované hmoty ve skladu Krailling, kterou již neochraňovali, kdy tato částka činí 1.629.567 Kč.

88. Z přehledu o stavech mimorozpočtových, termínovaných a jiných SSHR účtů od 1. 1. 2012 do 30. 4. 2013, včetně vysvětlení (založeno na č.l. 2492 – 2510) je zřejmé, že v daném období měla Správa dostatek zdrojů k nákupu 100.000 tun ropy.

Shodu s prvopisem potvrzuje Romana Mikulková.

89. Plán obměn, nákupů a prodejů SSHR za rok 2012 a 2013 (č.l. 2512-2534) opět dokladuje vůli Správy nakoupit ropu. Plán pro rok 2012 ze dne 29. 2. 2012 předkládal Ing. H. Ing. Páleníkovi a plán na rok 2013 ze dne 28. 2. 2013 již Ing. Perutka Ing. Páleníkovi.
90. V přílohovém materiálu k 5. jednání Kolegia SSHR dne 12. 12. 2012, zpracovaném ekonomickým odborem v listopadu 2012 je na č.l. 2589 uvedeno, že skončením pronájmu nádrže na ropu poklesly příjmy OHR. Informace se pak opakuje v materiálu z března 2013 pro jednání Kolegia dne 28. 3. 2013.
91. Posledním provedeným listinným důkazem byl referátník č.j. 6333/11/SSHR, včetně příloh (založen na č.l.2743-2747). Referentem byl Ing. B. a referátník pojednával o ukončení skladování nafty v Kraillingu u VG. Referátník byl podepsán dne 14. 10. 2011, a to uvedeným referentem a dále Ing. H. jakožto ředitelem OHR a Ing. Makovcem jakožto náměstkem předsedy – ředitelem sekce SHR. Dle sdělení SSHR (č.l. 2488), nebyl referátník podepsán předsedou SSHR Ing. Zabem. V přiložené informaci je uvedeno, že návrh je předkládán s ohledem na správu BIS za rok 2010, kde je negativně vnímáno uložení strategických zásob mimo území ČR. Navrhuje se postupné vyskladnění zásob z Kraillingu a jejich prodání, přičemž získané prostředky by mohly být využity k uvažovanému nákupu 100.000 tun ropy a její uskladnění u spol. MERO. Za nevýhody návrhu mohou dle informace spočívat v očekávatelném soudním sporu s VG, ukončení příjmu z úhrady pronajaté kapacity od VG v roční výši 47.544.000 Kč bez DPH. V doplnění informace k referátníku ze dne 18. 10. 2011 je dále uvedeno, že vzhledem k tomu, že výpovědní doba ve smlouvě o ochraňování byla stanovena na 7 let ve vztahu ke skladu Krailling, znamenal by navrhovaný postup pro VG výraznou finanční ztrátu, která nedoskladněním vzniká částečně již nyní. Z toho by mohl vyplývat zmíněný soudní spor. Dále jsou upřesněny náklady na ochraňování v SRN a náklady za pronájem skladovací kapacity v CTR Nelahozeves, které hradí Správě VG. Přílohou referátníku je také záznam z pracovního jednání s Lubomírem Novotným ze dne 14. 10. 2011, při kterém zaměstnanci Správy informovali o finanční situaci Správy a úsporných opatřeních, která mohou spočívat ve vyskladnění zásob z Kraillingu.
92. Pro úplnost je třeba konstatovat, že návrhy státního zástupce na doplnění dokazování výsledkem svědka Mgr. Rostislava Hefky a předložením záznamů o odposlechu o telekomunikačním provozu z trestní kauzy vedené pod č.j. NCOZ – 6782/ČJ-2018 mezi obžalovaným Ing. Páleníkem a Janou Nagyovou (nyní Nečasovou), byly zamítnuty. Pokud jde o výsledk Mgr. Rostislava Hefky, právníka SSHR, který se zabývá kontrolou dokumentace, považoval soud jeho výslech za nadbytečný, a to především z toho důvodu, že v inkriminované době ani v době, kdy došlo k uzavření klíčových smluv, res. dodatků, na Správě nepůsobil. K fungování Správy byla navíc podrobně vyslechnuta celá řada svědků. Pro nadbytečnost bylo zamítnuto i provádění záznamů o odposlechu. Tento důkaz se netýká podstaty projednávané věci a případné přesahy odposlechu do tématu SSHR jsou okrajové. Soud má za to, že ve vztahu k oběma obžalovaným i projednávaným skutkům bylo provedeno dokazování ve více než dostatečné míře. Je třeba podotknout, že dokazování bylo

za účelem zjištění všech rozhodných okolností žalovaného jednání i podstatně rozšířeno nad rámec důkazů shromážděných v přípravném řízení a předložených obžalobou.

93. Soud podle § 2 odst. 6 tr. řádu hodnotil provedené důkazy podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu, jednotlivě i v jejich souhrnu a vzájemných souvislostech. Na základě shora detailně popsané důkazní situace a jejího hodnocení, mohl soud učinit závěry, prezentované ve výroku tohoto rozsudku.

K odsuzující části rozsudku, týkající se obžalovaného Ing. Tomáše Perutky

94. V první řadě je třeba poukázat na to, že na základě hodnocení poznatků zjištěných z provedení dokazování doznal žalovaný skutek, tak jak byl uveden v odstavci 2. odůvodnění rozsudku, poměrně podstatných změn, spočívajících v jeho značném „zeštíhlení“. Řada závěrů učiněných policejním orgánem a posléze i státním zástupcem totiž nemohla po provedení dokazování obstát. V následujících odstavcích tak bude rozvedeno, které pasáže byly v popisu skutkového děje vypuštěny, z jakého důvodu, a které důkazy k takovému postupu soud vedly.
95. Obžaloba ve druhém odstavci popisu skutku konstatuje, že Smlouvu o ochraňování státních hmotných rezerv č. 2004 08 84, uzavřenou dne 30. dubna 2004, ve znění Dodatku č. 11, uzavřeného dne 18. února 2010, bylo možné vypovědět až po uplynutí sedmileté lhůty, která začínala běžet ode dne účinnosti dodatku. Soud však dospěl k jednoznačnému závěru, že z Dodatku č. 11 ke Smlouvě o ochraňování státních hmotných rezerv č. 2004 08 84, který zcela nahrazoval znění původní smlouvy (i jejich dodatků) rozhodně nevyplývá, že smlouvu ve vztahu k závazku společnosti VG hradit SSHR skutečné náklady za uvolněnou skladovací kapacitu o velikosti 125.000 m³ na ropu v centrálním tankovišti ropy v Nelahozevsi, bylo možné vypovědět až po uplynutí sedmileté lhůty ode dne její účinnosti. Ze smluvního ujednání je patrné, že tato zvláštní výpovědní lhůta se vztahovala toliko k předmětu ochraňování hmot ve skladovací kapacitě v SRN (tedy Kraillingu). Jinak byla smlouva uzavřena na dobu neurčitou s obecnou výpovědní lhůtou 12 měsíců a se zvláštní výpovědní lhůtou 2 měsíců pro případ, že dojde k prodloužení s placením či bude na ochraňovatele vyhlášeno insolvenční řízení či ochraňovatel neoprávněně použije skladované pohonné hmoty. Závěrečné ustanovení dodatku VIII./6., hovořící o sedmileté lhůtě, zní jednoznačně tak, že „pro skladovací kapacity v SRN platí, že smlouvu lze vypovědět až po uplynutí sedmi leté lhůty, která začíná běžet ode dne účinnosti tohoto dodatku č. 11“. Ustanovení VI./8., které je zařazeno do části ostatních ujednání dodatku a z celkového znění nelze dovozovat, že je zcela vázáno na problematiku skladovacích kapacit v SRN. Navíc závazek VG hradit skutečné náklady za uvolněné skladovací kapacity na ropu v CTR v Nelahozeves dané ustanovení limituje okolností, že skladovací kapacitu nevyužije ukladatel (SSHR) k uložení svého zboží nebo ji ukladatel nepronajme třetí osobě. Z uvedeného jasně vyplývá, závazek VG nebyl dle Dodatku č. 11 kryt sedmiletou výpovědní lhůtou. Toliko kosmetickou úpravou bylo vypuštění částky 4.963.600 Kč za měsíční platbu VG za uvolněnou skladovací kapacitu v uvedené době. Tato informace není nepravdivá, nicméně s ohledem na to, že naprostá

většina plateb byla ve výši 4.754.400 Kč (viz odstavec 69. rozsudku), nepovažoval soud za nutné v popisu skutku tuto okolnost uvádět.

96. Dále obžaloba na konci čtvrtého odstavce popisu skutku uvádí, že v dohledné době po ukončení fakturace nemělo dojít k naskladnění hmoty SSHR do prázdné skladovací kapacity v CTR Nelahozeves, neboť obž. Ing Perutka a ani jiní nečinili žádné konkrétní kroky k tomu, aby reálně k naskladnění v době, která by nezpůsobila SSHR finanční újmu, vůbec došlo. S těmito závěry obžaloby si soud taktéž dovolí polemizovat. Provedeným dokazováním bylo zjištěno, že řada kroků pro to, aby se nákup ropy realizoval, naopak učiněna byla. Jedná se např. o zajištění volné a vyčištěné skladovací kapacity, projednávání nákupu na BRS – předkládání návrhů, komunikace s MPO, předjednání možností transportu hmoty i jejího nákupu přes komoditní burzu (viz odstavec 53. rozsudku). Správa navíc v řadě dokumentů ať už vnitřních, které se týkají plánování či dokumentů směřujících vně Správy, plánovaný nákup 100.000 tun ropy jasně deklaruje. Ostatně dne 18. 6. 2012 BRS Správě ukládá nákup 100.000 tun ropy (bez specifikace jejího typu). Skutečnost, že k realizaci nákupu nakonec nedošlo lze těžko přičítat k tíži obžalovaného, neboť to nezáviselo zcela na jeho vůli, ale roli hrálo zejména Ministerstvo průmyslu a obchodu a diskuse, zda nakoupit ropu REB, ropu sladkou či obojí a v jakém poměru, případně jiné pohonné hmoty. Z uvedených důvodů soud danou část popisu skutku vynechal.
97. V pátém odstavci popisu skutku obžaloba tvrdí, že obžalovaný Ing. Perutka měl před odesláním návrhu k ukončení povinnosti hradit skutečné náklady za užívání volné skladovací kapacity v CTR Nelahozeves k dispozici pouze stanovisko Ing. Petra H. ze dne 4. 5. 2012, které není doporučujícím stanoviskem k ukončení povinnosti VG hradit náklady za uvolněnou kapacitu. Toto tvrzení soud vyhodnotil jako ne zcela odpovídající důkazní situaci. Je na místě připomenout, že právě ředitel odboru hmotných rezerv Ing. H. a vedoucí oddělení hmotných rezerv Ing. B. předmětný dopis pro VG ze dne 28. 5. 2012, obsahující návrh na ukončení pronájmu, sami připravili, a to s ohledem na stávající situaci, tedy potřebu revize nádrže a plán nákupu ropy ze strany SSHR ke konci roku 2012 (viz odstavec 48. rozsudku). Rovněž z jejich výpovědi před soudem nelze naznat, že by tento krok považovali za nedůvodný, nesprávný a neodpovídající provozním potřebám Správy. Naopak Ing. H., který zjevně dle obsahu e-mailové komunikace ze dne 17. 5. 2012 a výpovědi Ing. B. nechal dopis vyhotovit Ing. B., uvedl, že jeho parafa na dopise vyjadřuje, že s návrhem dopisu souhlasí. Svědek Ing. B. výslovně uvedl, že dopis vznikl na základě osobních jednání s VG, kterých se účastnil minimálně on sám a ředitel odboru Ing. H. a návrh dopisu pak vyhotovoval na základě jeho pokynu. Nikdo nikdy nerozporoval, že by takový dopis nebyl právním důvodem k ukončení pronájmu, dokonce ani oddělení legislativní a právní. Pro posouzení subjektivního vnímání věci obžalovaným, je významná výpověď Mgr. P.a, který se jako právník OHR podílel na jednání a přípravě Dodatku č. 11, ale rovněž na znění a přípravě původního Dodatku č. 14, jakožto právník oddělení legislativně právního. Mgr. P. vysvětlil, že od samého počátku bylo záměrem VG využívat uvolněnou skladovací kapacitu a právě na návrh zástupců VG bylo k předmětnému ujednání o platbách přistoupeno s tím, že se mělo jednat o jakýsi druh pronájmu. Rovněž uvedl, že právě na základě dopisů z května 2012 mezi Ing. Perutkou a L. Novotným dospěl k závěru, že tento „pronájem“ zanikl a v souladu s tím

se pak připravovalo měnící znění dodatku č. 14. Dále je třeba zmínit, že obžalobou zmíněné stanovisko Ing. H. adresované Ing. Perutkovi ze dne 4. 5. 2012 (viz odstavec 46. rozsudku) rozhodně nelze jednostranně považovat za nedoporučující. Ing. H. zde uvádí, že s ohledem na žádost VG o ukončení pronájmu od 1. 5. 2012, navrhuje VG oznámit, že konečné stanovisko Správy k využití skladové kapacity obdrží do 30. 6. 2012. Pokud by se Správa rozhodla kapacitu nevyužít, navrhuje uzavřít dodatek, kde bude pronájem sjednán na dobu určitou. Pokud by se ale Správa rozhodla kapacitu využít, byť až koncem ledna 2012, je požadavek VG na ukončení nájmu k 1. 5. 2012 opodstatněný. Stanovisko Ing. H. navíc váže na okolnost, že se v dané době na Správě rozhodovalo o doplnění nouzových zásob.

98. Za ne zcela pravdivé lze také označit tvrzení obžaloby v navazujícím odstavci, tedy že obžalovaný Ing. Perutka nedisponoval odbornými stanovisky k ukončení povinnosti VG hradit náklady a k zaujetí stanoviska nevyzval ani žádného pracovníka SSHR v rámci jednotlivých odborů, které měl k dispozici, aby se dozvěděl, že jeho rozhodnutí je v rozporu se smluvním ujednáním Dodatku č. 11 a dopad jeho rozhodnutí není podložen žádnou ekonomickou ani provozní potřebou SSHR. Bylo zjištěno, že rozhodnutí o ukončení pronájmu bylo výsledkem jednání a závěrů právě vedoucích pracovníků odboru hmotných rezerv a oddělení pohonných hmot, kteří v rozhodnou dobu museli řešit paralelní úkoly, jako je nutnost navýšení hmotných rezerv v souvislosti se směrnicí EU účinnou od 1. 1. 2013, nutnost revize pronajaté nádrže, ať již z důvodu zjištěné závady či přípravy na nové naskladnění ropy, kdy nebylo známo, zda půjde o ropu REB či sladkou ropu, kterou prosazovalo MPO či snaha VG o naskladnění vlastní hmoty do uvolněné kapacity. Tyto okolnosti dle soudu celkem dostatečně dokládají provozní potřebu SSHR. Svědci Ing. B., Mgr. P., Ing. K., uvedli, že věcně odborní pracovníci měli k dispozici právníky, kteří jim v případě potřeby pomáhali formulovat příslušné jimi zpracovávané návrhy. Jak je zřejmé ze sdělení vedoucí oddělení legislativně právního Mgr. Č., adresovaného právě Ing. Perutkovi (viz odstavec 28. rozsudku), tato již dne 1. 6. 2012, tedy ještě před ukončením fakturace, poskytla obžalovanému vyjádření k původně a bezprostředně po ukončení smluvní povinnosti VG připravovanému návrhu Dodatku č. 14, a to v tom směru, že předložený návrh dodatku je plně v souladu s právními předpisy a OdLP k němu nemá žádné připomínky. Oddělení legislativně právní tedy nijak nepřipomínkovalo ustanovení o tom, že ke dni 31. 5. 2012 došlo k ukončení pronájmu skladovací kapacity, že bod 8. článku VI. se ruší bez náhrady i prohlášení o tom, že strany vůči sobě nemají žádné závazky vyplývající z ukončení pronájmu a žádné nebudou uplatňovat ani v budoucnu, což je logické, pokud byl smluvní závazek oboustrannou dohodou zrušen a do té doby byl tento smluvní závazek řádně plněn. To, že obžalovaný neměl a nepotřeboval stanovisko ekonomického odboru k ukončení pronájmu, je také logické. Obžalovaný i jeho podřízení odborní pracovníci si sami dokázali vyhodnotit, že ukončením pronájmu a fakturace dojde k výpadku alikvótní částky nájemného do státního rozpočtu a tato povědomost vyplývá i z řady dalších materiálů v minulosti zpracovávaných v souvislosti s plány na doplnění zásob o 100.000 tun ropy, stejně tak jako to, že při využití tohoto kroku nedojde ke zvýšení nákladů na ochraňování (což by nastalo při uskladnění jinde a jiné hmoty), ale dojde k poklesu odvodu do státního rozpočtu ve výši 57.048.000 Kč za rok, což odpovídá průměrné změně měsíční ceny ropy, ale odpovídá také sumě, která by se musela být vynaložena ze státního rozpočtu v případě, že by

pro navýšení zásob musely být zajištěny nové skladovací kapacity pro pohonné hmoty. Téma posledních dvou odstavců lze tedy uzavřít tím, že dle názoru soudu nelze obžalovanému Ing. Perutkovi klást za vinu, že by návrh na ukončení fakturace neměl žádnou oporu ve stanoviscích odborných pracovníků Správy, a že by se snad jednalo o jeho svévolné rozhodnutí, učiněné bez jakéhokoliv kontextu. S ohledem na uvedené, soud pátý i šestý odstavec popisu skutku, tak jak byl uveden v obžalobě, vypustil.

99. V sedmém odstavci popisu skutku obžaloba deklaruje, že si byl obžalovaný Ing. Perutka plně vědom toho, že SSHR nemá dostatečné finanční prostředky na nákup 100.000 tun ropy. Toto tvrzení se však neopírá o žádné důkazy. Naopak již z listin předložených obžalobou, např. návrhu na doplnění nouzových zásob z června 2012 (viz odstavec 51. rozsudku) vyplývá, že správa je připravena nákup hradit ze svých mimorozpočtových prostředků. Po doplnění dokazování soudem je ze stavu zůstatků na účtu 3949 spadajícího pod odbor hmotných rezerv a termínovaných účtů patrné, že prostředky na nákup ropy by k dispozici byly (viz odstavec 88. rozsudku). Ostatně sám státní zástupce s ohledem na provedené dokazování z tohoto svého závěru o absenci finančních prostředků ustoupil, jak poukázal ve své závěrečné řeči. Pro úplnost je na místě připomenout, že v červnu 2012 se předpokládal nákup za cca 1.661.161.000 Kč. V plánech nákupu a prodeje HR na rok 2012 je uvažováno o nákupu dokonce 115.000 tun ropy za částku 1.844.370.000 Kč, což by těžko bylo zařazeno do plánu, pokud by správa na takový nákup neměla finanční prostředky. Kromě toho v neschváleném Referátu č.6333/11 z října 2011 bylo uvažováno i o vyskladnění motorové nafty z Kraillingu, jejím prodeji a získání dalších finančních prostředků. Liché je tedy i tvrzení obžaloby v osmém odstavci popisu skutku, že naskladnění hmoty s sebou nese několikaměsíční vyjednávání o finančních prostředcích. Zmíněné části skutkového děje byly tedy taktéž vynechány.
100. V desátém odstavci popisu skutku, je obžalobou v neprospěch obžalovaného Ing. Perutky uvedeno, že požádal vládu o zařazení Návrhu na doplnění nouzových zásob ropy a ropných produktů v souvislosti s evropskou směrnicí k projednání na BRS až dne 11. 6. 2012 a doporučoval variantu nákupu 100.000 tun ropy (varianta 1), která by byla uskladněna do CTR Nelahozeves, ačkoliv tato varianta z pohledu nákladů za ochraňování nebyla pro SSHR nejvýhodnější. Je třeba poukázat na to, že na základě dokazování doplněného soudem (viz odstavec 83. rozsudku) bylo zjištěno, že původní návrh byl vládě předložen už 4. 5. 2012, tedy ještě před ukončením fakturace a jako nejlepší variantu jeho odbor doporučil variantu kombinace nákupu ropy a pohonných hmot, což před soudem připomněl i svědek Ing. B.. Až na základě připomínkového řízení, zejména upřednostnění varianty nákupu 100.000 tun ropy ze strany MPO, MV a MO, kdy se ještě 8. 6. 2012 na schůzce s ministrem MPO Ing. Perutka snažil vysvětlit úskalí prosazovaného návrhu na nákup sladké ropy, předložil upravený návrh ze dne 11. 6. 2012, kdy poprvé za Správu navrhoval toliko nákup ropy, nikoli kombinaci ropy a jiných produktů. Pokud nebyla varianta doplnění zásob nákupem 100.000 tun ropy podle závěru státního zástupce ekonomicky nejvýhodnější, což nemusel být jediný důležitý parametr, pak zjevně státní zástupce nedocenil vyšší náklady na pořízení jiných ropných produktů oproti ropě a pozapomněl přičíst nové náklady na ochraňování takových zásob. Z uvedených důvodů byl i tento odstavec vypuštěn, neboť neodpovídá důkazní situaci.

101. Poslední úpravou bylo vypuštění části popisu skutku, která se týkala výše způsobené škody, konkrétně pak části, kde obžaloba tvrdí, že jednání obžalovaného Ing. Perutky bylo způsobilé za období od dubna 2013, kdy byl uzavřen Dodatek 14, který předložil předsedovi SSHR k podpisu, do 18. 2. 2017, přivodit škodu do výše 232.819.200 Kč. Soud má za to, že nelze dovozovat příčinnou souvislost mezi jednáním Ing. Perutky a škodou, která měla vzniknout až po uzavření Dodatku č. 14, který podepisoval za SSHR Ing. Páleník. Účinností dodatku byla povinnost VG hradit náklady za skladovací kapacitu zrušena. Je na místě taktéž doplnit, že vyčíslení škody způsobené České republice, jak je uvedeno v obžalobě ve výši 49.536.000 Kč, vypočítané za období od června 2012, kdy byla pozastavena fakturace do března 2013, kdy byl uzavřen Dodatek č. 14, je chybné, neboť nebyl brán ohled na zvýšení sazby DPH z 20 % na 21 %. Správná částka, která odpovídá i uplatněnému nároku na náhradu škody ze strany SSHR (viz odstavec 76. rozsudku) je 49.659.840 Kč. Nad rámec uvedeného je možné také podotknout, že při stanovení částky 232.819.200 Kč, bylo zjevně nesprávně počítáno s výpovědní lhůtou sedmi let od uzavření Dodatku č. 11 a nebylo vzato v potaz ani to, že dne 30. 5. 2015 bylo zahájeno insolvenční řízení na společnost VG, což jednak limituje možnost vzniku dalších nároků a jednak se jedná o zvláštní důvod výpovědi celého Dodatku č. 11 ve smyslu jeho ustanovení č. VII.

102. Soud tedy skutkový děj uvedeným způsobem modifikoval tak, aby byl zajištěn jeho soulad s provedeným dokazováním. I přes zmíněné výtky a s tím související redukce popisu skutkového děje, dospěl senát nalézacího soudu k závěru, že skutek v této podobě se stal a spáchal jej právě obžalovaný Ing. Perutka jakožto místopředseda v předmětné době pověřený řízením SSHR. Podstatou trestného jednání obžalovaného je skutečnost, že svým dopisem ze dne 28. 5. 2012 navrhl společnosti VG ukončit povinnost hradit skutečné náklady za užívání volné skladovací kapacity v CTR Nelahozeves od 31. 5. 2012 a uzavřít k tomu příslušný dodatek ke smlouvě, ačkoliv si musel být vědom, že takový postup je v rozporu se zněním Dodatku č. 11 ke smlouvě o ochraňování státních hmotných rezerv uzavřené se společností VG AG, která stanovila povinnost společnosti VG jakožto ochraňovateli hradit ukladateli skutečné náklady za uvolněné skladovací kapacity na ropu v CTR Nelahozeves a to po dobu, pokud tuto skladovací kapacitu nevyužije ukladatel k uložení svého zboží nebo ji ukladatel nepronajme třetí osobě, kdy žádná z těchto okolností nenastala a pro zastavení fakturace ze strany SSHR vůči VG AG nebyl tedy žádný důvod, obzvláště pak, pokud se taková změna smlouvy neodrazila ani v oboustranně uzavřeném dodatku ke Smlouvě, jak smluvní ujednání vyžadovaly. Obžalovaný taktéž následně dne 21. 6. 2012 bez oboustranně odsouhlaseného, oběma smluvními stranami podepsaného dodatku ke Smlouvě, dal svým podřízeným pokyn k tomu, aby od 1. 6. 2012 fakturu za pronájem nádrže v CTR Nelahozeves již neodesílali. Takto obžalovaný Ing. Perutka jednal přesto, že si musel být vědom toho, že na základě ukončení povinnosti hradit náklady za uvolněné skladovací kapacity, která zůstane minimálně do konce roku 2012 nevyužita, dojde k významnému výpadku příjmů do státního rozpočtu, které SSHR od VG na základě Dodatku č. 11 inkasovala v měsíčních platbách ve výši cca 5 mil. Kč a až následně státu odváděla. Stejně tak si na druhé straně musel být vědom toho, že takovým jednáním nedůvodně finančně zvýhodní společnost VG, která bude dalších plateb ušetřena. K takovému výpadku příjmů pak došlo minimálně až do období počátku dubna

2013, kdy nový předseda SSHR Ing. Páleník, uzavřením jím předloženého dodatku změnu smluvního ujednání ve formě zrušení povinnosti VG hradit náklady za uvolněnou skladovací kapacitu řádnou formou zakotvil.

103. Při posuzování trestní odpovědnosti obžalovaného Ing. Perutky hrálo velmi významnou roli, pro které dva trestné činy byl stíhán. Náhled na jeho jednání prizmatem žalovaného zločinu zneužití pravomoci úřední osoby či toliko pohledem zločinu porušení povinnosti při správě cizího majetku, je dle názoru soudu zásadně rozdílný, s dopadem na vyhodnocení důkazní situace.
104. Na základě provedených důkazů, uvedených v popisné části rozsudku, lze následujícím způsobem chronologicky shrnout události a situaci, za níž Ing. Perutka přistoupil návrhu na ukončení povinnosti společnosti VG hradit skutečné náklady za užívání volné skladovací kapacity v CTR Nelahozeves a ukončení fakturace od června 2012.
- a) Od 1. 1. 2013 nabývá účinnosti evropská směrnice, zvyšující nároky na množství zásob ropných rezerv (které by množstevně vyřešil právě nákup 100.000 tun ropy).
 - b) Dopisem ze dne 16. 3. 2012 VG svou žádostí o souhlas oznamuje svůj záměr využít uvolněnou skladovací kapacitu v MERU, za kterou Správě platí alikvótní část.
 - c) Dne 23. 3. 2012 Ing. Tomáš Perutka podepisuje souhlas pro MERO s tím, že souhlasí s využitím skladovací kapacity o objemu 100.000 tun spol. VG.
 - d) Dne 27. 4. 2012 zasílá L. Novotný Správě dopis, z něhož je zřejmé, že na jednání uskutečněném v sídle SSHR se projednávalo téma pronajaté skladovací kapacity a společnost byla seznámena se záměrem Správy naskladnit koncem roku 2012 do předmětného zásobníku ropu a avizuje, že díky tomu museli přerušit obchodní jednání s dodavatelem ropy, který měl podmínku dlouhodobé spolupráce. Proto navrhl ukončení nájmu a uvolnění kapacity pro potřeby SSHR s platností od 1. 5. 2012. Současně žádá o prověření možnosti doskladnění NM do skladu Krailling na původně smlouvené množství 118.000m³ s tím, že skladování bylo přerušeno dodatkem č. 3, z důvodu snížení rozpočtu Správy.
 - e) Minimálně v dubnu až květnu 2012 se na OHR připravuje Návrh na doplnění zásob pro rozhodnutí BRS.
 - f) Dne 3. 5. 2012 Ing. Perutka předkládá návrh na projednání BRS k připomínkovému řízení.
 - g) Dne 4. 5. 2012 se odbor hmotných rezerv dozvídá o nutnosti technické inspekce volné skladovací kapacity (údajně i z důvodu technické závady).
 - h) Téhož dne je tedy Ing. Perutka Ing. H. informován o tom, že pokud bude plánován nákup 100.000 tun ropy, bude opodstatněně ukončit pronájem nádrže ke dni 31. 5. 2012
 - i) Dne 10. 5. 2012 dochází k odsouhlasení revize nádrže s tím, že správa plánuje naskladnění ropy do tohoto zásobníku ke konci roku 2012.
 - j) Dne 17. 5. 2012 je Ing. B. z pokynu Ing. H. připraven dopis odesílatele Ing. Perutky společnosti VG s návrhem na ukončení pronájmu.
 - k) Dne 28. 5. 2012 dopis signuje Ing. Perutka.

Shodu s prvopisem potvrzuje Romana Mikulková.

- l) Dne 30. 5. 2012 se mu dostává akceptace nabídky ze strany VG ohledně ukončení pronájmu a změny smlouvy dodatkem.
- m) Dne 1. 6. 2012 se pak ke konceptu Dodatku č. 14 vyjadřuje Oddělení legislativně právní, které nemá k dodatku připomínek.
- n) Dne 8. 6. 2012 dochází ke schůzce a diskusi týkající se mimo jiné možností navýšení zásob, kdy se Ing. Perutka pokusil prosadit názor zjevně neslučující se s názorem MPO, že smysluplnější je nákup ropy REB a úskalími nákupu ropy sladké.
- o) Dne 11. 6. 2012 Ing. Perutka předkládá Návrh na doplnění zásob pro rozhodnutí BRS modifikovaný připomínkami příslušných úřadů a ministerstev.
- p) Dne 18. 6. 2012 BRS ukládá nákup 100.000 tun ropy (bez specifikace jejího typu)
- q) Dne 21. 6. 2012 Ing. Perutka schvaluje referátník k Dodatku č. 14 a paralelně žádá odbor o vyvolání jednání s VG za účelem limitování navyšování zásob nad evidenční stav bez předchozího souhlasu správy a zároveň uděluje pokyn k ukončení fakturace za pronájem nádrže.
- r) Dne 12. 7. 2012 Ing. H. vyvolává jednání s Transpetrolem vztahující se k transportu ropy ropovodem Družba, což svědčí o zámyslu koupi ropy REB.
- s) Dne 13. 7. 2012 Petr Malý za VG písemnou cestou žádá o to, aby samostatným dodatkem byla upravena jen část týkající se ukončení pronájmu nádrže s tím, že v budoucnu chtějí ještě jednat o další části dodatky týkající se snižování stavu NM, což vysvětluje dlouhodobými smluvními vztahy.
- t) Z přípisu Ing. Perutky ze dne 31. 7. 2012 je patrné, že dne 18. 7. 2012 se uskutečnila jeho schůzka se zástupcem Traspetrolu a žádá o zaslání návrhu smlouvy k přepravě ropy s tím, že Správa bude realizovat v roce 2012 nákup 100.000 tun ropy a naskladnění bude realizováno v době od 14. 12. 2012 do 31. 3. 2013 ve dvou až třech maržích.
- u) Dne 3. 10. 2012 Ing. Perutka podepisuje dva různé návrhy Dodatku č. 14 (bez vyjasnění, který měl být zaslán k podpisu VG).
- v) Dne 8. 10. 2012 je Dodatek č. 14 Ing. B. zaslán VG se žádostí o podpis, přičemž se nepodařilo se zjistit, jakého znění. Každopádně k podpisu VG nedošlo.
- w) Dne 16. 10. 2012 je oslovena Českomoravská komoditní burza ohledně nákupu ropy.
- x) Dne 2. 11. 2012 na správu nastupuje nový předseda – obžalovaný Ing. Páleník, který mimo jiné přebírá jednání s MPO a iniciativu správy, pokud se jedná o novelu zákona o nouzových zásobách a řešení úkolu na nákup ropy, který stagnoval na vyřešení otázky, jaký druh ropy nakoupit, kde se odborné názory správy rozcházel s názorem MPO.
- y) V mezidobí se konají jednání se zástupci VG ohledně omezení obměn.
- z) Dne 29. 3. 2013 předkládá Ing. Perutka Ing. Páleníkovi spolu s referátníkem a jeho přílohami k podpisu nový Dodatek č. 14.
- aa) Bylo zjištěno, že nedošlo k naplnění úkolu BRS na nákup 100.000 tun ropy, úkol BRS byl v roce 2016 z popudu současného předsedy Správy zrušen a doposud tak nedošlo k využití volné skladovací kapacity, za níž jsou hrazeny poplatky MERU za ochraňování.

105. Za uvedené a důkazně podložené situace nelze vyhodnotit, že by motivem a pohnutkou k jednání obžalovaného Ing. Perutky bylo právě způsobení finanční újmy státu a nedůvodné finanční zvýhodnění společnosti VG. Uvedená pohnutka je obligatorním znakem skutkové podstaty trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby, tedy je třeba dovodit zavinění ve

formě úmyslu ve vztahu k následku. Taková, byť jen spekulace, rozhodně nemá oporu v provedeném dokazování, když důvod pro žalovaný postup obžalovaného měl evidentně zcela jiný základ a motiv, tedy zabezpečit vyčištěnou volnou skladovací kapacitu pro účely pozdějšího naskladnění ropy SSHR. Navíc nebylo zjištěno, že by se Ing. Perutka nějak osobně účastnil jednání se zástupci VG, že by se sám nějakým nestandardním způsobem angažoval v tom, aby jemu podřízení pracovníci vytvářeli příznivé podmínky pro VG, naopak postupoval vůči VG restriktivně, pokud se jedná o možnosti VG manipulovat se zásobami našeho státu ochraňovanými jejich společnostmi a snažil se tak zabránit mimo jiné ve zvyšování nákladů Správy. Je sice pravdou, že si obžalovaný musel být vědom, že ihned po ukončení fakturace SSHR skladovací kapacitu do okamžiku naskladnění ropy nevyužije, že jeho rozhodnutí představuje pro SSHR pouze finanční újmu a zvýhodňuje společnost VG, nicméně v tomto meziobdobí byla plánována (jak je přesvědčivě listinami doloženo) a posléze i realizována revize a oprava předmětného zásobníku H10 v CTR Nelahozeves. Motivací obžalovaného tak nebylo způsobení finanční újmy státu, ale spíše nedůvodná opatrnost při postupu vůči VG, kde mohlo hrát roli obžalovaným prezentované přesvědčení, že nebylo možné spravedlivě požadovat úhradu za kapacitu, kterou by VG nemohla reálně využívat, právě z důvodu revize nádrže a následného plánovaného naskladnění hmoty. Zde je třeba uvést, že výpověď obžalovaného soud v tomto ohledu považoval za autentickou a věrohodnou. Ostatně i výpovědi dalších pracovníků Správy nesvědčí o tom, že by snad obžalovaný jednal v zájmu spol. VG na úkor Správy. To, že smluvní vztah s VG existoval a v jaké podobě, nemohl obžalovaný ovlivnit, neboť Smlouva o ochraňování i zásadní Dodatek č. 11 byl uzavřen téměř dva roky před nástupem Ing. Perutky na SSHR. S ohledem na v odstavci 104. rozsudku popsané jednotlivé kroky a jejich logický sousled s přihlédnutím k tomu, že obžalovaný nejednal bez podkladů odborných pracovníků Správy, kteří měli výrazně větší zkušenosti s danou problematikou, nelze jednoznačně konstatovat, že jednal v úmyslu způsobit škodu anebo opatřit jinému neoprávněný prospěch, byť tento následek ve finále nastal. Takové konstatování by snad bylo teoreticky možné, kdyby nebyla dokazováním vyvrácena řada pasáží obžaloby, kde se např. podává, že smlouvu ve znění Dodatku č. 11 bylo možné vypovědět až po sedmi letech, Správa nepodnikala kroky k nákupu ropy, obžalovaný neměl k dispozici stanoviska spolupracovníků či věděl, že Správa na nákup ropy nemá finanční prostředky. Z uvedených důvodů byla právní kvalifikace trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby soudem vypuštěna.

106. Jiná byla ovšem situace při úvahách o tom, zda se obžalovaný Perutka svým jednáním dopustil trestného činu porušení povinnosti při správě cizího majetku. Senát nalézacího soudu dospěl na základě získaných poznatků k názoru, že ano.
107. V první řadě je třeba uvést, že obžalovaný Ing. Perutka si byl nepochybně vědom své povinnosti pečovat o majetek státu jako řádný hospodář. V době, kdy učinil rozhodnutí o neodesílání faktur vystavovaných v souvislosti s uvolněnou skladovací kapacitou CTR v Nelahozevsi, působil jako místopředseda pověřený řízením celé SSHR, přičemž měl i předchozí pracovní zkušenosti manažerského typu. Řízením Správy byl Ing. Perutka pověřen od 17. 11. 2011. V rozhodné době, tedy v květnu a červnu roku 2012 pak již musel být obeznámen se zněním Dodatku č. 11 ke Smlouvě o ochraňování státních hmotných rezerv č.

2004 0884 ze dne 30. 4. 2004 ve znění dodatků č. 1-10. Věděl tedy, že SSHR přistoupila na nabídku společnosti VG ochraňovat pohonné hmoty v SRN, v Kraillingu, a že podmínkou uzavření Dodatku č. 11 byla povinnost společnosti VG kompenzovat náklady, které SSHR hradila společnosti MERO za skladovací kapacitu v CTR v Nelahozevsi, poté co vyskladněním ropy došlo k uvolnění této skladovací kapacity. Povinnost společnosti VG hradit náklady za uvolněnou skladovací kapacitu, byla dodatkem jasně stanovena s tím, že společnost VG mohla být zproštěna povinnosti hradit náklady pouze ze dvou důvodů. Jednak mohlo jít o faktický úkon spočívající v tom, že si do kapacity naskladní hmotu SSHR, a jednak to, že SSHR umožní třetímu subjektu, aby volnou skladovací kapacitu užíval. Uvedené ustanovení dodatku tedy dává taxativní výčet případů, kdy společnosti VG zmiňovaná povinnost zanikne. Další možností pak samozřejmě mohlo být uzavření dalšího dodatku, který by situaci změnil. Současně musel mít obžalovaný Ing. Perutka v rozhodné době povědomí o tom, že platby VG za uvolněnou skladovací kapacitu ve výši necelých 5 mil. Kč měsíčně, jsou velmi podstatným příjmem Správy odváděným do státního rozpočtu.

108. S tímto vědomím pak obžalovaný v reakci na dopis L. Novotného ze dne 27. 4. 2012, kde VG navrhuje ukončení nájmu a uvolnění kapacity pro potřeby SSHR s platností od 1. 5. 2012 reagoval tak, že dopisem ze dne 28. 5. 2012 navrhuje společnosti VG ukončit povinnost hradit skutečné náklady za užívání volné skladovací kapacity v CTR Nelahozeves ke dni 31. 5. 2012, a to s odkazem na zahájení kontroly technického stavu nádrže. Realizace měla proběhnout uzavřením příslušného dodatku ke Smlouvě, což dne 30. 5. 2012 VG dalším dopisem akceptuje. Pokud by se však obžalovaný Ing. Perutka náležitě zabýval danou problematikou, mohl se dozvědět, jak se jeho předchůdce Ing. Zabo v květnu 2011 stavěl k žádosti VG na ukončení pronájmu, tedy že byly tyto návrhy odmítány. Skutečnost, že návrh dopisu připravil obžalovanému Ing. B., není z perspektivy uvažovaného trestného činu rozhodující, neboť obžalovaný byl vedoucím pracovníkem, který měl za jednání odpovědnost a dopis signoval. V této souvislosti je na místě připomenout Referátník č. j. 7506/11/SSHR a zejména přiloženou informaci, kde je jasně uvedeno, že VG navrhla ukončit pronájem kapacity ke dni 1. 10. 2011, přičemž se navrhuje toto odmítnout a pronájem ukončit až po podpisu smlouvy o nákupu ropy. Ing. Perutka jakožto místopředsedou SSHR pověřeným řízením, referátník podepsal dne 29. 2. 2012 a lze tak předpokládat, že se s uvedenou informací seznámil s vědomím, že se jedná o názor odborných pracovníků Správy.

109. K předchozímu odstavci je třeba poznamenat, že se soud samozřejmě zabýval i otázkou, zda uvedené dopisy nelze vnímat jako zcela právně relevantní způsob ukončení závazku VG, zakotveného v Dodatku č. 11 v ustanovení VI./8., spočívajícího v hrazení skutečných nákladů za uvolněnou skladovací kapacitu na ropu v CTR v Nelahozeves ve výši 125.000 m³. Nabízí se varianta, že dopis Ing. Perutky ze dne 28. 5. 2012 by se dal považovat za ofertu k ukončení na ukončení „nájmů“ zásobníku a následný dopis L. Novotného ze dne 30. 5. 2012 za akceptaci, čímž by byl právní vztah ukončen zákonně konformním způsobem. Tato varianta však v daném případě nemůže obstát. V závěrečných ustanoveních dodatku je uvedeno, že smluvní strany považují pro smluvní vztah za přiměřená ustanovení ze smlouvy o skladování s výjimkou dikce § 534 (odstoupení od smlouvy) a § 535 obch. zák. (zák. č. 513/1991 Sb.). Dále je uvedeno, že případné změny, doplnění, popř. zrušení jednotlivých

ustanovení této smlouvy a jejích příloh se budou provádět formou oboustranně odsouhlasených a podepsaných dodatků (číslovaných od č. 12). Z toho je zřejmé, že vůle smluvních stran spočívala v tom, že ke změnám může dojít toliko dodatky a jiný způsob modifikace je nutno považovat za rozporný s Dodatkem č. 11 a z hlediska vyvolaných účinků právně irelevantní. Soud dodává, že v souvislosti s ukončením povinnosti VG hradit skutečné náklady za užívání volné skladovací kapacity v CTR Nelahozeves, nelze o daném smluvním vztahu striktně uvažovat jako o pronájmu. Soud si je samozřejmě vědom toho, že předmětný smluvní vztah tak byl označován takřka ve všech listinách, a to nejen uvnitř Správy, ale i v komunikaci s ostatními subjekty a koneckonců i v samotném Dodatku č. 14, nicméně o pronájem se nejednalo, protože za rozhodující je nutné považovat znění Dodatku č. 11, který o pronájmu nehovoří, a to ani implicitně. To lze dovodit i z toho, že slovo pronájem je v ustanovení VI./8. dodatku použito, ale pouze v části, kde je stanoveno, že ochraňovatel bude hradit náklady do doby, kdy ukladatel kapacitu nepronajme třetí osobě. Skutečnost, že se nejednalo o pronájem lze dovozovat také z toho, že VG až dodatečně žádá o souhlas s využitím skladovací kapacity v MERU, za kterou Správě platí alikvótní část, což dne 23. 3. 2012 Ing. Perutka odsouhlasil. Jak vyplývá z výpovědi svědka Novotného i dalších listin, VG se snažila získat potvrzení o možnosti využívání kapacity již dříve, avšak setkala se s velmi vlažnou reakcí ze strany Správy. Pokud by se skutečně jednalo o pronájem, využití nádrže by bylo samozřejmostí. Na tom nic nemění ani výpovědi zaměstnanců Správy, kteří potvrdili, že vztah byl všeobecně vnímán jako pronájem.

110. Nejzásadnějším pochybením obžalovaného Ing. Perutky, však bylo až jeho následné jednání, kdy na Referátník č.j. 03596/12-SSHR, dne 21. 6. 2012 doplnil ručně psanou poznámku: „zahájit jednání s VG ve věci zrušení možnosti navýšení zásob bez předchozího souhlasu SSHR. Fakturu za pronájem nádrže v CTR od 1. 6. 2012 neodesílat“. Tento písemný pokyn úředním postupem doputoval k příslušným pracovním Správy, které ho aplikovaly, přičemž následkem skutečně bylo, že VG již další faktury zasílány nebyly. Obžalovaný tento písemný pokyn učinil, aniž by byl oboustranně odsouhlasen a podepsán dodatek ke smlouvě a neměl tak k takovému kroku žádný právní podklad. Je sice pravdou, že návrh Dodatku č. 14 již byl zpracován a obžalovaný k němu dokonce dne 1. 6. 2012 obdržel kladné stanovisko Mgr. Č., ale stále se jednalo pouze o návrh. Kladné stanovisko se navíc primárně týkalo dodatku a nikoli způsobu ukončení fakturace, uzavření dodatku předcházející.

111. Ačkoliv se správa snažila Dodatek č. 14 sjednat s VG bezprostředně po ukončení pronájmu, tedy jeho příprava byla realizována již dne 1. 6. 2012 a schválena všemi dotčenými pracovníky odborů, obžalovaný Ing. Perutka trval na tom, aby obsahem tohoto dodatku byla i další změna smlouvy, a to ryze ku prospěchu SSHR, tedy snížení možnosti disponovat se zásobami SSHR bez souhlasu správy, což bylo jednak způsobilé ušetřit náklady na ochraňování a jednak to poměrně významným způsobem limitovalo VG při obměně zásob, kdy tyto limity byly ve vztahu k VG původní smlouvou nastaveny celkem velkoryse. To se však, jak je zřejmé z přípisů a jednání se zástupci VG, druhé smluvní straně nelíbilo a k ochotě takový dodatek podepsat došlo až za působení Ing. Páleníka, tedy v březnu 2013. Obžalovaný Ing. Perutka Dodatek č. 14 podepsal dne 3. 10. 2012, ačkoliv mu muselo být jasné, že druhá smluvní strana si dodatek v této podobě nepřeje. Dne 13. 7. 2012 totiž Petr

Malý za VG písemnou cestou žádá o to, aby samostatným dodatkem byla upravena jen část týkající se ukončení pronájmu nádrže s tím, že v budoucnu chtějí ještě jednat o další části dodatky týkající se snižování stavu NM. Není tedy zcela jasné, proč, když obžalovaný vyhověl návrhu na ukončení fakturace, nevyhověl také žádosti o samostatný, stručný dodatek, který mohl být reálně vypracován i podepsán souběžně s ukončením fakturace. K tíži obžalovaného pak lze připočít i to, že dodatek je postižen velkým časovým odstupem od ukončení fakturace, čímž vzniklo 10 měsíční právní vakuum, kdy VG nemusela hradit to, co jí bylo Smlouvou o ochraňování ve znění Dodatku č. 11 uloženo. Obžalovaný si byl zároveň vědom, že když schválil dne 29. 3. 2013 obsah referátníku označeného jako „Dodatek č. 14 ke smlouvě ochraňování SHR číslo 2004 0884 u společnosti VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft – o.s.“ pod č.j. 01755/13-SSHR, a předložil jej osobně předsedovi SSHR Ing. Páleníkovi, k podpisu, nedošlo v mezidobí k naskladnění hmoty do volné skladovací kapacity a nebylo ani možné stanovit reálný termín naskladnění. Dodatek tak nutně musel obsahovat ustanovení pod bodem C), které zmíněné vakuum pokrývalo a vyvolávalo dojem, že je vše v naprostém pořádku.

112. V okamžiku, kdy obžalovaný Ing Perutka vydal pokyn k zastavení fakturace, si musel být vědom finančních následků tohoto kroku. Okolnost, že nádrž byla předána k opravě dne 24. 5. 2012, neměla v rozhodování Ing. Perutky hrát tak významnou roli, neboť to nebyla okolnost ošetřená Dodatkem č. 11., který, jak bylo výše uvedeno, jasně stanovil možnosti ukončení plateb ze strany VG. Dle obhajoby obžalovaný postupoval veden snahou vyloučit podání žaloby na stát případně na jeho osobu, neboť by teoreticky inkasoval nájemné za dobu, kdy prokazatelně nebylo možno předmět nájmu užít, a tudíž by ze strany Správy došlo k bezdůvodnému obohacení. Tato obava však byla zcela lichá a obžalovaný si toho měl být ve své pozici vědom. Pokud měl v tomto směru vážné pochybnosti, mohl tuto konkrétní otázku konzultovat s právníky SSHR či dalšími zaměstnanci. Dle provedeného dokazování, zejména pak z podrobného výslechu zaměstnanců Správy, tak ovšem neučinil. **Taktéž pokud jde o okolnost plánovaného naskladnění ropy do předmětné nádrže**, je nutné konstatovat, že ve vztahu k platbám ze strany VG, byla obžalovaným přeceněna. Z důvodu budoucího naskladnění nemuselo rozhodně dojít k předčasnému ukončení fakturace, když na tuto možnost pamatoval přímo Dodatek č. 11 a k zániku povinnosti společnosti VG hradit náklady za volnou skladovací kapacitu by došlo samotným faktickým naskladněním hmoty do této kapacity. Obžalovaný navíc nemohl reálně odhadnout, kdy bude Správa zásobník skutečně potřebovat, kdy dojde k nákupu a naskladnění ropy či jiné hmoty, a to tím spíš, že ještě před pokynem obžalovaného k ukončení fakturace docházelo ke složitým jednáním na téma druhu hmoty, která bude pořizována. Zcela nekryté žádným z obžalovaným uváděných důvodů jsou pak měsíce leden až březen 2013, kdy bylo jasné, že k naskladnění v této době nedojde a zároveň již neprobíhala revize nádrže. Je třeba ovšem připustit, že stále nebylo zřejmé, jaký druh ropy se má nakoupit a pokud by VG měla mít možnost nádrží využít a využila jí k naskladnění jiného typu ropy, než by Správa výhledově nakoupila, musela by se nádrž znovu vyčistit. Je pak otázkou, zda by náklady na vyčištění (byť by se patrně jednalo o náklady MERA) byly vyšší než několik měsíčních plateb ve výši cca 5 mil. Kč. Všechny tyto úvahy jsou však poněkud nad rámec podstaty věci, neboť obžalovaný měl podle všeho nesprávně za to, že pronájem byl řádně ukončen k 31. 5. 2012.

113. Pokud jde o obhajobu obžalovaného, ta spočívala především v posouzení motivace jednání Ing. Perutky v inkriminované době a je na místě konstatovat, že soud dal v řadě bodů obhajobě za pravdu. To se odrazilo především ve vypuštění právní kvalifikace trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby, kdy je zcela evidentní, že nebyl prokázán úmysl obžalovaného směřující ke způsobení finanční újmy státu a nedůvodné finanční zvýhodnění společnosti VG. V hodnocení okolností, umožňujících učinit závěr o tom, že obžalovaný v úmyslu nepřímém porušil povinnost opatrovat a spravovat cizí majetek, se však již senát s obhajobou neshodl. Vypořádání se s námitkami obhajoby je v podstatě kompletně obsaženo již v předchozích odstavcích (odstavce 107. - 112. rozsudku). Nad rámec toho obhajoba poukázala na nález Ústavního soudu II. ÚS 698/19, který se týká odpovědnosti vedoucích pracovníků, s tím, že v rámci zásady ultima ratio, by ne každé neracionální, či nevhodné jednání mělo být postiženo trestně právními nástroji. Dle obhajoby je pak v projednávaném případě zřejmé, že obžalovaný Ing. Perutka jednal obezřetně, vždy po poradě a se souhlasnými stanovisky svých podřízených s především ve prospěch a v zájmu SSHR, resp. ČR. Soud k argumentaci uvedeným nálezem uvádí, že základním východiskem Ústavního soudu bylo, že v projednávaném případě došlo k extrémnímu nesouladu mezi skutkovými zjištěními plynoucími z provedeného dokazování a vyvozenými právními závěry. To ovšem není případ nyní projednávané věci, kdy jednání obžalovaného bylo jednoznačně provedenými důkazy zdokumentováno. K právním závěrům dospěl senát nalézacího soudu po pečlivém hodnocení zjištěných skutečností.
114. Senát soudu prvního stupně tak uzavřel, že zastavením fakturace obžalovaný Ing. Perutka porušil svou povinnost řádně hospodařit se svěřeným majetkem a předcházet jeho ztrátám, neboť dostatečně nehájil zájmy České republiky, jak vyplývá z ustanovení § 14 odst. 1 a § 47 odst. 1, 2 zákona č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích. Naopak s úmyslem minimálně nepřímým porušil podle zákona mu uloženou povinnost opatrovat a spravovat cizí majetek a způsobil tím škodu velkého rozsahu, když v období od června 2012 do března 2013 tato finanční ztráta SSHR činila 49.659.840 Kč, což naplňuje všechny zákonné znaky skutkové podstaty zločinu porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1, 3 tr. zákoníku, jak po stránce objektivní, tak po stránce subjektivní. Obžalovaný v pozici čelního představitele ústředního orgánu státu nepostupoval dostatečně obezřetně, důsledky svého jednání nedomyslel a tato lhostejnost k plnění povinností v rozhodné době naplňuje znaky nepřímého úmyslu ve smyslu § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku. Škodou velkého rozsahu podle kvalifikačního kritéria uvedeného v ustanovení § 138 odst. 1 tr. zákoníku je škoda přesahující částku 5.000.000 Kč.
115. Jednání obžalovaného je především vzhledem k obecnému zájmu na ochraně majetku natolik společensky škodlivé, že nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu, ale je na místě použití trestního zákoníku a s tím související trestní represe. Obžalovaného soud shledal plně trestně odpovědným za čin, který spáchal.

116. Pokud se jedná o povahu a závažnost činu, kterého se obžalovaný dopustil, musí soud konstatovat, že se jedná o závažné jednání a významné porušení zájmu na ochranu cizího majetku. Obecně o závažnosti činu svědčí zákonná trestní sazba, která v případě porušení povinnosti při správě cizího majetku se škodou velkého rozsahu činí dva až osm let odnětí svobody. Konkrétní závažnost projednávaného činu pak zvyšuje okolnost, že výše způsobené škody přesáhla téměř desetinásobně dolní hranici dané kvalifikované skutkové podstaty a obžalovaný se činu dopustil v pozici vedoucího pracovníka ústředního orgánu státní správy ČR.
117. Při stanovení druhu a výměry trestu vycházel soud z ustanovení § 39 odst. 1 tr. zákoníku, když přihlížel k povaze a závažnosti spáchaných trestných činů, k osobním, majetkovým a jiným poměrům obžalovaného, k možnosti jeho nápravy a dále k chování obžalovaného po činu. Zároveň tak soud aplikoval i zásadu týkající se přiměřenosti trestních sankcí vyjádřenou v § 38 trestního zákoníku.
118. K osobě obžalovaného Ing. Perutky bylo z opisu z rejstříku trestů zjištěno, že nebyl dosud soudně trestán, nemá žádný záznam v Evidenci přestupků a nebyly k jeho osobě zjištěny ani žádné negativní skutečnosti z místa bydliště. Obžalovaný je vysokoškolsky vzdělaný, ženatý, má dvě dospělé dcery a jeho ekonomické poměry jsou konsolidované, měsíční příjmy dosahují výše cca 50 000 Kč čistého měsíčně.
119. Trest byl obžalovanému Ing. Perutkovi ukládán v sazbě § 220 odst. 3 tr. zákoníku, tedy v rozpětí 2 až 8 let. Soud přihlížel k zásadní polehčující okolnosti, tedy k tomu, že před spácháním trestného činu vedl obžalovaný řádný život a k jeho osobě nebylo zjištěno žádných závadových poznatků. Na druhé straně však soud nemohl odhlédnout od okolnosti, že škoda, kterou svým jednáním způsobil, mnohonásobně přesahuje hranici škody velkého rozsahu, a proto nebyl prostor pro to, aby byl trest ukládán na samé spodní hranici zákonné trestní sazby. Za trest adekvátní všem okolnostem činu i pozitivním poznatkům k osobě obžalovaného, pak soud považoval trest uložený kolem první třetiny trestní sazby, tedy trest ve výměře 3 let, kdy opět vzhledem k dosavadnímu způsobu života obžalovaného a okolnostem případu lze dle názoru zdejšího soudu důvodně předpokládat, že k působení na něho nebude potřeba jeho výkonu, ale účel trestu bude naplněn i v případě jeho podmíněného odložení. Zkušební dobu však soud s ohledem na výši způsobené majetkové újmy a stanovil na maximální dobu trvání, tedy na 5 let. Takto stanovený trest považuje soud za přiměřený a spravedlivý, plně postačující k naplnění účelu trestního řízení.
120. Pokud se jedná o výrok o náhradě škody, soud naznal, že nárok byl ze strany poškozené České republiky – Správa státní hmotných rezerv řádně a včas uplatněn (viz odstavec 76. rozsudku), avšak s ohledem na výše rozvedené skutkové a právní závěry soudu, byl tento nárok přiznán pouze částečně. Obžalovaný Ing. Perutka byl podle § 228 odst. 1 tr. řádu uznán povinným nahradit toliko škodu ve výši 49.659.840 Kč, což představuje cenu nákladů za uvolněnou skladovací kapacitu v CTR Nelahozeves za období od 1. 6. 2012 do 31. 3. 2013, tedy za období od června roku 2012, kdy byla pozastavena fakturace do března 2013, kdy byl uzavřen Dodatek č. 14. K důvodům takového postupu se soud vyjádřil již v odstavci 101.

rozsudku. Z uvedených důvodů byla poškozená se zbytkem uplatněného nároku odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních podle § 229 odst. 2 tr. řádu.

Ke zprošťující části rozsudku, týkající se obžalovaného Ing. Ondřeje Páleníka

121. Obžalovanému Ing. Páleníkovi bylo obžalobou kladeno za vinu, že 9. dubna 2013 uzavřel jménem SSHR Dodatek č. 14, a to rozporu se Smlouvou o ochraňování ve znění Dodatku číslo 11, přičemž smlouvu bylo možné vypovědět až po uplynutí sedmileté lhůty. Před podpisem dostatečně neposoudil předložený materiál a nevyhodnotil všechny důsledky, které s uzavřením dodatku byly spojeny, tedy že jeho uzavřením dojde ke zrušení povinnosti společnosti VG hradit SSHR náklady za uvolněnou skladovací kapacitu v CTR Nelahozeves. Dodatek podepsal i přes nedoporučující stanovisko Mgr. Aleny Č., ředitelky odboru legislativního a právního a nevyužil dotčené odbory k podání odborného stanoviska k odůvodnění úpravy zrušovacího ustanovení, aby se dověděl, že podpis Dodatku 14 a zrušení ustanovení článku VI odst. 8 Dodatku 11 je pro SSHR ekonomicky nevýhodné pro bezdůvodné vzdání se příjmů, a to, že SSHR nemá dostatečné finanční prostředky na nákup celého množství 100 000 tun ropy a to, jaké kroky do uvedené doby SSHR pro nákup ropy učinila a dále to, aby zjistil, proč nebylo po společnosti VG požadováno plnění v podobě úhrady nákladů za uvolněnou skladovací kapacitu v CTR Nelahozeves, tedy že jeho předchůdce v rozporu s ustanovením článku VI, odst. 8, Dodatku 11 dal pokyn svým podřízeným, aby neodesílali fakturu společnosti VG. Takto postupoval, ačkoliv podle Dodatku č. 11 VG neměla povinnost úhrady nákladů pouze, pokud by uvolněnou skladovací kapacitu SSHR využila k uložení svého zboží nebo ji pronajala třetí osobě, což se nestalo. Obžalovaný měl také vědět, že bylo proti smyslu Dodatku č. 11, zrušení povinnosti společnosti VG vůbec upravovat, když k ukončení povinnosti VG by došlo faktickým úkonem, který by spočíval v tom, že by SSHR do nádrže hmotu naskladnila. Dle obžaloby měl namísto toho obžalovaný činit kroky k tomu, aby měl všechny informace potřebné k posouzení podpisu Dodatku č. 14 a aby společnost VG svým smluvním závazkům dostála a své závazky představující náklady za uvolněnou skladovací kapacitu v CTR Nelahozeves vůči SSHR zpětně od 1. 6. 2012 vyrovnala. Obžalovaný měl dále vědět, že mohl vědět, že jeho předchůdce v pozici předsedy SSHR Ing. Ladislav Zabo za obdobných podmínek návrh společnosti VG ze dne 13. května 2011 na ukončení povinnosti hradit náklady za uvolněnou skladovací kapacitu jednoznačně odmítl. Konečně je obžalovanému k tíži kladeno i to, že si byl vědom toho, že Bezpečnostní rada státu vydala dne 20. října 2011 usnesení číslo 31/D/2011, ve kterém uložila předsedovi SSHR povinnost realizovat provedení nezávislého externího auditu smluv mezi SSHR a VG, který měl za cíl vyhodnotit aktuální stav způsobu ochraňování ropy a ropných produktů, tuto povinnost však vědomě ignoroval, provedení nezávislého auditu nezajistil, čímž se připravil o informace o rizicích obchodní spolupráce mezi SSHR a společností VG v souvislosti s uzavřeným Dodatkem 11, dále o varianty řešení těchto rizik s možnostmi jejich eliminace a v neposlední řadě též doporučení dalšího postupu s vyčíslením dopadů jednotlivých ekonomických, právních a odborných variant obchodní spolupráce mezi SSHR a společností VG a nevyčkal ani na závěry jím zadaného interního auditu ze dne 17. ledna 2013 vybraných platných smluv SSHR, který se zabýval právními a ekonomickými riziky smluvních vztahů mezi SSHR a společností VG.

122. Tak jako v předchozí části rozsudku musí i zde soud v první řadě brojit proti některým tvrzením obžaloby, která se opakují a jsou částečně shodná jako v části týkající se Ing. Perutky. Jde např. o tvrzení, že výpovědní lhůta Dodatku č. 11 byla sjednána na dobu sedmi let či tvrzení, že Správa nepodnikala relevantní kroky k nákupu ropných produktů a ani neměla na jejich nákup dostatek prostředků. Zde lze odkázat na hodnocení soudu uvedené již v odstavcích 95., 96. a 99. rozsudku.
123. Další aspekty žalovaného jednání pak soud na základě provedeného dokazování hodnotil následovně. Pokud je obžalovanému Ing. Páleníkovi kladeno za vinu, že poté, co mu byl předložen k podpisu Dodatek č. 14, měl posoudit všechny důsledky, jako je to, že jeho uzavřením dojde ke zrušení povinnosti společnosti VG hradit SSHR náklady za uvolněnou skladovací kapacitu, musí soud konstatovat, že tato povinnost VG byla de facto zrušena protiprávním jednáním jeho předchůdce Ing. Perutky, o čemž pojednává předchozí část rozsudku. Z provedených důkazů vyplývá, že o tom, že byla povinnost VG zrušena, na Správě v době příchodu Ing. Páleníka, tedy 1. 11. 2012, nikdo nepochyboval. S touto informací se pracovalo nejen při přípravě a přepracovávání Dodatku č. 14, ale i v dalších dokumentech Správy, např. ve zprávě o hospodaření a plnění rozpočtu Správy za I. - III. čtvrtletí, včetně předpokladu plnění k 31. 12. 2012, která byla přednesena na 5. jednání Kolegia předsedy SSHR (Ing. Páleníka), konaném dne 12. 12. 2012. V této zprávě je uvedeno, že „skončením pronájmu nádrže na ropu a nižším objemem půjček obilovin poklesly příjmy oproti srovnatelnému období loňského roku o 36 850 tis. Kč“. Přítomno zasedání bylo jedenáct vedoucích pracovníků Správy a nikdo nic nenamítal. Podstatné také je, že v materiálech, které měl obžalovaný k dispozici, byly i tabulky vykazovaných dlužníků SSHR a u odboru hmotných rezerv není ani jedna položka, kde by jako dlužník figurovala spol. VG. V tomto kontextu je třeba ještě zmínit, že se v takřka všech dokumentech vyjma Dodatku č. 11 operovalo s termínem pronájem nádrže. Obžalovanému tak nemuselo být podezřelé, že „pronájem“ skončil na základě předchozího jednání smluvních stran dříve, než měl být uzavřen Dodatek č. 14 a žádné stanovisko právního útvaru ho nevarovalo, že se o pronájem nejedná. K tomu je potřeba připomenout, že obžalovaný Ing. Páleník byl ve funkci velice krátkou dobu na to, aby měl reálnou možnost obsáhnout veškeré dění na SSHR do obžalobou předpokládaného detailu. Obžalovaný to ostatně sám ve své výpovědi věrohodně vylíčil a uvedl, že inkriminovaná záležitost byla v rámci Správy naprosto minoritní záležitostí. Na základě hodnocení výsledku obžalovaného i provedených listin, nelze obžalovanému dle názoru soudu vyčítat, že by ke své funkci a plnění povinností přistupoval laxně. Z výsledku svědkyně Mgr. Č. je naopak zřejmé, že se obžalovaný po svém příchodu na Správu snažil o zlepšení situace a dobré fungování Správy.
124. Tvrzení obžaloby, že dodatek obžalovaný uzavřel přes nedoporučující stanovisko ředitelky odboru legislativně-právního je poněkud nepřesné, neboť připomínky byly takového charakteru, že rozhodně nelze tvrdit, že by doporučovaly dodatek neuzavřít a jednalo se spíše o kosmetické úpravy či námitku nepřipustnosti jakési quasi retroaktivity, kdy toto označení předmětné situaci ani neodpovídá. Sama svědkyně Mgr. Č. před soudem velmi nepřesvědčivě a v rozporu s tím, co uvedla ve svém stanovisku, vysvětlovala, v čem pochybení dodatku spatřovala. Přestože při své výpovědi uvedla, že se nedá do dodatku napsat, že se něco zpětně

ruší, sama se ve stanovisku vyjádřila tak, že „v textu dodatku by stačilo uvést, že se ruší odst. 8 článku VI. a deklarovat, že strany jsou ohledně ukončení pronájmu skladovací kapacity finančně a majetkově vyrovnány.“ Dá se tedy vyvodit, že jediné, co jí vadilo a bylo podle ní nadbytečné, bylo sdělení o ukončení pronájmu ke dni 31. 5. 2012, což však soud považuje za poměrně podstatné sdělení odůvodňující to, proč se příslušné ustanovení ruší. Není tedy divu, že toto sdělení zůstalo v textu zachováno a že se Ing. Páleník spoléhal na to, že ukončení povinnosti VG hradit náklady za uvolněnou kapacitu, bylo ředitelkou OLP po právní stránce přezkoumáno a stejně tak, že je v pořádku prohlášení, že strany jsou vyrovnány. Sama svědkyně pak uvedla, že měla k dispozici kromě připomínkovaného dodatku i původní smluvní dokumentaci, aby věc mohla posoudit. Pokud tedy obžaloba vychází z toho, že Ing. Páleník postupoval v rozporu se stanoviskem odboru legislativně-právního, má soud za to, že spíše opak je pravdou. Z uvedeného stanoviska, které měl obžalovaný před podpisem dodatku k dispozici, mohl zcela legitimně dovozovat, že ukončení povinnosti VG již nastalo, uzavřením dodatku nedojde v tomto ohledu k nastolení nové situace a jde pouze o to, jaká formulace bude nejvhodnější.

125. Pokud je obžalovanému kladeno za vinu, že ač referátník neobsahoval informace k důvodům zrušení ustanovení čl. VI odst. 8, nevyužil dotčené odbory, aby se dozvěděl, že podpis dodatku a zrušení tohoto ustanovení je pro SSHR ekonomicky nevýhodné pro bezdůvodné vzdání se příjmů a že SSHR nemá dostatečné finanční prostředky na nákup celého množství 100.000 tun ropy, je třeba opětovně připomenout, že obžalovaný Ing. Páleník měl informaci o ukončení pronájmu právě přímo v textu dodatku a před podpisem dodatku měl k dispozici podrobnou analytickou zprávu oddělení ekonomického, komplexně se zabývající hospodařením správy za období celého roku 2012, čímž se musel dozvědět, že příjmy do státního rozpočtu z údajného pronájmu skladovací kapacity VG již byly ukončeny v červnu 2012 a že správa neeviduje žádnou pohledávku vůči VG. Sám obžalovaný pak také uvedl, za jakých okolností zjistil, že v lednu 2013 je na mimorozpočtových účtech Správy cca 3,8 mld. Kč. A o tom, že takové prostředky na Správě byly, pak svědčí i evidence zůstatků na mimorozpočtových účtech, ale také plán obměn a nákupů pro rok 2013. Stejně tak není pravdou, že by při bližším zájmu na příslušných odborech mohl zjistit a vyhodnotit, že správa neučinila patřičné kroky pro nákup ropy a že volná skladovací kapacita zůstane na náklady SSSHR nevyužita a prázdná, neboť by zjistil (a jak sám obžalovaný uvedl, měl o tom poznatky), že byla ze strany jeho předchůdce učiněna řada kroků pro to, aby se nákup ropy realizoval. I sám Ing. Páleník se pak pokoušel prosadit názor odborníků Správy na nákup ropy a její uskladnění v zásobníku v CTR MERO.

126. K výtce nedostatečného posouzení předloženého materiálu obžalovaným je dále na místě konstatovat, kdo byl na Referátníku č. j. 01755/13-SSHR k Dodatku č. 14 podepsán, tj. kdo jeho obsah, potažmo znění finálně uzavřeného dodatku schválil (v případě OdLP s připomínkou zmíněnou ve stanovisku). Byl to vedoucí Oddělení pohonných hmot Ing. Milan B., vedoucí Oddělení legislativně – právního Mgr. Alena Č., ředitel Oddělení hmotných rezerv v zastoupení Ing. Tomáš D., místopředseda SSHR Ing. Tomáš Perutka a také Ing. Vladimír K., dlouholetý referent na Oddělení pohonných hmot. Jednalo se o osoby, které měly mít (a dalo se to od nich reálně očekávat) podstatně větší a dlouhodobější zkušenosti

s danou problematikou, znali historický vývoj vztahů se spol. VG a přesto daný referátník schválili. Lze jen opět podotknout, že Ing. Páleník předmětný referátník i dodatek podepsal pět měsíců po svém nástupu do funkce. To jej samozřejmě nezavazuje povinností vedoucího pracovníka, nicméně je na místě se zamyslet nad tím, zda bylo v jeho silách zpochybňovat a detailně přezkoumávat veškeré dokumenty, které mu byly předkládány, poté co řádně prošly administrativním soukolím Správy a byly schváleny několika vedoucími pracovníky. Ostatně obžalovaným provedený případný rozbor Dodatku č. 11, z něhož vyplývala povinnost VG hradit náklady za uvolněnou nádrž, zaměřený na důvody zániku této povinnosti, by v daném okamžiku na jeho rozhodnutí mohl těžko něco změnit, navíc, pokud by mu, tak jako to uváděli před soudem, Ing. B., Ing. P., V. K. či obžalovaný Ing. Perutka vysvětlili, že se vlastně jednalo o pronájem, jaké důvody k jeho ukončení vedly a co je hlavním smyslem dodatku. Ani informace o tom, že jeho předchůdce v pozici předsedy Ing. Zabo ukončení povinnosti hradit uvedené náklady odmítl, by asi těžko mohlo zvrátit jeho rozhodnutí uvedený dodatek podepsat, když by stejně tak na druhé straně spíše mohl zjistit mnohem důležitější a relevantnější informaci, že jeho předchůdce Ing. Perutka povinnost této platby již ukončil.

127. Dále soud uvádí, že i pokud by si obžalovaný vyžádal všechny informace, pak lze důvodně pochybovat o tom, že by činil či měl činit kroky k tomu, aby VG dostala svým závazkům a zpětně od 1. 6. 2012 vyrovnala náklady, které jí Správou nebyly ani účtovány. Jen těžko si lze představit jaké přesně kroky má obžaloba na mysli a zda by je bylo možné od obžalovaného v dané situaci reálně požadovat. Navíc je důležité, že v rozhodné době měla Správa uložen úkol od BRS k nákupu 100.000 tun ropy a panoval všeobecný předpoklad, že do předmětného zásobníku bude tato ropa naskladněna.

128. Další spekulace obžaloby o tom, že by obžalovaný Ing. Páleník mohl být vybaven lepšími informacemi, pokud by realizoval provedení nezávislého externího auditu smluv mezi SSHR a VG či vyčkal alespoň na závěry jím zadaného interního auditu, je opět silně zavádějící. Z provedených důkazů je zřejmé (viz odstavec 67. rozsudku), že ve výběrovém řízení Správy bylo již rozhodnuto o tom, která společnost zakázku externího auditu provede, ale smlouva nemohla být uzavřena, když vláda, resp. Ministr průmyslu a obchodu otálel s předložením návrhu na souhlas s uzavřením smlouvy na tuto zakázku. Tuto absenci včasné a náležité reakce vlády se naopak Ing. Páleník sám rozhodl řešit alespoň příkazem k internímu auditu a i kdyby si před podpisem Dodatku č. 14 na jejich výsledky počkal, nedozvěděl by se vůbec nic o právním názoru na platnost ukončení plateb za uvolněnou skladovací kapacitu ani o tom, zda je možné uplatňovat nějaké s tím související nároky po VG. Navíc lze podotknout, že v příkazu Ing. Páleníka k provedení auditu je stanoven termín 15. 3. 2013 k předložení předběžné zprávy o provedených činnostech a stavu prováděného auditu smluv. Při předběžné zprávě, předcházející podpisu Dodatku č. 14, obžalovaný nebyl informován o žádném problému, který by vyvstal směrem k VG.

129. Soud je toho názoru a nutno dodat, že stejného jako státní zástupce NSZ, který rozhodoval o stížnosti obžalovaných do usnesení o zahájení trestního stíhání, že absentují důkazy a okolnosti svědčící o pohnutce a úmyslném zavinění obžalovaného Ing. Páleníka, jak ve vztahu k trestnému činu zneužití pravomoci úřední osoby, tak ve vztahu k porušování

povinností při správě cizího majetku. Obžaloba je ve skutku, kladeném za vinu obžalovanému Ing. Páleníkovi, postavená v zásadě na tom, co měl obžalovaný dělat či nedělat, co mohl vědět a co by věděl, kdyby nastaly nějaké okolnosti. Z těchto spekulativních domněnek, které nejsou nijak důkazně podloženy, dovozuje závěr, že obžalovaný vědomě porušil povinnosti dané mu předpisy Správy, potažmo zákonem číslo 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích, tedy vědomě porušil povinnosti hájit zájmy České republiky, řádně hospodařit se svěřeným majetkem a bránit jeho ztrátám. S tímto závěrem se soud absolutně neztotožnil. Po provedeném dokazování a komplexním pohledu na celou situaci, by považoval za výrazně excesivní, dovozovat u obžalovaného Ing. Páleníka trestněprávní odpovědnost za jeho jednání.

130. Pokud se soud zabýval i tím, zda nemohlo jednáním obžalovaného dojít k jinému trestnému činu, např. maření úkolu úřední osoby z nedbalosti dle § 330 tr. zákoníku či porušení povinnosti při správě cizího majetku z nedbalosti, jak ve svých úvahách nabízí státní zástupce NSZ, soud je toho názoru, že u obž. Ing. Páleníka není důvodu jeho jednání jakkoliv kriminalizovat, neboť přímo jeho jednáním nedošlo k porušení ani ohrožení zájmů chráněných trestním zákoníkem a nijak nevybočilo z jeho oprávnění a povinností. Rovněž soud neshledal, že by bylo možné jeho jednání kvalifikovat podle skutkové podstaty jiného trestného činu či že by se mohlo jednat o přestupek či kárné provinění.

131. Ze všech shora uvedených důvodů obžalovaného Ing. Páleníka soud obžaloby ve smyslu § 226 písm. b) tr. řádu zprostil, neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 8 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího. Odvolání je nutné předložit s potřebným počtem stejnopisů tak, aby jeden stejnopis zůstal soudu a ostatní mohly být doručeny všem osobám, jichž se odvolání dotýká. Odvolání může podat státní zástupce pro nesprávnost jakéhokoliv výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody pro nesprávnost výroku o náhradě škody či proto, že takový výrok nebyl učiněn, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícímu rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Dále mohou podat ve prospěch obžalovaného odvolání osoby oprávněné podle § 247 odst. 2 tr. řádu, t.j. příbuzná obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manželka a družka, přičemž státní zástupce a poškozený mohou podat odvolání i v neprospěch obžalovaného. Státní zástupce musí uvést, zda odvolání podává, byť i zčásti, ve prospěch či v neprospěch obžalovaného. Odvolání musí být v dané lhůtě odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Odvolání podané včas a osobou oprávněnou má odkladný účinek. Právo odvolání nemají osoby, které se jej výslovně vzdaly.

Shodu s prvopisem potvrzuje Romana Mikulková.

Praha 31. října 2019

JUDr. Helena Kutzlerová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Romana Mikulková.